

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

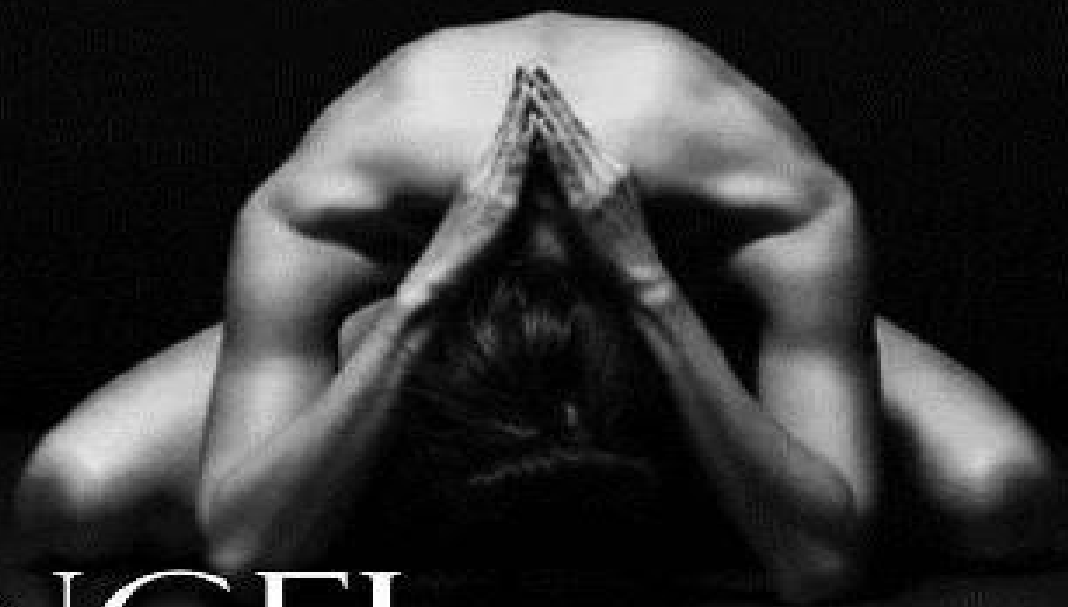
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEYOND REDEMPTION

"Black feathers. Black like my heart."

ANGEL

of Darkness

STEPHANIE AMARAL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlığın Meleği
Kefaretin Ötesinde Düet

Stephanie Amaral

BEYOND REDEMPTION

"Black feathers. Black like my heart."

ANGEL

of Darkness

STEPHANIE AMARAL

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Stephanie Amaral

Karanlığın Meleği, yazar Stephanie

Amaral

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2021 yazar Stephanie Amaral

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Daha fazla bilgi için adres: stephanieamaral.author@gmail.com İlk ciltsiz

baskı Aralık 2021

Kitap tasarımı: Stephanie Amaral

Düzenleme: Stephanie Amaral

ISBN 979-8-7645-7374-8 (ciltsiz) ASIN:
B09LTFX1Z1 (e-kitap)

www.stephanie-amaral.com

OceanofPDF.com

Kan sudan daha yoğun akar, benimki çoğundan daha kalın. Ama mirasım, Onurlu Adamlar çemberinde uyumsuz biri olarak benlik duygum üzerinde ağır bir yük oluşturuyor.

Tacı olmayan bir mafya prensesi. Saltanatı olmayan bir kraliçe.

Çözülen gerçekler ve paramparça olan yanılsamalar beni onarılamayacak şekilde yıkarken, yıkımdan büyük dersler çıkar.

Ama yıkımdan cesur kararlar çıktı. Kaderim, elimin arkasındaki bir öpücük ve ağır bir kanlı elmasla mühürlendi. Gitmek için on iki ay. Özgürlüğümü yaşamak için 12 ay. Denerken ölmek için on iki ay.

Bir Battaglia'dan bir Massimo'ya, zayıf umutların tozuna karışıp yanacağım.

Karanlığın meleği tarafından yönetilen cehennemim, beni her kurtardığında beni en çok yok edecek olan. Beni her öptüğünde. Beni her reddettiğinde.

Ancak küller güzel dikenli güller filizlendirebilir ve geçmişin gölgeleri olmadan Alison'ın gerçekte kim olduğunu bulacağım.

Sonlar, kurtuluş, yeni başlangıçlar ve taze başlangıçlar için fırsatlardan başka bir şey değildir.

Asıl soru şu... Tekrar ayağa kalkabilir miyim?

Burada Alison Battaglia yatıyor, kızı, kız kardeşi, arkadaşı, sevgilisi. Yarın ölürsem tüm bu insanlar ne der?

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Gabriel - Kuzu

Precious Illusions - Alanis Morissette

Uninvited - Alanis Morissette

Bilmek İstiyor muyum? - Arctic Monkeys

Angel - Sarah McLachlan

Fix You - Coldplay

Daughters - John Mayer

Hatalarım Senin İçin Yapıldı - The Last Shadow Puppets

Roxanne - The Police

Nunca me Esqueci de Ti - Rui Veloso

Don't Speak - No Doubt

The Scientist - Coldplay

Good 4 U - Olivia Rodrigo

12:45 - Etham

Kalp Kavanozu - Christina Perry

[Spotify bağlantısı](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AUTHOR'S NOTE

Kendinizi başkalarının yargılaması için ortaya koymanın cehennem kadar korkutucu bir yanı var. İlk kez olması bunu çok daha sinir bozucu hale getiriyor.

Bu yayın, küçük zaferlerin akıl sağlığının rolünü oynadığı bir türbülans döneminde geliyor.

Alison keşifle, başkalarını sevmeden önce kendini sevmeyi öğrenmekle ve akranlarının ya da ailenin gölgesinin ötesinde kendi yolunu bulmakla ilgilidir.

Beklentiler ruh kırıcı olabilir, ancak en kötüsü normalde kendimizinkilerdir. Benim beklentilerim her zaman olabildiğince yüksek oldu ve başardıklarımı denetleyen keskin bir gözle birleşti.

Bu şekilde, Alison sadece ben olabilirim, sadece farklı bir yolla ve çok daha heyecan verici ayakkabılarla.

Umarım siz de onun yolculuğunun bu ilk bölümünü benim yazarken keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

Sözlerime zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sevgiler
S.

OceanofPDF.com

*"Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır,
Ve zaferlerinde ateş ve
gibi ölürler,
Öpüştükçe tüketirler."*

William Shakespeare

[Romeo ve Juliet](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YİRMİ İKİ

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

TEŞEKKÜRLER

BEN MI? YAZAR MI? HAYAL GÖRÜYORSUN.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım, Jackson. Bu çok iyi!" Zevkle inledim, Jackson'ın yanakları koyu bir kıızıl tonuna büründü.

"Alison! Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdı, kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımı tekrar yaladım, başımı kaldırıp onun koyu kahverengi gözlerine baktım ve "Yediğim en iyi İtalyan dondurmasının tadını çıkarıyorum ve bu sırada seni utandırıyorum" dedim. Kıkırdadım, kremalı külahtan cömertçe bir yudum daha aldım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. "Çok iyi." Başparmağımın ucuyla alt dudağımın köşesini temizlemeden hemen önce yüzümde hınzır bir gülümsemeyle fısıldadım, yavaşça ağzıma aldım, yanaklarımı derin bir emişle çukurlaştırdım.

"Hadi ama Alison! Ben bir polis memuruyum. Beni burada kaç kişinin görüp tanıyabileceğini biliyor musun?" Jackson belli belirsiz sinirli bir ses tonuyla konuştu ama yırtık gözleri daha da parlarken dudaklarını bilinçsizce yaladığında sıcaklığın arttığını görebiliyordum.

"Lütfen... Sen bir *polis memuru* sayılmazsın. Ayrıca berbat kariyer seçimleri yapmış olman ve hatta bir polis memurundan daha fazlası olmak için çaba göstermiş olman benim suçum değil. Belki de birinin *beni* tanınması konusunda daha çok endişelenmelisin. *Bu* sana benim sahte inlememden çok daha fazla bela getirebilir. Bir DEA memuru ve bir mafya prensesi. Ne manşet ama!"

Sözlerime gözlerini devirdi, "Bunun olamayacağını biliyorsun. Bu yüzden bunu gizli tutmak zorundayız. Ayrıca bu, kardeşinin öğrenmesinden çok daha az sorun olur, değil mi?"

"Bu bir tehdit mi *memur bey*?" Ben de ona karşılık verdim. Bizi asla Matt'e ispiyonlamazdı, çünkü sonuçlarına katlanacak olan o olurdu, ben değil. Matteo Battaglia'nın New York'un mafya babası olması ve Jackson Naoki'nin de polis teşkilatında görev yapmasıyla birlikte, artık iki zıt taraftaydılar. Dolayısıyla aramızda her ne oluyorsa bunu bir sır olarak saklamak ikimizin de yararınaydı.

"Hiç de değil, Bayan Battaglia. Bu bir uyarı. Sadece uslu durun ki mümkün olduğunca radarın altında kalabilelim. Anlaştık mı?"

"Mafya ile anlaşma yapmaya çalışmaktan daha iyisini bilmelisiniz, efendim. Bence bu konuşmayı daha özel bir yerde yapmalıyız, böylece şartlarımızı düzgün bir şekilde müzakere edebiliriz. Ayrıca, vanilya ve çikolatalı sos şu anda benim için pek yeterli değil. Birden canım Japon yemeği çekti." Açıkça flört ettim. Gitme vakti gelmişti, arkadaşlık etmek bize göre değildi.

"*Tam* aradığın şey bende olabilir prenses." Beni kendine çekmeden önce sırtıttı ve dudaklarımdaki tatlılığı nazıkçe yaladı. Gözlerimi kapadım, ona doğru eğildim, ağzımı onun iradesine bıraktım, küçük dondurmacıdaki sıcaklık aniden buradaki tüm dondurmaları saniyeler içinde eritecek kadar yükseldi. "Evet, kesinlikle gitme vakti geldi." Jackson benden uzaklaşarak onayladı, pantolonunda zaten yükselmekte olan baştan çıkarıcı çadırın hafif bir ipucu, beni gelecek olanın beklentisiyle gülümsetiyor.

İkimiz de ilk kez bir araya geldiğimizde zaten bir süre önceydi, ancak işteki işler o kadar kontrolden çıkmıştı ki dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu yoksa ofisten asla çıkamayacağımı düşündüm. Böylece, Jax'in kendimi hiç durmadan büyüyen iş yığınının kurtarmak için yeterince iyi bir neden olduğunu anladım.

Babamın mimarlık firması AD Architects'te kıdemsiz bir proje yöneticisi olarak çalışıyordum. Diğer kardeşim Liam yakında firmanın başına geçecekti, uzun süredir devam eden hayali nihayet gerçekleşiyordu, ancak bu, onun yapmaya zaman bulamadığı asıl işin tüm yükünü omuzlarımda taşımama neden oluyordu. Şu anda personel sayımız yetersizdi ve her şeyin üstüne bir de büyük bir proje almıştık. Yani, evet, aşırı çalıştığımı, aşırı yüklendiğimi ve aşırı yorulduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesiydi. Jax, bir hafta önce

Ben de onu tekrar aramaya karar verdim. Bu ciddi bir şey değildi. Hiçbir şey ciddi değildi.

Son zamanlarda, hatta Jackson'dan önce bile seyrekleşen kaçamaklarım, ara sıra takılmalarım vardı ama bundan ötesi yoktu. Hâlâ beni çıldırtacak birini bulmaya çalışıyordum. Dikkatimi öyle bir çeken biri vardı ki, kendime nefes almamı hatırlatacak kadar bile ayıramıyordum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ve bunun benim için gerçekten söz konusu olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kendim ve zevklerim tuhaftı. Hatta tuhaftım ve ilgi uyandırmak için çok şey gerektiğini biliyordum. Beni bu döngüden çıkaracak, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bana meydan okuyacak birine ihtiyacım vardı. Hayatımda hiç bir erkeği sevmedim. Hiç kimse tarafından ciğerlerimin havasının boşaltıldığını hissetmedim. Ara sıra randevular ve seksten daha fazlasına katlanabileceğimi hiç hissetmedim.

O yüzden yalnız kaçamaklar oldu.

Yeni seks arkadaşım olarak onca insan arasından neden *onu* seçtiğimi merak ediyordum. Jackson lanet Naoki, en büyük kardeşim Matt'in kibarca söylediği gibi.

Jackson ve Matt eskiden en iyi arkadaşlardı, yani ayrılmaz en iyi arkadaşlardı, deli gibi, biri nereye giderse diğeri de onu takip ederdi. Her ikisinin de kollarında asılı olan güzel kızları görmeseydim, ikisinin de eşcinsel olduğunu düşünürdüm. Öyle olmadıklarını bilmek beni rahatlatmıştı çünkü tatil için Matt'le birlikte evime gelen Jackson'ı ilk gördüğüm andan itibaren ona aşık olmuşum.

O günü sanki yeni olmuş gibi hala net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Üzerinde bir sürü yama olan deri ceketıyla evimize kendinden emin bir şekilde girdiğinde büyülenmişim, tam bir trans halindeydim. Japon babasının hediyesi olan yırtık, çekici gözleriyle uyumlu simsiyah saçları, Brezilyalı annesinden miras kalan güneşli cildi, herkesin kavgadan kaçmasına neden olabilecek bir boyu ve yapısı vardı. Aşırı kaslı değildi, zayıftı ama mükemmel bir şekilde tonlanmıştı. Kalın kışlık kıyafetlerinden bile bunu görebiliyordum.

'Sen Matt'in sürekli övündüğü küçük İtalyan prensesi olmalısın. Alison, değil mi? Bunlar onun küçümseyici, klişe ve on üç yaşındaki bir çocuğa hitap etmek için özellikle yumuşatılmış ilk sözleriydi. Ama o zaman bile, bugün sahip olduğum cesaret ve kıvılcım derimin altında yatıyordu ve sözleri ağzımda oluşan salyaları silerken saniyeler içinde ebullition noktasına yükseliyordu.

Hormonlu yeni bir gençtim, duygularım ve tepkilerim saniyenin kesirlerinde sekizden seksene koşuyordu.

Evet, Alison. Ben prenses değilim. Kardeşimin senin hakkında hiç konuşmaması çok komik. O kim demiştin?" Oldukça iyi biliyordum, sadece umutsuzca kendi darbemi indirmeye ihtiyacım vardı, umarım ona bebek olmadığımı gösterirdim.

'Jackson Naoki, hizmetinizdeyim, Bayan Battaglia. Siz bir bakıma İtalyan kraliyet ailesindensiniz, dolayısıyla elbette bir prensessiniz. Bildiğim kadarıyla bunun son derece farkındasınız ve her zaman istediğinizi elde ediyorsunuz. Gözlerindeki parıltı ve sırtıışındaki ışıltı tüylerimi diken diken etti ve niyeti bu olmasa da tamamen yakalandım. Eğildi ve yanaklarımın her birine İtalyan usulü birer öpücük kondurdu, dudaklarının değdiği yerlerde tenim milyonlarca küçük tüyle doldu.

"AĞağı kaplan, o on üç yağında ve benim kız kardeğim. Tamamen SINIR DIŞI." Matt kapıdan homurdanarak çıktı ve eğlencemi yine kaçırdı.

Hey, kardeşim. Bir şey demek istemedim. O sonsuza dek senin küçük kız kardeşin olacak! Jackson elini teslimiyetle havaya kaldırmış, sözlerinin acı tadını ağzımda bırakarak gitmişti. Çok az şey biliyordu.

Jax'le ilgili ilk anım buydu. O benim ilk aşkım ve birkaç yıl sonra da ilk orgazmımdı. Aklımdan çılgınca geçen düşünce, on altı yaşında ilk kez mastürbasyon yaptığımda gözlerimin önündeki mükemmel görüntü ve o ezici duygu, lanet bir çölde yağmur gibi üzerime yıkandığında ağladığım isimdi.

Jackson'ın bizim gibi ailesiyle arası pek iyi değildi, babasıyla yıllardır konuşmuyorlardı ve annesi kardeşimle tanışmadan önce vefat etmişti, bu yüzden kendi evinden çok bizim evde vakit geçiriyordu.

Babası Hiro Naoki, New York Mafyası'ndaki tüm patronların patronuydu - Yakuza - güçlü bir Oyabun, bir Mafiosi Don'un Japon eşdeğeri ve Jackson babasının işleriyle hiçbir zaman ilgilenmemiş, hatta onaylamamıştı.

Elmanın ağaçtan bu kadar uzağa düşmesi çok tuhaf!

Ama sonuçta, aileler arasındaki kötü geçmiş ikisine de sıçramış, dostluklarını rekabet ve ihanetle lekelemişti. Büyükbabam ve Hiro arasında tam olarak ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bu, zaman kadar eski bir hikâyeydi.

Matt ve Jackson arasında bir husumet olduğunu söylemek en hafif tabirle hafif kalırdı.

Babaların günahları...

Bana göre, bu artık on yıllık bir kindi ve hâlâ ayakta durması için hiçbir neden yoktu. Erkek olmasalardı çabucak düzeltilebilecek bir yanlış anlaşılma! Testosteronla ilgili öyle bir şey vardı ki, gururuna yenik düşmek, çeneni kapamak ve dinlemek gibi bazı yetenekleri engellediğini düşünmeye başlamıştım. Evet, bir de adres sormak!

Jackson bir DEA ajanıydı ve bizi , tüm aileyi gömmek için her türlü fırsata sahipti ama yapmadı. Hatta birkaç ay önce yardıma ihtiyacımız olduğunda yardımımıza koşmuş, sırf kayıtları düzeltmek uğruna işini tehlikeye atmıştı. Tüm bunlar ve belki de yasak meyvenin daha tatlı olması saçmalığı, o çocukluk aşkının bir kez daha canlanmasına ve şehvet dolu bir merakla daha da alevlenmesine neden olmuştu. Belki de bu yüzden onu seçmiştim. Gençken umutsuzca istediğim ama asla sahip olma şansı bulamadığım şeyi tatmak için yeni ortaya çıkan bir fırsat. Ve o hayal edebileceğim kadar tatlıydı. Yani. Lanet olsun. Tatlı.

Daireme geri dönmek için bir Uber çağırdık ve yardım edemedim ama partiyi arka koltukta başlattım. Jackson utanmaz ellerimi onun özel bölgelerinden ve dudaklarımı onunkilerin tadına bakmaktan uzak tutmak için mücadele etti. Görev bilinci ve soğukkanlılığı her şeyi daha da eğlenceli hale getiriyordu. Görünüşe göre, yeterince çaba göstermiyordu.

"Sürücü rahatsız olmaya başladı, Alison." Arabanın ön tarafına ve şoförün gözlerini diktiği dikiz aynasına bakarak beni uyardı, arabasının arkasındaki hareketi kontrol ediyordu.

Şoföre dönmeden önce Jackson'ın kulağına "Umurumda değil," fısıldadım. "Hey, sen! Gözünü yoldan ayırma, bugün ölmek için iyi bir gün değil ve bir trafik kazasından bahsetmiyorum, bu yüzden yapman şeye odaklan ve bizi hızlıca oraya götür."

Jackson kulağıma mırıldandı, otoriter ses tonum onu Empire State Binası'ndan daha yükseğe çıkardı ve ben de onaylayarak genişçe gülümsedim. Doğam gereği baskın biriydim, belki de ailemden miras kalan bir şeydi ve muhtemelen bir erkeği birkaç randevudan fazla tutamamamın nedeni de buydu. Ve seks söz konusu olduğunda, ya benim yolum ya da lanet olası otoyoldu. Neyin beni memnun ettiğini, ne kadar sert ve ne kadar çok olduğunu biliyordum, bu yüzden kendi zevkimi sağlamak için yapmam gerekeni yaptım. Erkekler böyle yapar, değil mi? Birkaç ilişkiden sonra mesajı açık ve net bir şekilde aldım. Kendi memnuniyetleri için bu işin içindeydiler, her taraf kendi zevkini aramak ve talep etmek ya da yoksun kalmak zorundaydı. Elim boş bırakıldığımı biliyorum ve

Sadece bunun bir daha olmayacağından emin olmak istiyordum, özellikle de gerginliği azaltmaya çok ihtiyacım varken. Jackson aldırmadı. Bütün gün ve bütün gece kontrolün onda olmasına alışkındı ve bu yüzden çarşafların arasında - ya da şu anda planladığım gibi duvara karşı - dizginleri bırakmaya aldırmadı.

Arabadan tökezleyerek indik, merdivenlerden hızla daireme çıktık, gömleğimin düğmeleri çoktan açılmıştı, dantelli sütyenimin örttüğü neredeyse çıplak göğüslerim ortaya çıkmıştı. Komşularımdan birine yakalanmak umurumda bile değildi, ahlak anlayışım şehvetle gölgelenmişti. Jackson'ın bir eli eteğimde, diğeri göğsümde gezinirken onun büyüleyici öpücükleri arasında eridim. Gözlerim, ağzıma dönüp dilimle alay etmeden önce açıkta kalan boynumda ıslak öpücükler bırakan bu ateşli ve aç adamdan başka bir şey görmediği için zihnim zaten bulanık bir pus içindeydi. Saçları çoktan dağılmıştı ve onu daha da yakınlaştırmak ve yönlendirdiğim her yere götürmek için ellerimi çekip tutmaktan alıkoyamıyordum. Dilinin her vuruşunda, güçlü elinin her sıkışında, şişmiş ıslak dudaklarımdaki her ısırıkta içimin yandığını, karıncalanma hissinin beni tahrik ettiğini hissedebiliyordum. Diğer çifte ulaşması için sabırsızlanıyordum. Onlar çoktan sıırıslıklam olmuştu.

Neredeyse geldik!

Öfkeli öpüşmeler, dolaşan eller ve gıcırdayan kalçalar arasında nihayet en üst kata ulaşmıştık. Ona beni koridorda becermesini söylememek için kendimi zor tutuyordum, bu düzeltmeye o kadar ihtiyacım vardı. Jackson beni ön kapımdan birkaç metre ötede duvara yasladı, sütyenimi aşağı çekti, sağ sertleşmiş meme ucumu ortaya çıkardı, tamamen ağzına almadan önce hafifçe ısırdı. Aynı anda ereksiyonunu ağrıyan amıma doğru iterken, başım mutluluk içinde geriye düştü. Sert siki, kıyafetlerim hala üzerimdeyken bile zevk vermeye başlamıştı.

"Ahem!" Koridorda, kapımın hemen dışında birinin boğazını yalandan temizlediğini duydum. Başım hemen sağa döndü ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzü sakın ve soğukkanlı bir şekilde bize bakan o kirli sarışın kuleyi görünce yanaklarım eskisinden daha sıcak bir şekilde kızardı. "Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur."

"Burada ne halt ediyorsun, Max?" Üstümü örterken inanamayarak bağırdım. Max kardeşimin en güvendiği askerlerinden biriydi ve garip bir şekilde kapımın önünde duruyordu. Jackson ve ben garip bir şekilde kendimizi toparlamaya çalıştık, Max'in hala garip bir şekilde sakın olmasına aldırmadan

Sanki gözünün önünde ikimizin neredeyse seviştiğine tanık olmamış gibi bir tavır takındı.

"Seninle konuşmaya geldim." Tekrar konuşmadan önce doğrudan Jackson'a bakarak cevap verdi, sesi daha derin ve tek kelimeyle bile daha tehditkârdı. "Tek başına!"

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

"Bu iyi olsa iyi olur, Max. Az önce beni korkakça engelledin." Jackson dairemin kapısını kapatır kapatmaz sinirle tısladım, öfkeyle kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve doğrudan Max'in gözlerinin içine baktım.

"Tamam, bunu duymamış gibi davranacağım ve az önce gördüğüm her şeyi göreceğim. Kardeşinin zaten çok fazla derdi var, bir de bunu mu ekleyeceğim, o yüzden eve gittiğimde gözlerimi çamaşır suyuyla yıkayacağım. Belki bir lobotomi de fena bir fikir olmaz." Max alay etti, hafif şakasının gösterdiğinden biraz daha az eğlenmişti.

"Haha, çok komik. Saat işliyor Maxy Max. Kapımın önünde ne yapıyorsun?"

"Kardeşiniz saatlerdir size ulaşmaya çalışıyor, *Bayan Battaglia*." Az önce tanık olduklarından sonra zoraki formalitelere ayak uydurmaya çalıştığı her halinden belliydi.

"*Alison*, Max. Benim adım Alison. Bunu sana söylemiştim!" Max her zaman aramızdaki resmi mesafeyi korumaya çalışmıştı, özellikle de olanlardan sonra. Onun kim olduğunun aksine benim kim olduğumdan kaynaklandığını bildiğim, empoze edilmiş bir soğukluk vardı. Alçakgönüllülükle ifade ettiği gibi, '*yardımdan başka bir şey değil*'. Ama bunlar onun sözleriydi, asla benim değil.

Max hayatımın en yıkıcı anlarından birinde yanımdaydı. Matt'in bana söylediği şeyle yıkıldığımda arkamdaydı, kelimenin tam anlamıyla beni yakalamıştı.

bana büyükbabamızın ölümünü anlattı. Ve o uğursuz günden sonra bile, parçalanmış benliğimin parçalarını yavaşça toplamama yardımcı oldu.

Kendi ailem de böylesine ani ve derin bir kayıptan dolayı acı içinde kıvrılırken o benim yanımda sürekli bir kaya gibiydi. Arada sırada beni kontrol gelirdi ama asla çok uzun süre kalmazdı. O zamanlar ve acının sisi biraz dağıldıktan sonra, artık beni kaldırmasına ihtiyacım yoktu, ama yine de geldi ve her küçük ziyaretinden keyif aldım. Bir şeyler paylaştığımızı düşünüyordum. Acılı bir anın zayıflığından daha derin bir şey, etrafımızdaki diğer her şeyle ilgisi olmayan, sadece ikimizle ilgili bir şey.

Hay sikeyim! Bana karşı bir şeyler hissettiğinden neredeyse emindim çünkü ben de onu farklı bir gözle görmeye başlamıştım. Ama yanılmışım, o sadece işini yapıyordu.

Bir gece derinliklerde kaybolmuştum ve sanki Max bunu hissetmiş gibiydi. Kapımın o tanıdık, hafif ritmik vuruşunu duyduğumda yüzüm durmak bilmeyen gözyaşlarımla lekelenmişti. Kapıyı açar açmaz bana sarıldı ve ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bana sarıldı.

Hiçbir zaman bu tür bir savunmasızlığı gösterecek biri değildim, ama bir şekilde bu bir zayıflık değil, bir rahatlama gibi hissettirdi. Burnumu boynunun kıvrımlarına gömdüm, saçlarımdaki yumuşak dokunuşlarının beni yavaşça yatıştırdığını hissettim. Başımı kaldırıp hipnotize edici mavi gözlerine baktım, o da benimkilere bakıyordu. Sanki en derin sırlarımı görebiliyormuş gibi beni açıkta bırakıyordu. Sanki ruhunun benimkine seslendiğini, beni içine çektiğini, dudaklarımı onun dudaklarında hissedene kadar beni daha ileri götürdüğünü hissedebiliyordum. Bu beklenmedik öpücüğün içinde eridim, varlığımın her zerresiyle hissettim, çünkü beni tahmin çok daha fazla etkiledi. Ruhumun kırık parçalarını onarıyor, karanlık zihnime umut üflüyordu.

Max geri çekildi, alnını benimkine yasladı, başını yavaşça onaylarcasına sallarken gözleri sıkıca kapalıydı. *"Özür dilerim"* diye mırıldandı ve alnıma kuru bir öpücük kondurup gitti.

Evet! Sadece işini yapıyor.

Ağabeyimin çalışanı değil de Max olduğu için gardını biraz düşürdüğü anda hemen içine kapandı, geri çekildi ve onu bir daha neredeyse hiç görmedim.

Beni öptü! Peki neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum? Neden yoksunluk benmişim gibi hissediyordum?

Onunla bu konuda konuşmak, dürüst olmak ve bana tam olarak ne hissettirdiğini söylemek istemiştım. Bunu tekrar hissetmeyi ne kadar çok istediğimi. Ama o sinmişti.

Onu da sikeyim, onu da sikeyim!

Aklıma her geldiğinde bunu kafamda yeniden canlandırdım.

Onu.

Bu aylar önce oldu, bu yüzden benimle uğraşmasına izin vermeyecektim.

Tekrar.

Başımı salladım, kendimi o gömülü düşüncelerden kurtardım, omzumdaki küçük çipi göstermeden onunla elimden geldiğince başa çıkmak için soğukkanlılığımı topladım.

"Buraya sadece beni gözetlemek ve zamanımı boşa harcamak için mi geldin yoksa bu ziyaretin gerçekten bir amacı var mı?"

"Don Battaglia size bir şey olmasından korkuyordu ve bu yüzden burada size zarar gelmediğinden emin olmak için bulunuyorum. Şu anda pek de huzurlu bir dönemden geçmiyoruz, bu yüzden telefonunu açık tutmayı düşünebilirsin. Bilirsiniz... sorumluluk sahibi olun ve çamurun içinde beş sefil dakika boyunca kaybetmeyin." Dedi ve Jackson'ın diğer tarafta beni beklediği dairemin kapalı kapısını işaret etti. Elbette ağabeyimin Jackson'a olan nefreti adamlarına da yansıyacaktı, bu çok doğaldı. Ama bu kez, bu sözler tamamen Max'e aitti, sözlerinden damlayan küçümsemeyi hissedebiliyordum, tıslayan bir dilin üzerindeki zehri.

"Meşguldüm!" Kollarımı açıp dağınık kıyafetlerimi ve çözülmüş düğmelerimi gösterdim. Bana bir saniye kadar uzun süre baktığını gördüm, gözleri alabildiği kadar çok şey alıyordu.

"Ne yazık ki gözden kaçırmak zordu." Yüzünde tiksiniş bir ifadeyle küstahça homurdandı, ardından kendini dengeliyormuş gibi keskin bir nefes aldı, "*Cazzo*, Alison! O senin kardeşinin düşmanı! Ne yapıyorsun sen? Bu sen değilsin!"

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık Max. Jackson sadece kardeşimin kafasındaki Matt'in düşmanı. Ayrıca, kiminle istersem onunla çıkabilirim. Ben özgür bir kadını, unuttun mu? Ve özellikle *sana* hiçbir açıklama borçlu değilim." Max'in beni bu şekilde köşeye sıkıştırmasından, seçeneklerimden utanmamı sağlamaya çalışmasından hoşlanmayarak hırladım. Ama gözlemi hâlâ kafamın içinde yanıyordu ve kendimi gergin bir şekilde ayağımı vururken buldum, gitmesinden başka bir şey istemiyordum.

"Haklısınız *Bayan Battaglia*. Açıkça haddimi aştım. Özür dilerim." Kanyon yeniden genişliyor, aramıza aşılması imkânsız bir mesafe koyuyor.

Bir kez daha gardını indirmiş, beni Jackson'la görmekten rahatsız olduğunu göstermişti. Yaptığı şey buydu, kafamı açıklanamayacak kadar karıştıırıyordu. Beni içeri alıyordu ama aynı hızla dışarı atıyordu.

"Gördüğünüz gibi, ben iyiyim! İhtiyacınız olan başka bir şey var mı? Yoksa önceki faaliyetlerime devam edebilir miyim?" Tersledim. Artık rahatlatmam gereken yeni bir sinirim oluşmaya başlamıştı.

"Kardeşiniz mümkün olan en kısa sürede Francesca'yı aramanızı istedi. Komisyon toplantısı için iki gün içinde şehre gelecek. Şehirde olduğu sürece ona göz kulak olup olamayacağını merak ediyor."

Mafya dilini çok iyi bilmiyordum ama bir iki şey biliyordum. Komisyon, en prestijli Mafya ailelerinin beş Don'undan oluşan bir tür sendikaydı, her biri diğer aileleri ve onların Don'larını temsil ediyordu ve kritik konularda karar verme yetkisine sahipti, aksi takdirde doğal olarak çatışan bir suç örgütünde barışı ve düzeni koruyordu. Kanunsuz bir dünyada kanun onlardı.

"Sorun değil. Başka bir şey var mı?"

Max başını hayır anlamında salladı ve gitmeye başladı, tam yanımda durdu, o kadar yakındı ki gömleğimin ince tabakasından bile vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Gözlerimin içine baktı ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Non è l'uomo per te!" *O sana göre bir adam değil*. Dudakları kulağıma sıyırdı, sözlerinin beynime ve kalbime olabildiğince yakın olduğundan emin olmak için içime üfledi.

Yerime çakılıp kalmıştım, onun ayak sesleri kaybolup yerini kalbimin güm güm atışına bırakırken duyuyordum, orada öylece dururken bu sözler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Omurgamdan aşağıya asice yayılan ürpertiden sonra, vücudumun o kadar çok çelişkili duyguyla yüklü olduğunu hissettim ki tam olarak ne hissettiğime karar veremedim. Göğsümün kabarması ve burnumun şişmesi, sözlerinin bende uyandırdığı öfke ve kızgınlıktan mı, yoksa haklı olabileceğine dair zayıf bir düşünceden mi kaynaklanıyordu, çözemiyordum.

Her iki şekilde de fark etmezdi. Zaten beyaz atlı prensimi bulma arayışında değildim. Jackson ateşliydi, benim gibi müsaitti ve son derece iyi bir kimyamız vardı. İhtiyacım olan şey için mükemmel bir ești.

Şimdi. Sadece biraz eğlence ve oyun. Herhangi bir bağ olmadan iyi vakit geçirmek. Tamam mı?

Mahremiyetime yapılan bu istenmeyen müdahaleden dolayı hissettiklerimden kurtulmaya karar verdim. Daireme girmeden önce derin nefesler alarak kendimi sakinleştirdim ve Jackson'ı kot pantolonundan başka bir şey giymeden kanepede otururken buldum. Gözlerimi ona diker dikmez Max'in oyununu anlamıştım. Beni atlatmaya, yaptığımız şeyi kalıcı olarak bölmeye çalışıyordu.

Şaka yapıyorsun, Maxy Max. Açlığım açlığa dönüştü.

"İyi misin?" Jackson ben içeri girer girmez ayağa kalkıp yanıma gelmeden önce sordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç de değil. Kardeşim sadece bana ulaşmaya çalışıyordu ama telefonum kapalıydı ve endişelendi." Beni rahatsız eden şeyi bir kenara bırakarak cevap verdim ve giderek başladım. Jackson'ın elleri etrafımı sarmaya başladı, beni kendisine yaklaştırdı, tenimin her santimini hissetti, yetenekli öpücükleriyle gerginliğimi hafifletti.

"Güzel. Kaldığımız yerden devam edebiliriz." Kulak mememi kemirmeden önce kulağıma fısıldadı.

Jackson boynuma şehvetli, ıslak, ağzı açık öpücükler kondururken ben de kollarımı ona dolayarak önceki kısıtlamalarımı bıraktım. Başım yana düşerek beni çıldırtan yumuşak noktaya daha iyi erişmesini sağladı. Elimden geldiğince odaklanmaya, daha önce hissettiğim ateşi geri getirmeye çalışıyordum ama itiraf etmek istediğimden daha fazla mücadele ediyordum. Ellerin kıcımın üzerinde kaydığını hissettim, beni kaldırmadan önce uyluklarıma doğru devam etti, bizi yatak odasına götürürken bacaklarım içgüdüsel olarak onun fit gövdesini sardı.

Ağzı benimkini yutarken, bugün ikinci kez gömleğimin düğmeleriyle oynadı, onları çözmeyi başardı ve çıkardı. Beni yatağa yatırdı, kot pantolonunu iç çamaşırlarıyla birlikte çıkardı ve bir lastik giydi, ben de eteğimi ve külotumu çıkardım.

Jackson sadece birkaç öpücükle çoktan oyuna girmişti ve ben daha yeni ısınmaya başlamıştım. Bacaklarımın arasında yerini aldı, her yerimi öptü, sert ve serbest ereksiyonu tenime sürtünüyor, açlıkla uygun köşesini arıyordu.

"Nah-ha. Ben üstteyim, hatırladınız mı *memur bey*?" Hissettiklerime bakılırsa bu durumu kesinlikle kontrol altına almam gerekiyordu, aksi takdirde Jackson

mutlu sonumu garantilemeden önce aktif bir volkan gibi patlayacaktı.

Onu kucakladım, yavaşça sert horozunun üzerine kaydım, klitorisim tenine çarpana kadar, kendi zevkimin peşinden koşarak daireler çizerek ona süründüm. Jackson ellerini kalçalarımın koydu ve giderek daha coşkulu hale geldikçe hareketlere yardımcı oldu.

Daha sert ittikçe, hassas sinirlerimi sürekli ona sürttükçe, artan zevkimin yapısını hissetmeye başladım. Ellerinden birini tuttum, göğsüme yerleştirdim ve biraz sıktım, dokunuşunu daha sert hissetmek istedim. Başım zevkle geriye düşerken ağzım açık kaldı, bu mutluluk dolu çukurun kenarına yaklaşırken dudaklarımdan küçük inilti kaçı. Eğer kulaklarım doğru duyuyorsa, Jackson da altımda zevkle kıvranıyordu, kavrayışı kalçamın etrafında güçleniyordu, sertlik beni daha da baştan çıkarıyordu.

"Siktir, Jackson... Ben... Ben..." Nefes verdim, hedefime ulaşmaya konsantre olurken gözlerim sımsıkı kapalıydı.

"Gel, Alison. Ben de yakınlım."

Elimi onun üzerine koydum, ezici bir mutluluğun derin şehvet denizine dalmadan önce onu daha sert sürerken kalçamı daha sıkı sıkmasını sağladım.

Yavaş yavaş aşağı inerken vücudum coşku dalgalarıyla sarsılıyordu.

"Siktir... Alison. Bu... bu iyiydi!" Üzerinden inip yanına uzandığımda Jackson kesik kesik nefesler arasında haykırdı, aklım hemen başka yerlere gitti. "Alison!"

"Uh? Evet, güzel. Biliyorum, değil mi?" Jackson ayağa kalkıp giyinmeye başlarken taklit edebileceğim en dürüst gülümsemeyi takınarak cevap verdim. "Sanırım bir duş alıp rahatlayacağım. Sen işe gidiyorsun, değil mi?"

"Evet, bir saatten az bir süre içinde orada olmam gerekiyor." İç çamaşırını ve pantolonunu geri çekerek cevap verdi.

Yatağın kenarına oturmuş, Max'in kirletmeyi başardığı zehir yüzünden zihnim bulanmış bir halde, zemindeki uzun ahşap kalasları düşünüyordum.

"Tamam. Kendin çıkar mısın?"

"Elbette, yolu biliyorum. Telefonun açıksa seni sonra ararım." Bana doğru yürüdü, yanağına bir öpücük kondurdu ve gitmek için döndü.

"Jackson," diye seslendim tam yatak odamın kapısının eşiğinden geçerken. "Büyükbabamla baban arasında ne oldu?"

Sessizce bana doğru yürüdü, yanıma otururken hafif bir iç çekti, ağırlığı şilteyi çukurlaştırdı ve beni kendisine yaklaştırdı. Kolunu omuzlarıma doladı ama garip bir nedenden ötürü sanki tamamen yabancıymışız gibi garip hissettirdi. Bu kemiği neden deştiğini bile tam olarak bilmiyordum.

"Küçük bir iki horoza yer yok." Sesinde bir parça üzüntü ve kızgınlık duyabiliyordum, bu kesinlikle yapmak istemediği bir konuşmaydı. "Ne yazık ki bu iş kolundaki erkeklerin şişirilmiş egoları var - alınma ama,"

"Alınmadı."

"Bu, çoğu zaman ölüm anlamına gelir. Onların ormanında sadece bir kral olabilir." Büyükbabamın ölüm emrini verenin babası olduğunu çok iyi bildiğimden, orada sessizce oturup sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. "Bunu bana neden şimdi soruyorsun? Max seni benden uzak durman için uyarmaya mı geldi? Bariz düşmana işaret etmek için mi?"

"Fark eder mi? O aramayı yapan sen değilsin ki."

"Senin algıların benimkinden daha açık... kardeşininkinden daha açık." Tekrar ayağa kalkarken, konuşmamız az önce üzerinde bulunduğumuz çarşaflardaki tüm eğlenceyi tükettiğini söyledi. "İyi olacak mısın?"

Ona küçük bir gülümsemeyle başımı sallayarak karşılık verdim ve alnıma bir öpücük daha kondurup gidişini izledim. İlk defa daha anlamlı bir şey hakkında konuşuyorduk. Seks görüşmeleri her zaman sadece fiziksel ihtiyaçlardan başka bir şeye teslim olmadığımız için gerçek hayattan bir blokajdı. Bağlantı için alan bırakmayan iyi bir zaman.

Kapının kapandığını duyar duymaz bedenimin yatağa düşmesine izin verdim ve hissettiklerim için kendimi uyardım. Ona karşı daha fazla şey hissetmek istiyordum, daha derin bir bağ kurmak istiyordum ama bu kendiliğinden olan bir şey miydi yoksa bunun için çalışmam mı gerekiyordu?

Siktir!

Tek gecelik bir ilişkiden sonra mutlu son dışında hiçbir şeyin özlemini çekmemiştim. Peki hala neyin peşindeydim? Kafayı bulmuştum. Rahatlamıştım. Sonrasında *yalnız* kalmak hiç umurumda olmamıştı. Ne de olsa Jax'ten ihtiyacım olanı almıştım. Neden içimde bir şeylerin eksik olduğu hissi vardı?

"Non è l'uomo per te! O sana göre bir adam değil."

Sonra bir ton tuğla gibi çarptı.
Yalnızlık ve arasında fark vardır.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendimi yataktan kalkmaya ve bu düşüncelerden kurtulmaya zorladıktan sonra, ılık suyun hem kaslarımı yatıştırmasını hem de bu yeni istenmeyen boşluk hissini gidermesini umarak duşa atladım. Dürüst olmak gerekirse ikisini de yapmadı, hatta ben ısrar etsem de parmaklarım budanana kadar orada durdum. Jackson sadece eğlenceliydi, değil mi? Neden daha uzun süre kalmasını istiyormuşum gibi hissediyordum? Gerçekten başka bir şey mi arıyordum? Daha fazlasını mı?

On dokuzuncu doğum gününden çok sonrasına kadar yeni doğmuş bir zürafa yavrusunun zarafetine sahip olduğum için seks hayatım biraz geç gelişti. Bunun tamamen kapatıcı olmasının yanı sıra, iki tane daha büyük sorunum vardı. İsimleri bile vardı! Liam ve Matteo Battaglia. Aynen öyle! Sevgili kardeşlerim bana yaklaşmaya cüret eden her erkeği tehdit eder, sonunda bana zarar verme riskini almaktansa başlarını omuzlarının üzerinde tutmayı ve kendilerine çok inandırıcı bir şekilde vaat edildiği gibi korkunç bir ölümle işkence görmeyi seçmelerini sağlardı.

Bana küçük bir kızmışım gibi davrandılar. Lanet olsun, bana hala prenses diyorlardı!

Tanımadığım birini bulmam ve onunla ilgilenmem biraz zaman aldı ve bu sadece üniversitede oldu, yani bekaretimi yirmi iki yaşında kaybettim. YIRMI İKİ! Bu sadece dört yıl önceydi. Yüksek cinsel iştahım olmasa neredeyse bir rahibeydim. On sekiz yaşımdan beri sahip olduğum mor bir vibratör olan Sir Shakesalot'un

gerçek anlaşmanın tadına bakana kadar çok samimi bir arkadaşımdaydı. Şimdi sadece acil durumlar için burada. Birkaç kez değiştirildi ama ruhu hâlâ yerinde.

Bu yüzden çok deneyimli olduğumu söyleyemem, sadece birkaç partnerim oldu ve hiçbirisi ciddi bir ilişki değildi, bu yüzden eksik olduğum bu olup olmadığını merak ediyorum! Eğer şu anda hissettiğim bu boşluk daha derin bir bağı duyduğum ihtiyaça. Jackson'la bunun olmayacağı kesin. Ve AD'de geçirdiğim gülünç miktarda zamanla, kendimi ara sıra seksten daha fazlası için saatimde herhangi bir dakika kaldığını gerçekten göremedim.

Bu düşünce beni pek rahatlatmadı. Kalbimi ortaya koymaya hazır değildim, bir erkeğin onu ezip geçmesi için savunmasızdım. Henüz kalbime uzaktan bile olsa aşk büyüsü fısıldayabilecek biriyle tanışmamışken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Kendimi bu şekilde ortaya koyabilecek kapasitede miydim? Yani, sorunlarım vardı. Bağlılık değil, ama karşı tarafça onurlandırılmama korkusu.

Elmalar ve onların lanet ağaçları, değil mi?

Başımı salladım ve zihnime sızmasına izin verdiğim ağır olumsuzluklardan sembolik olarak kurtuldum. Duştan çıktım, aynadaki buğuyu silmeden önce kendimi bir havluya sardım, yansımanın bir benzerinin bana baktığını görece kadar, içimde büyüyen, dışarı çıkmak için sabırsızlanan ve yüzüme sert bir tokat atmaya çok hevesli olan moral konuşmasını bekliyordum.

Kendine gel Alison! Hayatında ilk defa yalnız hissetmiyorsun. Hayat şu an güzel, o yüzden Carpe Diem yap ve korkaklığı bırak!

Sevgisiz, terk edilmiş bir köpek yavrusu değildim. Aileme her zaman güvenebilirdim ama zaten başlarında bir sürü büyük dert varken böylesine önemsiz bir meseleyi onlara yüklemek istemedim.

En büyük ağabeyim Matt'in her zaman ilgilenmesi gereken işleri vardı, çünkü mafya işlerinin yanı sıra hâlâ birkaç yasal iş daha kurmaya çalışıyordu. Liam ise hayatının aşkı Jamie ile düğününü planlıyor ve düğün hazırlıklarına yardım etmek için İtalya'dan yeni dönmüş olan annemle uğraşıyordu. Bunun da ötesinde, AD'yi devralmanın getirdiği tüm stres, zaten zorlu olan durumu daha da zorlaştırıyordu. Annemle uğraşmak hiç de kolay değildi.

Babam, diyelim ki son zamanlarda garip davranıyor ve benim mikro erimemle uğraşmak bir yana, işe gelmek için ayıracak fazla zamanı yoktu.

Buna alıştım, sanırım biraz hassas olabilirim. Belki de erken PMS semptomlarıyla uğraşıyorumdur.

Kim olduğum ve kimlerle akraba olduğum nedeniyle hiçbir zaman çok arkadaşı olan biri olmadım. Ayrıca, bana yakınlaşan insanların çoğu, neredeyse her zaman, ateşli kardeşlerime yakınlaşmak veya ailemin neredeyse fazla rahat olan ekonomik durumundan yararlanmak gibi art niyetli olduklarını ortaya koydular. Ya da belki sadece kötü bir arkadaşım.

Aklımda bu düşünceyle, Max'in benden istediği gibi Francesca'yı aramaya karar verdim. Onun da benden çok daha fazla dostça bir omuza ihtiyacı olduğuna emindim.

Francesca Amato Matt'in eski karısıydı ama ben onu kız kardeşim gibi seviyordum. Bir mantık evliliği idi ama kısa süre sonra daha fazlası oldu, ama kalın kafalı ve kibirli ağabeyim bunu mahvettiğinden emin oldu. Zavallı adam en iyisini bildiğini sanıyor.

Aptal herif, ona hayatının hayalini vermek için onu boşadı. Ama işler değişir, hayaller değişir, istekler de. Onunki de değişmişti çünkü artık onu seviyordu.

İki gün içinde New York'a dönecek ve hayatını sonsuza dek değiştirecek toplantıya katılacaktı, ya da biz öyle umuyorduk. Tarihteki ilk Donna, bir Mafya ailesinin ilk reisi olacaktı. Kendilerine Onurlu Adamlar demelerinin bir nedeni vardı, çünkü hepsi buydu. Erkekler. Aletleriyle, egolarıyla ve silahlarının ucuyla düşünen adamlar.

Geri dönmek şu anda onun için kolay bir şey olamazdı, bu yüzden ona yardımcı olmak bir öncelikti.

Varoluşsal krizleri siktir et. O bekleyebilir.

Üzerimi kurularyıp iç çamaşırı ve büyük bir tişört giydikten sonra açmasını umarak numarasını çevirdim. Onunla en son iki hafta önce konuşmuştum ve onun bir insan kabuğu olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ona her gün mesaj atıyordum, çoğuna cevap gelmiyordu ama amcası beni bilgilendirecek kadar nazikti, bana ve Jamie'ye onun nasıl olduğunu bildiriyordu.

"Selam, kızım. Nasılsın?" Francesca çağırımı alır almaz telefona seslendim.

"Hayatta kalmak. Sen nasılsın?" Alçak ve gergin bir ses tonuyla cevap verdi. Matt'in ona boşanma kâğıtlarını verdiği o korkunç günün üzerinden neredeyse bir ay geçmiş olmasına rağmen sesindeki acıyı hissedebiliyordum. Onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmanın kolay bir şey olmadığına emindim.

"İyiyim, sanırım. İki gün içinde New York'a geleceğini duydum. Bir kız gecesi için ayıracak vaktiniz var mı? Eminim en azından moralini düzeltmene yardımcı olabiliriz."

"Sen ve Jamie için her zaman vaktim var. Bu sefil yolculuğun en önemli olayı kesinlikle bu olacak." Kalbimin onun için daha da acımasına neden olan ağır, acılı bir iç çekti. "Bunu dört gözle beklemiyorum Alison."

"Biliyorum! Olanlara hâlâ inanamıyorum. Ama senin için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Onu rahatlatmaya çalıştım. Kafasından geçen cehennemi ve kalbinden geçen fırtınayı ancak hayal edebiliyordum.

"Biliyorum, teşekkür ederim. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Onu hâlâ seviyorum Alison ve onu gördüğümde yeniden yıkılmaktan korkuyorum. Zar zor da olsa ayaklarımın üzerinde durmayı başardım. Ben... Ben bunu yapamam."

"Francesca, sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Hiçbir erkek bu gücü senden alamaz. Ayrıca, Jamie ve ben bu konuda sana yardımcı olmak için buradayız. Bu senin hayat boyu kurduğun bir hayal ve bunu gerçekleştirmene sadece bir adım kaldı. Tüm bunların boşa gitmesine izin verme."

"Bilmiyorum Alison. Daha çok erken."

"Bu, kardeşime tam olarak neyi kaçırdığını göstermek için bir şans. Aç aslanların hüküm sürdüğü bir dünyada özgür bıraktığı o inanılmaz kadını." Matt'i yerden yere vurmada, yüzüne en ufak bir gülümseme bile getirmek için elimden geleni yapıyordum, ama gerçekten de ona sertçe vurmak ve bildiğim her şeyi ona anlatmak istiyordum.

Ama yapamadım. Mümkün olduğunca uzun süre çenemi kapatmayı ikisine de borçluydum. "Onu bu kadar kolay bırakma Fran. Demek istediğim, onun için de zor oldu, onu son zamanlarda çok az gördüm ve gördüğüm tek zamanda da iyi bir ruh halinde değildi. Bunu kendi başına getirdi, biliyorum. Ama sırf Matt orada olacak diye hayallerinden vazgeçme. Acının bunu da senden almasına izin verme Fran!" Hem Matt'i hem de hayalini kaybetmesine izin veremezdim.

Diğer taraftan iç çektiğini duydum, hala geleceğini bildiği kalp kırıklığına değdiğine tam olarak ikna olmamıştı.

"Bakın, her seferinde bir adım atalım ve geleceği tahmin etmemeye çalışalım. Tüm o endişe verici köprülere geldiğimizde geçebiliriz. O yüzden şimdilik kardeşimi unut ve her zaman ulaşamayacağını düşündüğün şeyi başarmaya odaklan. Mafyadaki ilk Donna olacaksın Francesca! Bir gün senin pozisyonunda olabilecek diğer tüm kadınları düşün. Sen bunu başardığında oluşacak yadsınamaz emsal, bir gün senin kadar yüksek hayaller kurmaya cesaret edebilecek diğerlerinin yolunu açacak. Bunu onlar için yapın. Kendiniz için yapın! Gerisini zamanı geldiğinde hallederiz, anlaştık mı?" Aynaya baktığımda kendime verdiğim tavsiyenin aynısını ona da vermeye karar verdim. "Günü yakalayalım. Carpe Diem, bebeğim."

"Belki."

"Belki de ben değilim, madam. Aye aye dediğinizi duymak istiyorum Kaptan!" Bir korsanın sesini taklit etmeye çalıştım, kötü bir şekilde ekleyebilirim, ama ondan bir kıkırdama çıkarmayı başardı, bu yüzden kabul edecektim.

"Sen de mi bir gözünü kaybettin ya da tahta bir bacağın mı çıktı?" Hafifçe güldü ve sonunda bir arkadaş olarak görevimi yaptığım için küçük bir rahatlama hissettim.

"Üzgünüm, mafya konusunda akıcı değilim. Sahip olduğum tek şey *Karayip Korsanları*'nı sayamayacağım kadar çok kez tekrar izlemekten beynime yerleşmiş küçük bir sözlük." Şimdi daha yüksek sesle kıkırdamasını takip ederek güldüm. "Ne? Yani... Jack Sparrow çok seksi!"

"Garip biri." Kıkırdamaya devam etti.

"Ben de öyle. Olması gereken bu!" Ciddi bir ses tonu taklit ettim. "Hâlâ bekliyorum, denizci!"

"Hay hay Kaptan!" diye seslendi hoparlöre.

"Bu daha iyi. Akşam yemeğinde görüşürüz. Restoran detaylarını sana mesaj atarım. Ve Fran... Bunu biz hallederiz."

İçini çekti ve beni eskisinden biraz daha hafif ve onu tekrar görmek için endişeli bırakarak vedalaştı.

Bu akşam yemeği siktir et, sabah kahve içerim.

Bedenimi yatağa bıraktım, artık ağırlaşan göz kapaklarımı kapattım, bu gecenin dinlendirici ve onarıcı olmasını umuyordum çünkü yarın başka bir yoğun gün olacaktı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendimi dinlenmiş ve huzurlu hissederek uyanmıştım. Önceki günkü ağır düşüncelerim neyse ki zihnimde en ufak bir iz bile bırakmamıştı.

Son birkaç aydır her zamanki gibi AD'ye ilk gelen ve son ayrılan ben oluyordum. Kalabalık olmayan ofisin sessizliği ve durgunluğu o günkü düşüncelerimi ve önceliklerimi düzenlememe yardımcı oluyordu; tam da bina hayatla dolup taşmadan, her koltuk dolmadan, insanlar yavaş yavaş gelip mekânı canlı bir faaliyetle doldurmadan önce, normalde beni heyecanlandıran ve enerji veren, yeni bir gün için beni heyecanlandıran bir şeydi bu.

Bugün olmaz.

Bugün, garip bir şekilde sessizliği tercih ettim.

Elimdeki kalemin kâğıtlar üzerinde çılgınca dolaşmasına, yeni fikirler karalamasına ve çizmesine izin verdim, tamamen kendi zihnimde kayboldum. Kafamdaki imgeleri hayal ederek ve çizerek, henüz var olmayan şeylerin gerçekçi portrelerini çizerek geliştığım yer .

"Günaydın, Bayan Battaglia." Derin ve alçak bir ses beni hayallerimden kopardı. Başımı kaldırıp baktım, gözlerim onun siyah takım elbisesine mükemmel bir şekilde sarınmış 1.80'lik vücuduna tırmanıp çekici mavi gözlerine takıldı.

Max.

Onun burada ne işi var?

"Günaydın, Maxy Max. Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum?
Tekrar."

"Bay Dornier'le buluşmaya gidiyordum ve önce buraya uğrayayım dedim." Hepimiz ofiste görünüşe önem verildiğini bilirdik, Max babamı değil, kardeşimi kastediyordu. Burada gelecek vaat eden bir mimardan başka bir şey değildi. Bu duvarlar arasında onun karanlık tonlarından bir iz bile yoktu.

"Oh, tamam..." Bunu tuhaf bulmuştum ama onun da beni görmeye gelmeyi düşündüğünü bilmek içimde bir şeyleri kabartıyordu. Umut, belki?

"*Non è l'uomo per te!*" Bana söylediği son sözler, ağzından çıktığı anda duyduğum kadar yüksek sesle geri geliyor, içimin derinliklerine yerleşiyor ve beni dün olduğu kadar rahatsız ediyordu. Birden ateş bastı, ziyaretiyle ilgili olasılıklar bir milisaniyeden kısa bir süre içinde zihnimden geçerken yanaklarım kızardı.

"Sadece özür dilemeye geldim. Dün haddimi aştım."

"Bu doğru mu?" Kesinlikle başka bir şey bekliyordum. Tüm bunların benim kafamda mı olduğunu yoksa onun da benim gibi çelişkiler içinde olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Dirseklerimi masaya dayadım, öne doğru eğildim, dantelli sütyenim kesinlikle sergileniyordu. Vücudunun tepkisine karşı mantığının inancını ortaya koymak istedim. Mavi gözlerinin kayması neredeyse belli belirsizdi ama ben yakaladım. "Bundan emin misin?"

"Evet, başka neden burada olayım ki?" Gözlerini kırpmadan bakışlarımı sabit ve emin bir şekilde tuttu.

"Haklısın, başka bir şey yok. Ama sorun değil. Eğer işin için endişeleniyorsan, endişelenme." Gözlerimi tekrar çizim yığına çevirdim, kalemi yanağıma vurarak yaptığım şeye konsantre oluyormuş gibi yaptım.

Dürüst olmamasının beni ne kadar rahatsız ettiğini görmesine izin veremezdim.

". Sadece aramızdaki havayı istedim."

"Bitmiş say. Dağ havası gibi temiz ve taze." Sesime kuru bir alaycılık ve küçüklük kattım. Bırakın kıvransın, burası benim bölgemdi. Dili ağzımın içindeydi, beni her yönden teşhir etmişti ve şimdi elime geçen tek şey katı bir resmiyet ve pişmanlıktı.

Siktir et onu. Onun rahatlığı beni ilgilendirmiyordu. "Peki neden hâlâ üzgün olduğunu hissediyorum Alison?"

"Değilim, Max, tamam mı?" Ağzımdan kaçırdım. "Sadece... kardeşim seni beklemiyor mu?" Doğrudan gözlerinin içine baktım, ona meydan okuyarak

Burada gerçekte ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile olmadığından emin olduğum dolaylı bir konuşma.

"Öyle." Sakince cevap verdi ama yumruğunu sıkıca sıkıldığını görebiliyordum. Daha fazla damarına basmak, başka neleri çözebileceğimi görmekten başka bir şey istemiyordum. Ama Max iyi ve sadık bir askerin timsaliydi, son sonuçlarına kadar doğrularına bağlı kalacaktı, bunun bir faydası yoktu.

"Elli beşinci kat." Kahretsin. Bu bana benim de orada olmam gerektiğini hatırlattı. Her gün sabah brifingimiz vardı ve her zamanki gibi zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

"Biliyorum." Sözlerinin sıkıntısını bastırmasına izin verme sırası ondaydı ama hâlâ orada duruyordu, kıpırdamadan, ben gitmek için ayağa kalkarken beni izliyordu. Yanından geçip asansöre doğru yürüdüm ama kolumdan tutup beni geri çekti.

Sakin bir şekilde nefes almaya çalışırken kalbim aniden kaburgalarımın çarpmaya başladı, gözlerim onunkilere takıldı ve hiç sapmadı. Vücuduna birkaç santim kala tökezlememi durdurmayı başarmıştım ama bu yakınlık beni tedirgin etmeye yetmişti.

Başparmağını yavaşça ağzına götürüp yüzüme uzanmadan önce yalamasını izlerken kuru havadan başka bir şey yutmadım.

"Yanağında biraz kalem mürekkebi var." Islak parmağıyla kabaca sildi, sadece tek bir hareketle alt dudağımda iz bıraktı.

Ağzıma alma dürtüsüyle savaştım, daha önce benimle aynı noktayı kanıtlamaya çalışıldığını biliyordum ve görünüşe göre girdiğimiz bu küçük oyunu kaybetmek istemiyordum. Ama zaten kaybetmişim. Yanaklarım sıcacıktı ve amım zonkluyordu. Hiçbir zaman bu kadar küçük bir jest beni şu anda olduğum gibi tahrik etmeye yetmemişti.

"Elli beşinci, değil mi?" Yüzünde bir sırıtışla söyledi, aklım her türlü şeyle doluydu ama görünürde tutarlı bir düşünce yoktu. Sessizliğim karşısında sırıtışı daha da büyüdü, zaferi dudaklarının kıvrımından belli oluyordu.

"Sık kafalı," dedim, kendimi büyüsünden kurtarıp ona sırtımı dönerek.

"Ödeştüğimizi düşüneceğim." Mırıldandı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Kendimi onun önündeki noktadan nasıl kurtardığımı beni aşıyordu ama kurtarmıştım ve şimdi asansörlere doğru hızla ilerliyordum.

Geç ve kızarmış.

Asansörde yanımda bulunmasını engellemek için merdivenleri kullanmaya karar verdim, merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktım ve oraya mümkün olduğunca hızlı ulaşmaya çalıştım.

Sadece üç kat yukarıdaydım ve *o kadar* da formsuz değildim. Ama nedense yükseldikçe tedirginlik hissim de artıyor, bu his ağırlaştıkça adımlarımı yavaşlatıyordum. İçimde önemli bir şey olacağına dair bir his vardı. İyi ya da kötü olması gerekmiyordu, sadece... bir şey.

Hemen geçiştirdim, çünkü gerçekten... *Sen ne olduğunu sanıyorsun, Alison? Medyum mu?* AD binasının en üst katına varmadan önce kendi aptallığıma kıkırdadım ve bu sırada gözlerimi devirdim.

"Günaydın, Michele!" Resepsiyon görevlisini yıldızlara selamladım. Architects Dornier'in süper yıldızlarının hepsi, diğer şeylerin yanı sıra ajandalarını yönetmek için ona bağlıydı. Sahte mankenlere benzeyen sevimli ve güzel bir kızdı. Sahte göğüsleri ve sarı saçları, görüldüğünden çok daha fazla plastik olduğu konusunda pek şüphe bırakmıyordu.

"Günaydın, Bayan Dornier." Diğerleri kadar sahte bir gülümsemeye cevap verdi. Evet, bana Dornier derdi. Soyadım Dornier'di, ailenin temiz tarafı olan babamdan geliyordu. Battaglia ve İtalyan tarafım, onun çok katı emirleri uyarınca bu binanın dışında bırakıldı.

Göz ucuyla görebildiğim kadarıyla, çevreden uzaklaştırmayı tam olarak başaramadığı tek Battaglia, o anda tuhaf bir şekilde ofisine giren annem Teresa Battaglia'ydı. Bu garipten de öteydi. Zihnim ve içgüdülerim, birkaç dakika önce merdivenleri tırmanırken hissettiğim huzursuzluk duygusunu hızla geri getirdi. Michele hâlâ kim bilir neler geveliyordu ama ben kendimi babamın ofisine doğru yönelirken buldum ve onu kendi kendine konuşmaya bıraktım.

Annem ve babam on iki yılı aşkın bir süredir mutlu bir şekilde boşanmış durumdalar. Annemin öyle görünmesi için elinden geleni yapmasına rağmen, bu barışçıl bir ayrılık değildi. Bunu hissettim. Hem de çok sert hissettim. Sonunda bağlarını tamamen kopardıklarında sadece on dört yaşındaydım ama tüm bu süreç son derece uzun iki yıldan fazla sürdü. Özellikle de bundan sonra babamla aramda hızla büyüyen mesafeyi hissettim. Bu beni gerçekten çok üzdü, özellikle de velayet için başvurmadığını öğrendiğimde. Eğer taşaklarım olsaydı, bu hassas çifttime bir dizden daha fazla acı verirdi. Evet, biliyorum. Alaycılık ve mizah benim başa çıkma mekanizmalarımdan biriydi.

Yaptığı ya da daha doğrusu *yapmadığı* şey, beni istemediği anlamına geliyordu. Beni elde etmeye çalışmadı bile, bu çok zor bir ihtimal olsa bile. Ama görünüşe göre, çabalamaya bile değmezdim. Ondan sonra uzun yıllar boyunca sevilmediğimi, istenmediğimi, hoş karşılanmadığımı hissettiğimi hatırlıyorum. Bazen hâlâ öyle hissediyorum.

Kendimi o tavşan deliğine bıraktım ve savunmasız kaldım. Babam, varolmayan tek bir hareketiyle beni dünyanın en küçük insanı gibi hissettirmişti. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim, ne öncesinde ne de sonrasında.

Hafif aralık kapının dışında durdum, nefesimi sabitlemek ve susturmak için elimden geleni yaptım.

"Teresa! Bu beklenmedik ve tatsız ziyaretini neye borçluyum?" Babamın normalden daha kalın bir Fransız aksanıyla konuştuğunu duydum. Bu onun işaretiydi. Rahatsız ya da gergin olduğunu anlamamın yolu buydu. Annem sadece varlığıyla bile herkesi tedirgin ederdi, bırakın aktif olarak sizi arıyor olmasını. Yıllar süren evlilikten sonra bile babam da anneme karşı bağışıklık kazanamamıştı. Şu anda ters yöne doğru koşmam gerektiğini iliklerime kadar biliyordum ama bir şey beni yerime mıhlıyor, hayatımda ilk kez bilerek kulak misafiri oluyordum. Anlaşmanın son okumasından bu yana birbirlerine neredeyse tek kelime bile etmemişken onun neden burada olduğunu bilmem gerekiyordu. Aralarında yavaş yavaş alevlenen bir nefret vardı ve her atışlarında birbirlerini incitmekten zevk alıyorlardı. Annemin AD'de babamın ofisinde olması tek bir anlama geliyordu - felaket potansiyeli olan bir sorun.

"Adrian, *caro mio*," diye şarkı söyler gibiydi annem, iltifatında asitli bir alaycılık vardı, "Seni hiç özlemedim. Zaman sana hiç iyi davranmamış!" Ve böylece engereklerin dansı başlamıştı.

"Aynı şekilde *chérie*. İtalya yaşlanma sürecini kesinlikle hızlandırmış. İyi korunmuş kesinlikle sözlüğünüzde yok."

"Çünkü buradayım ve seninle yüzleşmek zorundayım." Emin değilim ama her vuruş için puan tutmalı mıyım?

"Ne istiyorsun, Teresa?"

"Adrian, Adrian... Kim daha onurlu bir yaşam sürdü, *caro*?" Annemin yüksek topuklarının ahşap zemine ritmik bir şekilde vurduğunu duyabiliyordum, sanki avının etrafında dönüyor, sözlerinin içine işlemesine izin veriyor, her kelimenin özüksenebilmesi için birkaç dakika sessizliğe izin veriyordu. "Kim olduğuma sahip çıkan, hayatımı ve suçlarımı tüm dünyanın görebileceği şekilde yaşayan ben mi, yoksa sen mi? Gerçekte kim olduğunun ortaya çıkmasından korkarak yüksek sosyetenin köşelerinde saklanıp gizlenmek mi? Takım elbise giymiş süslü bir sıçandan başka bir şey değilsin. Dikkatli ol canım, iğrenç kuyruğun Tom Ford'undan dışarı çıkıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Geçmişteki suçların şimdi seni yakalıyor, Adrian. Ann... Ann'in öldüğünü söylemekten korkuyorum." Ann mi? Ann de kim?

Ofiste iğne atsan yere düşmezdi, öyle ki duvarların arasına sağır edici bir sessizlik çökmüştü. Sadece bu Ann'in babam için önemli biri olduğunu hayal edebiliyordum. Annemin konuşmaya devam etmesi biraz zaman aldı ve ne konuştuklarını anlamak için kulaklarımı yeniden keskinleştirmeme neden oldu.

"Dokuz buçukta konyak, vermek için burada olduğum haber için uygun görünüyor. Hazır başlamışken duble olsun, çünkü henüz işim bitmedi. Görünüşe göre son vasiyetinde *benimle* irtibata geçilmesi yönünde açık bir talimat varmış. Görünüşe göre burada dürüst olan benim. İronik, değil mi? Aramanın diğer ucunda kimin olduğunu tahmin etmek ister misiniz?"

Konuşmalarından bir şey anlayamıyordum ama daha iyi duyabilmek için nefes almayı bile bıraktım. Annemin ilk elden verecek kadar önemli bulduğu büyük haberin bu olduğunu hissediyordum. Ofisteki gerilimin tavan yaptığını hissedebiliyordum, kalbimin güm güm atışı kulaklarımda etrafımdaki ofis hareketliliğinden daha yüksek sesle yankılanıyordu. Görünüşe göre bunun benimle bir ilgisi yoktu, ama ellerim şimdi yeni bir ter tabakasına sahipti ve midem inatla çözülmeyen bir düğümdü.

"Bir Adrianne Smith. İlginç bir isim, değil mi?" Kafamın içinde bir sessizlik daha çınlıyor, nefes alışım bilinçsizce hızlanıyordu. "Ann neden çocuğuna bu ismi versin ki? İnsanın akli almıyor, değil mi?" Adrianne? ADRIANNE? Farkına varmaya başladıkça nefes nefese kalıyordum, dökülmelerini engellemek için mücadele ederken hapsolmuş gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"Pardon? Olamaz! Biliyor olmalıydım... Bu olamaz..." Babam bağırdı, çaresiz ses tonunda öfke ve şaşkınlık açıkça görülüyordu.

"Yine de, 'olamaz'ın basitçe olana karşı hiçbir şeyi yoktur. Kiminle konuştuğumu biliyorsun,

Caro, biliyorsun." Annemin sesinde çelişkili bir neşe ve suçlama vardı. "Beni aldatmak senin için yeterli değildi, değil mi? Etrafta dolaşıp rastgele kadınlarla korunmasız seks de yapman gerekiyordu." Beni suçladı.

"Sen bile bunun doğru olmadığını biliyorsun. Rastgele bir şey değildi. Ben seviyorum..." Aniden durdu. Şimdiki sözleri yeni bir gerçeklikle karşılaştınca sesi kesildi. "Ann'i sevdim."

Annemin ironik kıkırdamasını duydum, acının ve kırık bir kalbin alt tonu sadece onu iyi tanıyanlar için belirgindi, bir şekilde bunun babamın radarından da kaçmadığını biliyordum. Onun bozulmamış zırhındaki bu çatlak, anormal kırılğanlığıyla içimi acıtıyordu. Bu sözler hala yutulması zor bir haptı ve bir şekilde onun acısını sanki benim acımmış gibi hissedebiliyordum.

"Demek bu senin aşk çocuğun? Bizimki ne o zaman? Aynı anda hamileydik!" Birdenbire gayrimeşru olan benmişim gibi hissederek midem yere kadar indi, odaya dalma dürtüsüyle savaşıırken panik yumağı boğazımı yaktı.

"Bunu bilmiyormuş gibi davranma! Sana anlatmaya çalıştım! Ama sen beni dinlemedin! Her zaman görünüşü koruyorsun." Babam karşı çıktı.

"Senin için savaşıyordum, *cazzo*! Seni sadece istemediğin bir mirası taşımak zorunda kalacakları kibirli bir Fransız utancı olarak gören kendi aileme karşı." Annem bağırdı, tüm kartlarını masanın üzerine serdi. "Ben... ona karşı savaşıyordum."

"Belki bir noktada *öyleydin* tatlım, ama o zaman değil! Bu olay olduğunda değil. O zamanlar sadece imajın için savaşıyordun... Utanç verici biriyle evli olmak, yine de biri tarafından terk edilmekten daha iyiydi. Baban da aynı şeyi düşünüyordu." Ağır bir sessizlik yine kulaklarımda cınladı ve babam bu sessizliği acı bir gerçekle bozdu. "Don Battaglia, eğer kendim halletmezsem *çoktan seçmeli sorunumu* halledeceğini açıkça belirtti. Babanın acımasız ününün farkındaydım. Ne aile mirası ama."

Her ikisinin de düşünceleri söylemeleri gereken her şeyden daha yüksekti, o ofise buz gibi bir sessizlik yerleşmişti, ben ise o duvarların hemen diğer tarafında çok içinde oturuyordum.

"Kızım..." Babamın alçak sesle verdiği bir nefes, dökülmemiş gözyaşlarımı serbest bıraktı. "Bu kız, eğer benimse, sevgiden başka hiçbir şeyden doğmadı." Ama ben değildim.

"Ben de senin kızına hamileydim." Annem fısıldadı ama nedense sözleri kafamın içinde çılgılık gibiydi, düşüncelerim ofisten gelen başka bir kelimeyi kaydedemeyecek kadar gürültülüydü.

Ben onun *tek* kızıyım.

"Kızım..." Sadece iki basit kelime ve ben yine on dört yaşındaydım, bu dünyanın en küçük insanıyım. Bu bilgiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissediyordum ve çocukluğuma dair sahip olduğum birkaç güzel anının hepsi bir yalandan başka bir şey değildi.

Ağlamaya ihtiyacım vardı, çılgılık atmaya ihtiyacım vardı, birinin beni sıkıca tutup yerime oturtmasına ihtiyacım vardı.

Bu, o, benim Aşil topuğumdu. Güçlüydüm ama söz konusu babam olduğunda, sonsuza dek onun sevgisini ve kabulünü arayan küçük bir kız olacaktım.

Bunun yerine, aldığım tek şey reddedilmek oldu ve şimdi bunun nedeni hakkında iyi bir fikrim var.

Duyguları rasyonalize etmek benim başa çıkma yöntemimdi ama şu anda aklımda net bir düşünce tutamıyordum. Birinin bana bunun doğru olmadığını, babamın yalancı bir dolandırıcı olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Başka bir çocuğu olmadığını. İstenmeyen kişi ben değildim.

Nasıl bu kadar ihanete uğramış hissedebilirim?

Merdivenlerden geri koştum, gözyaşlarım artık kontrol edemediğim bir serbest düşüşteydi. Yorulana kadar akmalarına izin verecek ve kendimi o kırılğan ergenlikten bugünkü halime geri çekmenin bir yolunu bulacaktım. Bu kadarını hak etmiştim.

Anahtarlarımı ve çantamı alarak masama doğru fırladım, asansöre doğru uçtum, düğmeye o kadar çok ve sert bastım ki nasıl sıkışmadığından emin değildim. Zihnimi o kadar çok düşünce dolduruyordu ki, hiçbirini anlamlandıramıyordum.

Önce kardeşlerim.

Kardeşlerimle bu konuyu konuşamazdım. Henüz değil. Bu, şu anda uğraşmaları gerekmeyen bir konu. Telefonu elime aldım ve Jackson'ın numarasını çevirdim ama doğrudan sesli mesaja düştü. Kendimi tanıyordum. Duygularımı dizginleyecek birine ihtiyacım vardı. Beni geçmişteki reddedilmelerimin karanlığından çekip çıkarabilecek birine.

"Lanet olsun." Neyse ki boş olan asansöre binip ortadan kaybolmaktan başka bir şey istemediğimden, hukuksuzluğun acısını hayatımda hiç hissetmediğim kadar sert hissederek öfkeyle tısladım. Şu anda yanımda kimse yok. Dehşetimin üstesinden gelmek için arayabileceğim kimse yok.

İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim? Kafamı toparlamama yardımcı olması için arayabileceğim, içimi dökebileceğim, üzerimdeki bu yükü atabileceğim bir arkadaşım bile yok.

Nefes alamıyordum. Burada kırılmamak için o kadar çok uğraşıyordum ki nefes bile alamıyordum.

I... I... Sadece havaya ihtiyacım vardı!

Etiketleyemediğim ya da anlayamadığım bu yabancı duygular kasırgasını hissediyordum, nefret ağırlıklı olarak su yüzüne çıkıyordu. Bunu tanımaktan hoşlanmıyordum.

İhaneti kişisel olarak hissetmekten kendimi alamadım. Onun için yeterli Onu değildik.

Yeterli değildim. Neden yeterli değildim? Neden ben...

Arabama ulaştım, kendimi içeri kilitledim ve sonunda hüzün ve hıçkırıkların gerçek barajı için mandalı açtım. Gözlerimi kapattım, bu karanlığın ipuçları ruhumu ezici bir patlama ihtiyacıyla lekeliyordu.

Acılarımda boğulmak
için. Gözyaşlarımda
boğulmak için.
Korkularımda
boğulmak için.

Sonunda, inatçı hüznün her hıçkırığında bedenimin özür dilemeden titremesine izin verdim.

Beni bu cehennemden çekip çıkaracak koruyucu meleğe yakın bir şeye ihtiyacım vardı. Tekrar.

Lütfen biri beni bu kabustan uyandırсын. Zihnimin karanlık köşelerine düşmeme izin vermeyin.

Birden pencereye vurulduğunu duydum ve irkildim, nefesimi düzene sokmaya çalıştım, yüzümü temizledim ve başımı kaldırıp baktığımda Max'in diğer tarafta durduğunu gördüm. Gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım, tekrar açtığımda gitmiş olmasını umuyordum ama o ısrar etti ve daha sert vurdu.

"Ne istiyorsun Max?" Gözlerimi onunkilerle buluşturmamak için kendimi zor tutarken sesim titreyerek sordum.

"Arabayı aç, Alison." Sesi yumuşak ama emrediciydi.

Arabanın kilidini açmadan önce birkaç dakika ona baktım. Max işi şansa bırakmadan hemen kapıyı açtı.

"Yolcu koltuğuna atla." Ne olduğunu sorma zahmetine bile girmeden tekrar emretti. Söylediğini yapmam için beni yönlendirmeden önce, hâlâ yerimde sabitlenmiş bir şekilde ona baktım. "Merak etme. Seni buradan çıkarıp eve götüreceğim."

Max beni eve bırakırken yüzümü pencereye dönmüş, hıçkırıklarımı gizlemeye çalışıyor ama başaramıyordum. Onun güçlü ellerinin benimkileri kapladığını, sıkılmış yumruklarının bacaklarıma dayandığını hissettim.

Başparmağının ucuyla tenimi okşadı, bizi trafikte götürürken beni rahatlatmak için sessizliğini korudu.

Yol boyunca pencereden dışarı baktım, Max'in bakışlarından mümkün olduğunca kaçındım ama onun yatıştırıcı dokunuşlarında biraz rahatlık buldum. Titreyen bedenim onun dokunuşuyla sakinleşmişti ama gözyaşlarım durmak bilmiyordu ve

Hala kurumamışlardı, manzara her damla hüznün kristali altında lekeli bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Max arabayı dairemin önüne park etti ve kontağı kapatarak beni ne durdurabildiğim ne de rasyonalize edebildiğim düşünceler selinden kopardı.

"Alison?" Sonunda tüm yol boyunca süren sessiz büyüü bozdu ve ona bakmamı sağladı. Buz mavisi gözleri ruhumu deliyor, çatık kaşları dile getirmediğim sorunlarımla ilgilendiğini gösteriyordu ama de burnunu sokmaya cesaret edemedi. Onunla yüzleşirken daha fazla gözyaşı dökmek için alt dudağımı ısırduğımda eli yanağımı kavradı. Yine de onları tutamadım. Okşamasına eğildim, bileğine yeni damlalar düştü, sonra usulca fısıldadı, "Gel. Seni yukarı çıkaracağım."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Teşekkür ederim, Max. Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim." Dairemin kapısını açmak için kilide sokacağım doğru anahtarı bulmaya çalışırken titreyerek söyledim. Gözlerim elimdeki anahtar engeline takılmışken, onu bağlı hissedebileceği herhangi bir görev duygusundan kurtarmayı umuyordum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ve seni bu şekilde yalnız bırakmayacağım, o yüzden beni yoluma göndermenin bir yolunu bulmaya çalışma, tamam mı?" Max, anahtarları elimden alıp kapıyı açmadan önce yüzüne yayılan yumuşak ve güven verici bir gülümsemeyle cevap verdi. İçimi çektim, rahatlamış mıydım emin değildim, çünkü Max'in yanında olmak artık beni geriyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı ama öpüşmemizden sonraki son birkaç aydır çok fazla konuşmamıştık, bu yüzden artık karşımda güvenilir bir arkadaş değil de tanıdık bir yabancı var gibiydi.

Max hemen arkamdan gelirken içeri girdim. Hâlâ kendimi toparlayamamış ve yanaklarımda görünür izler bırakan, bol miktarda sızıntı yapan acı musluğunu kapatamamıştım; solgun yüzümü renklendiren kırmızı burun ve kan çanağına dönmüş gözlerden bahsetmiyorum bile.

"Kendini evinde hisset. Ben sadece makyajımı tazeleyeceğim. Hemen döneceğim." Mümkün olduğunca kararlı konuşmaya çalıştım ama başaramadım. Kendi sesimdeki kırılganlık tamamen yabancıydı ve yıllar boyunca inşa etmek için çok çalıştığım özgüvenden yoksundu. Ben asla

tekrar o olacağımı düşünmüştüm. Hiç boş olmayan bir yeri işgal ediyormuşum gibi hissederek geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu dünyada bana böyle hissettirme gücüne sahip tek kişi babamdı ve bir kez daha beni dibe çekmeyi başarmış, beni kendimden şüphe ve geçmişin hüsrانlarıyla dolu bir denize daldırmıştı.

Beni kendi kafamın içindeki bu karanlık yere getiren anılarımla bir kısmını silmek için o kadar zorlamıştım ki, kırık sesimi bile tanıyamıyordum. Kırık kalbimi. Kırık benliğimi. Bu yeni ve daha kalın deriyi tam olarak ne zaman geliştirdiğimi söyleyemem ama bugün anında döküldü.

Ailemin İtalyan tarafı sayesinde gerçeğe göre yaşamayı öğrendim. Doğruluk ve onur. Ancak görüldüğü kadarıyla babam ailenin diğer kısmının işine şiddetle karşı çıkmakla kalmıyor, aynı zamanda kuralına, geleneğine ya da standardına uymuyordu. Ahlak, samimiyet ve kesinlikle sadakat gibi standartlara.

Kahretsin, bizi mirasımızdan uzaklaştırma konusunda o kadar kararlıydı ki isimlerimizin İtalyan olmayan isimler olmasını bile talep etti. Belki de bizi başka bir yöne çekmek için orada olsaydı, bunun gibi önemsiz şeylerin hiçbir önemi olmazdı. Ama o başka bir hayat kurmakla meşguldü.

Bir aşk çocuğu!

Bu konuşma sayesinde, babamın, en sevdiğim, baş tacı ettiğim babamın sadakatsiz, yalancı bir orospu çocuğu olduğunu öğrendim.

Ve şimdi... Kaybolmuş hissettim.

Ayaklarımı sürüyerek odama girdim, pahalı takım elbisemi, yüksek topuklu ayakkabılarımı, küpelerimi ve güzelliğine yakışmayan bir yüzü süsleyen kolyemi çıkardım ve üzerime boya damlacıkları serpilmiş büyük beden bir tişört giydim. Banyo aynasındaki yansımamdan kaçmaya çalışırken yüzümü kirleten gözyaşlarımı elimden geldiğince yıkadım, yine de gelmeye devam ettiler. Neden mi? Çünkü bana dönüp bakan tek kişi babamdı. Gözlerimde, burnumda, onu mükemmel bir şekilde taklit eden her lanet ifademde onu görüyordum. Bana arkadan bakan kız, bunca yıldır kendime uyguladığım baskıdan doğan, ama aslında özündeki çirkin karbon taşııı saklayan cilalı bir elması.

İhanete uğramışlık hissi omurgamdan aşağı istenmeyen bir ürperti gönderdi, su yüzüne çıkan bir öfke neredeyse kurumak üzere olan gözyaşlarımı ele geçirdi ve onları tekrar çılgınca akıttı. Babam tarafından reddedildiğimi hissetmek bir sorun olduğunu düşünmeme neden oldu. Onun bu tavrının kökeninde ben vardım ve bu yüzden

değişmek için elimden geleni yaptım. Onun seveceği, gurur duyacağı biri olmak, hatta onun izinden gitmek, damarlarımda akan gerçek Mafya kanını görmezden gelmek için.

Ama görünüşe göre, etkilemek için çok uğraştığım kişi bir yabancıydı. *Onun* şirketine, *onun* hayaline verdiğim emek, kendi hayalimmiş gibi yaşamak - öyle olmadığını iliklerime kadar hissetmeme rağmen - yanlış yönlendirilmiş bir hatadan bir şey değildi. Hayatımda kendim olarak sığamadığım bir kutu daha.

Bunu nasıl bilemedim? Annem babamın patavatsızlığını nasıl saklayabildi ve yaşadığı sefalet için onu nasıl suçlamadı? sefalet için mi? Boşanma onun için duygusal olarak acımasızdı ve o hala onu koruyordu. En kutsal yemini bozduktan sonra bile. Eğer boşanmaları güvenme ve sevme yeteneğimde derin bir yara bıraktıysa, şimdi bu tamamen yok edebilirdi.

Lavabonun kenarlarına tutunarak hem kendimi sabitledim hem de beni derinden sarsan tüm hayal kırıklığımı o sıkı tutuşun içine bıraktım, başım yenilgiyle aşağıya sarktı.

Hissetmeden önce onu duymadığım, hissedemediğim ya da kokusunu alamadığım için tüm duyularım uyuşmuştu.

Max kollarını arkamdan bana doladı, çenesini omzuma dayadı. Bu hareket beni kontrol etmeye bile çalışmadığım titrek hıçkırıklara boğmaya yetti. Zaten edemezdim de.

Max, ben başımı tekrar dik tutabilecek kadar sakinleşene kadar beni kendisine doğru tuttu.

"Gel. Bize çay yapayım." Dedi. Sesi fısıltının biraz üzerindeydi ama yine de güçlü ve yumuşaktı, ayaklarımı onunkiler gibi hareket ettirmemi sağlayan emredici bir tonu vardı.

Sessizce mutfığa doğru yürüdük, ben söyleyecek bir şey bulmak için düşüncelerimi karıştırıyordum ama uygun bir şey bulamıyordum.

Henüz bunların hiçbirini hakkında konuşmaya hazır değildim, çünkü bunun beni neden bu kadar etkilediğini hala söyleyemiyordum. Neden korkunç iblislerle dolu kara bir ormanda kaybolmuş gibi hissettiğimi. Benim şeytanlarım. Görünüşe göre başa çıkamadığım, bunun yerine halının altına süpürdüğüm şeytanlarım.

Suyu kaynamaya bıraktım, çayları ve kaşıkları çıkarıp fincanlara uzandım. Benimkini alt raftaki normal yerinden aldım, diğer kupalar olmadan tek başına tutulduğu yerden. Evet, işte böyle

. Birine kahve ya da ay. Bir kişi için dışarıda yemek. Tek kişilik hayat. En st rafa uzandım, Max için bir fincan daha almaya çalıştım, ona ulaşmak için mücadele ettim.

"Ben hallederim." Elinin belime dolandığını ve karnımın üzerinde durduğunu hissetmeden önce arkamdan sesini duydum.

Fincana uzanıp onu aşağıya, benimkinin yanındaki tezgâhın üzerine çekerken vücudu benimkine sürtünüyordu. Sadece bu yakınlık bile nefesimin göğsümde sıkışması için yeterliydi. Ne olduğunu anlamadan elim onun elinin üzerindeydi, aşağı inerken elinin yerinde kalması için sessiz bir ricada bulunuyordum. Kalbim yeniden çarpmaya başlamıştı ama bambaşka ve yeni bir his onu hızlandırıyordu.

Ona yaslandım, sırtımı göğsüne dayadım ve ona doğru gevşedim. Bilinmeyen bir huzur duygusu ağrıyan kalbimi rahatlatıyordu. Vücudundan yayılan rahatlatıcı sıcaklığı hissedebiliyordum, bu da benimkinin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemi sağladı. Parmaklarının etimin derinliklerine girdiğini, beni kendisine daha da yaklaştırdığını hissettim, eğer bu mümkünse, sakinlik ve aidiyet garip bir şekilde bedenime doldu.

"*Seni yakaladım.*" Başımı omzuna yasladığımda dudaklarıyla tenimi sıyrarak kulağıma fısıldadı. Max'in ağzı hâla hassas tenimin üzerinde gezinirken, rahatlamış, hatta tatmin olmuş bir şekilde sesli bir i çektim.

Boynumu daha da açtım, bu sessiz izin kulağımın hemen altında küçük bir öpücükle karşlandı. Gerginliği, yapıyı ve daha fazlasına olan ihtiyacı artıran nazik ve kalıcı bir pck. Başımı ona doğru çevirdim, ya buzdan ya da yanan ateşten iki mavi havuza bakıyordum, şimdi ruhumun içine bakıyorlardı. Gözlerimin onun dolgun dudaklarına takılmasına engel olamadım, sadece beni yavaşça çevirdiğinde kendi dudaklarımı yaladığımı fark ettim, bu derin bakıştan asla kopmadım. Yüzümdeki gevşek bir sa telini fıraladıktan sonra kavradı, hala dikkatle yüz hatlarımı inceliyordu. Kendimi ona daha yakın hissediyordum, dudaklarım onun dudaklarını kaplamak için can atıyordu ama bu anın yoğunluğu beni gözlerinden uzaklaştırdı.

Max başını yavaşça sallayarak yüzümü geri çekti.

"Sakın gözlerini benden kaçırma." Eğilip sonunda beni öpmeden önce fısıldadı.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde, tüm vücudum tüylerim diken diken oldu ve göğsümü ve karnımı istila eden bir havai fişek patlamasıyla uyandı. Kontrolsüz bir coşkuyla midemde kelekler uçuşuyordu. Bu pcğn tatlılığı, hemen altında yatan inkar edilemez şehvetle karışıyordu.

Kontrollü hareketlerimizin yüzeyi. Dilinin benimkine yavaşça vurması, beni kendisine daha sıkı sararken heyecan içinde titrememe neden oluyordu.

Bir eliyle başımın arkasını tutarken, diğer eliyle belime sarıldı ve ellerimin ensesinde dolaşmasına, koyu altın rengi saçlarını usulca avuçlamasına izin verdim.

Beni yukarı çekti, tezgâhın üzerine oturttu, bacaklarımın arasında daha samimi bir yer aldı ve aniden öpüşmeyi kesti. Bakışları yine puslu gözlerime kilitlenmişti, elleri şimdi dizlerimin üzerindeydi, çıplak tenim onun dokunuşuyla canlanıyordu.

Gözlerini imalı bir şekilde kalçalarımın çevirdi ve benim de dikkatimi onlara yöneltmemi sağladı. Max parmaklarının uçlarını açıkta kalan kalçamda acı verici bir yavaşlıkla gezdirdi, kumaşa ulaştığında tişörtümü yukarı çekti, ara sıra yüzümü ölçüyor, yavaşça yakan işkencesine verdiğim tepkiyi ölçüyordu. Göğsüm hızla inip kalkıyor, daha fazlasını hissetme ihtiyacım gibi nefes alışım da artıyordu.

Göğsünden neredeyse duyulamayacak bir inilti yükselmeden önce alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Gömleğimin zaten yüksek olan etek ucuna ulaştı, aslında tehlikeli bir şekilde yüksekti, meraklı parmakları terk etmeden önce dikişlerini izledi, sadece çenemin altına takılmak için beni bir kez daha delici gözlerine baktırdı. Sanki ruhlarımız birbirine bağlanıyordu, ikimizi de bir pus bulutuna sürükleyen sessiz bir anlaşma.

"Un fottuto angelo..." *Lanet bir melek*. Dudaklarıma karşı hararetli ama sessiz bir fısıltı, onları başka bir sarsıcı ele geçirmeden önce, ikinci bir düşünce olmadan isteyerek memnuniyetle karşıladım.

Sadece bir öpücüktü ama kendimi bambaşka bir boyuttaymışım gibi hissettim. Sadece ikimizin var olduğu bir boyutta. Max beni kendine doğru çekti, güçlü kollarının arasına aldı ve öncekinden çok daha fazla açlık, ihtiyaç ve açgözlülükle öptü. Sanki en son öpüştüğümüzden beri aramızda bastırılmış olan tüm bu gerilim şimdi bu dünyayı sarsan, açlık dolu öpücükte serbest kalmıştı.

Hâlâ yavaştı, sanki benim tadımı çıkarıyormuş gibiydi ama sahiplenmekten de geri kalmıyor, her küçük inlememde armonik ritmi artırıyor, sonra tekrar yavaşlıyordu. Tıpkı müzikte olduğu gibi, notalar sessizlikle aynı ağırlığa sahipti. Onun açlığı da aynı ağırlığa sahipti.

Elim gömleğinin içine girmişti. Parmaklarım onun sert kaslı göğsünün üzerinde geziniyordu. Pantolonumdan çıkan küçük vokalleri kontrol edemiyordum.

Her seferinde beni göğsüne daha sıkı bastırdı, her seferinde dilimi okşadı, her seferinde dudağımı ısırdı.

Onun şefkatli ve sert dokunuşları altında kırılmışlıktan, bizden başka hiçbir şeyi umursamaz hale gelmişim. Kırılmış, öfkeli bir cehennemden mutlu, sakın bir cennete. Tadı hatırladığımdan çok daha güzeldi. Mükemmel yumuşak dudakları, belimi ve başımın arkasını sertçe kavrayışıyla tezat oluştuyordu. Beni yükselttiği cennete tamamen teslim olmuşum.

Telefonumun zili uzaktan çalıyordu ya da öyle görünüyordu. Aslında tam yanımda, tezgâhın üzerinde duruyordu. Max bu sesle öpüşmeyi kesti, yanan ekrana baktı, ekranda "Jackson" ismi yanıp sönüyordu. Çalmıyormuş gibi davranmaya fazlasıyla istekliydim. Ama Max bundan benden biraz daha fazla rahatsız olmuş gibiydi. Onu tekrar kendime çekmeye çalıştım ama o bir adım geri çekildi, çene kasları birkaç kez gerilip gevşerken başparmağıyla dudağının kenarını hafifçe sildi, gözlerini yere dikmişti.

"Bunu almalısın." Tezgâhtan atladım, ona tekrar uzanıp uzanmamam gerektiğinden emin değildim. Başını yavaşça iki yana sallıyordu, sanki az önce olanları inkâr ediyor ya da bunun olmasına izin verdiği için kendini uyarıyordu. Bir şekilde ikincisine meylettim, midem hızla öncekinden daha sıkı bir düğüme dönüştü.

"Max..."

"Bana ihtiyacın olursa ara." Sözümlü kesti ve gitti.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Lanet **olası bir** melek!

Max gittiğinde olduğum yerde donup kalmış, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sözleri bana bir kırbaç gibi çarpıyor, alçak sesi zihnimde her yankılandığında beni içten içe titretiyordu.

Vücudum onun dokunuşuyla yanıyordu. Dudaklarım o talepkâr öpücüklerin daha fazlasını reddetmekten ağrıyordu. Hissettiklerimin derinliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Max'in bana hissettirdiklerinden. Diğer tüm sorunlarım şimdilik gölgede kalmıştı.

Sanki içimde bir şey uyanmış gibiydi. Daha önce hiç hissetmediğim yeni bir tür şehvet ve açgözlülük. Sanki tüm vücudum aşırı hızdaydı. Aşırı duyarlıyım, her dokunuşu, her öpücüğü, her nefesi sanki ilk kez hissediyordum. Ya da belki son kez.

Telefonum tekrar çaldı ve beni bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Jackson'dan gelen bir mesaj ekranımda yanıp sönüyordu. Telefonu kapattım ve yatak odama gidip yatağıma kıvrıldım. Son dakikaların yoğunluğundan başka bir şeyle uğraşamayacak kadar bunalmış ve kafam karışmıştı.

Sanki Max beni açığa çıkarmış gibi hissediyordum. Beni tüm savunma mekanizmalarımdan, savunmasız olmamak için arkasına saklandığım tüm duvarlardan soyup çıkarmıştı. Bana bir kez daha hissettirmişti. Bedenimden daha fazlasını hissettirmişti.

Beni öptü. Ben de onu şiddetle öptüm ve bunun bitmesini istemedim.

Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, onun görüntüleri zihnime hücum ediyor, her düşüncemi işgal ediyordu. İçten içe onun geri gelmesini istiyordum. İçten içe o dudakların tekrar üzerimde olmasını istiyordum. Ama bunu kendime bile inkar etmeye çalıştım. Kendimi kör ettiğim yalanlar, aksini kanıtlamak için yeterince ikna edici değildi.

Güçlü, sıcak bir elin tenimde, büyük boy gömleğimin altından kayarak belime dayanması ve beni sırtüstü çevirmesi beni şaşırttı. Rahatlatıcı bir ağırlık, boynuma yumuşak öpücükler kondurmadan önce gövdeyi yatağa sabitletiyordu. Gözlerim hâlâ kapalıydı, diğer tüm duyularımı arttırmak için kendimi bir duyumdan mahrum bırakmıştım. Elim saçlarına gitti, parmaklarımı ipeksi tellere doladı, onu kendime çektim ve öpücüklerin derinleşmesini istedim. Şu anda ihtiyacım olan şey yumuşak öpücükler değildi. Yanıyordum ve sadece serpintiler bu alev alev yanan ateşi söndürmeye yetmeyecekti.

Jackson bana bakarken yavaşça gözlerimi açtım, dudaklarımı her zamankinden çok daha aç bir şekilde okşamaya başladı, gözlerim tekrar kapandı, o mutfakta yaşadığım hissin aynısını arıyordum. Dili talepkârdı, tıpkı şimdi gezinen eli gibi. Ama de daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi kesip geri çekildi ve ben gözlerimi tekrar açtım. Max'in delici mavi gözleri eşsiz bir açlıkla bana bakıyordu.

MAX?! Bu da ne...

Bacaklarımı ayırıp aralarına yerleşti ve bakışlarımızı hiç . Bu bakış beni acı verici bir beklentinin dalgaları içinde titretiyordu. O ellerin tekrar üzerimde olmasına ihtiyacım vardı. Ağzımın her santimini yiyen o büyüleyici öpücüklere ihtiyacım vardı. Onlara her yerde ihtiyacım vardı. Yüzünü kendime doğru çektim, kulağına ulaşmak için uzandım.

"Sik beni." Fısıldadım.

Bu ses üzerine Max kaya gibi sertleşmiş ereksiyonunu içime iterek beni zevkle inletti ve iki elimi tutup başımın üzerinde sabitledi. Nefes alamadan dudaklarımı tekrar ele geçirdi ve beni öfkeli bir gök gürültüsü gibi öptü. Diğer iki eli tişörtümü yukarı çekip göğüslerimi ortaya çıkarırken, benimkileri başımın üzerinde tutmaya devam ediyordu. Teninin sıcaklığının benimkini yaktığını, öpücüklerinin ateşinin dudaklarımı yaktığını, şehvetinin alevlerinin içimi tutuşturduğunu hissedebiliyordum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Max boynumdan aşağı ıslak ve aç öpücükler bıraktı, her birinde daha da aşağı indi, sonunda göğüslerime ulaştı ve göğüslerimden birini aldı.

Hassas bir şekilde dikilmiş meme uçlarını ağzına aldı, ısırды ve emdi, zevk elektriklerini doğrudan merkezime yönlendirdi, beni çılgına çeviren yalamalar ve ısırıklarla senkronize olarak sert horozunu özlem duyduğum amıma bastırды.

Bana baktı ve yine Jackson'ı gördüm. Koyu renk gözleri bir ton daha koyu parlıyor, hissettiğim şehvetin aynısını saklıyordu.

Bunların hiçbirine anlam veremiyordum ama bedenim hepsini arzuluyordu. Bacaklarının üzerine oturdu ve gömleğini çıkardı, ellerim hala ikinci bir çift el tarafından başımın üzerinde bağlıydı. Kime ait oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de aynı kişide iki yüz görüyordum.

Jackson'ın belirgin vücudu ilahi bir günah gibiydi, her bir kası mükemmel bir şekilde tonlanmış, zeytin rengi teninin altında şişkinleşmişti. Ona dokunmak için kıpırdanmaya çalıştım ama o acımasız eller beni yerimde tutuyordu. Elini boynumdan tümseğime doğru acı verici bir yavaşlıkla gezdirdi, avucunu klitorisimin üzerine koymadan önce göğüslerimin arasından geçti. Üzerinde çizdiği basınçlı daireler mutluluk verici bir gerilim yaratıyordu, bu da hafif aralık ağzımdan denesem bile tutamayacağım sesli pantolonumu itmeme neden oldu. Diğer garip çift ellerden biri kayarak aşağı indi ve göğsümü kavradı. Önce tam olarak, sonra da sadece meme ucunu sıkıyor, bastırıyor ve büküyordu. Acı önce irkilmeme neden oldu, zevk ve acı arasındaki çizgi bulanıklıktan başka bir şey değildi, ama kısa süre sonra uyarılmamın arttığını ve iç çamaşırımı ıslattığını hissettim. Bu duyguya doyamıyordum. Bu ilahi işkenceyi kimin yaptığını görmek için başımı kaldırdım ve o buz mavisi buzullar yine bana bakıyordu. Max.

"Oh, Tanrım..." İnledim. Hayatımda hiç böyle bir zevk hissetmemiştim.

Ne olduğunu anlamadan külotum da gömleğim gibi yere serilmişti, her iki adam da önümde tamamen çıplaktı. Jackson ereksiyonunu sıkı bir şekilde kavramıştı. Gözleri dikkatle bana kilitlenmişken yavaşça pompaladığını görebiliyordum. Çıplak bedenimi, sırtımı kamburlaştıran ve göğüslerimi dışarı çıkaran kabarık göğsümü seyrediyor, o yavaş yanan zevkten daha fazlasını arıyordu. Daha fazla dokunuş. Kesinlikle daha fazla saldırı.

"Bir daha sor," dedi Max ve bir an kendimi kaybettim. Açık bacaklarımın arasında durmadan diz çökerken, kığım neredeyse yataktan sarkana kadar beni ayak bileklerimden çekti. Sıcak nefesinin, arzudan sırılsıklam olmuş, şehvetle damlayan ağrıyan amımı havalandırıldığını hissedebiliyordum. Kalçalarımı salladım, bir bağlantı aradım ama bulamadım. "Bana tekrar sor." Bir kez daha, daha derin, daha tehditkâr bir tonda homurdandı ve bu sefer ne demek istediğini biliyordum.

"Becer beni. Unutulana kadar sık beni. İkiniz de."

Sıcak dili kıkımın hemen üstünden klitorisime kadar ıslak bir iz bırakarak beni onun altında kıvrandırdı. Jackson başımın yanında diz çökmüş, okşamam için sikini elime verirken meme uçlarımı sıkıyordu. Vücudum onların dokunuşlarından, şehvetten ve yasak meyveden dolayı yanıyordu.

İkisi de vücudumu okşarken inlemelerimin odayı doldurmasına engel olamıyordum. Ben zevk çukurunda kaybolmadan önce, Max geri çekildi ve beni döndürdü, yüzümü yatağa bastırdı, kıkım havada, iradesine tamamen savunmasızdı.

"Bana tekrar sor. Yalvar bana." Yardım edemedim ama itaat ettim. Boşluktan dolayı ağrıyordum. Amım zaten zonkluyordu ama hiçbir şeyi kavramıyordu. Umutsuzca doldurulmaya ihtiyacım vardı.

"Sık beni. Tanrım, lütfen beni sertçe becer." Ağzımdan yüksek sesli bir çığlık çıkmadan hemen önce haykırdım. Max acımasızca gerçekleştirdiği tek bir hamleyle kendini içimin derinliklerine gömmüştü. Acı içinde haykırdım. Zevkle. Tam bir mutluluk içinde. Orada durdu, içime bastırdı, hareket etmedi, sarsılan amımın onu içine almasına izin verdi.

Jackson saçlarımı okşayarak beni ellerimin üzerinde durmam için yukarı çekti ve parlayan ucunu dudaklarıma dayadı. Max arkadan yavaşça sürtünmeye başlarken onu ağzımın derinliklerine aldım. İki el meme uçlarımı büküyor, acı ve dayanılmaz zevki karıştırıyordu. Bu ateşli tanrıların her biri için bir tane. Neredeyse hiç hareket etmediler bile ve ben kendimi kaybetmeye çoktan yaklaşmışım.

"Lanet olası bir melek." İkisi de hareket etmeye başlamadan önce inlediklerini duydum. Max'in parmakları sertçe belimi kavıyor, her yeni hamlede beni kendine çekiyordu, Jackson ise başımı tutmuş, ağzımı bozarken saçlarımı güçlü kavrayışıyla bağlamıştı.

Jackson'ın puslu gözlerine bakmak için başımı kaldırdım ama onun yerine Max'i gördüm. İrkilerek sikini ağzımdan çıkardım ve Jackson'ın içime girip çıktığını görerek arkama baktım. Bunun hiçbir anlamı yoktu ama içimde patlamaya tehlikeli bir şekilde yakın olan artan gücü inkar edemezdim. Max'i ağzıma geri soktum, vuruşlarımı Jackson'ın ağır, acımasız itişleriyle zamanladım. İçimdeki her yıldıza, her doğru noktaya vuruyor, beni hafif acı ve acımasız zevk arasında sallıyordu.

Cehennemdeymişim gibi yanarken cennete yükseliyordum. Çekirdeğimde büyüyen büyük bir ateş topu beni parçalamakla tehdit ediyordu.

bang.

"Oh, lanet olsun... Ben... Ben..." Arkama baktım ve Max'i gördüm, bana sertçe biniyordu, neredeyse kopmanın eşiğine gelmişti. Yukarı baktım ve Max'i tekrar gördüm, yarın yokmuş gibi ağzımı sikiyordu. Her yerdeydi, lanet bir Tanrı ya da belki de Şeytan gibi her yerdeydi. İtişlerinin gücü gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağı çekiyordu ve ben daha fazlasını arzuluyordum. "Ben...Ah..."

Kendi çılgılımla uyandım, amım içimde hapsolmuş orgazmımın yalvarışlarıyla zonkluyordu. Bu belirsizlikle başa çıkamazdım. Serbest kalmaya ihtiyacım vardı. Komodinime doğru döndüm, Sir Shakesalot'u yakaladım, bu duygu kaybolmadan önce hevesle onu açtım. Klitorisimdeki sabit titreşimi beni uçurumdan aşağıya ve sarmal bir zevk çukuruna iterken, düşük uğultusu kulaklarımı dolduruyordu. Beni altına çeken bir kara delik, ancak dünyayı sarsan birkaç dakikadan sonra isteksizce beni dışarı tükürmek için. Tamamen titreyen bir karmaşaydım. Orgazmım yatıştıktan sonra bile beni titretiyordu.

Hâlâ şaşkınlık içindeydim. Tamamen kafam karışmış ve bitmişim.

Bu da neydi böyle? Aklımı siktiğin için teşekkürler, Morpheus!

Bunun benim için bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Üçlü fanteziden ve sertlik ve baskınlığın beni tahrik etmesinden daha kötüsü, Max'in başrolde olmasıydı. Böyle bir şey olamazdı.

Telefonumu elime alıp tekrar açtım. Max'ten bir mesaj bulma umudu beni çileden çıkarıyordu, özellikle de hiç mesaj görmediğimde.

Bu durumla başa çıkmam gerekiyordu. Bu şehveti bir şeyin, birinin altına gömmeliydim. Herhangi birinin. Max dışında herhangi birinin.

YEDİNCİ BÖLÜM

Küçük bir restoran seçmiştim, süper rahat ve gözlerden uzak, samimi ve güvenli, tam da statümüzün gerektirdiği gibi. Aslında benim değil, ben hiç kimseyim ama eski baldızım Francesca'nın sırtında kocaman bir hedef tahtası vardı. Bu yüzden kız kıza konuşmalarımızı dinleyen koca kıçlı korumalarla dolu olmaksızın, bize ve onlara biraz huzur verebilecek bir yer seçmiştim. Hâlâ ön ve arka girişleri tutuyorlardı ama en azından üzerimizde gübreye üşüşen sinekler gibi gezinmiyorlardı!

İçten içe Max'in de onlardan biri olacağından endişeleniyordum.

Francesca ve Matt henüz evliyken, kardeşimin güvenliğini emanet ettiği kişi Max'ti, hatta o uzun yıl boyunca yakın arkadaş bile olmuşlardı. Ama neyse ki ortalıkta görünmüyordu.

İki gün önce beni terk edişinden ve o akıllara durgunluk veren rüyadan sonra, onu tekrar görmek için can atmıyordum. Özellikle de Francesca ve Jamie yanımdayken. Aramızdaki garip titreşimi kesinlikle fark edeceklerdi. Ya da belki sadece benden.

Max duygu ve düşüncelerini maskeleyemekte her zaman çok başarılı olmuştur. Tam da bu yüzden ondan ne bekleyeceğimi hiç bilemedim. Ama şu anda hiçbir şey beklemiyordum. Şu anda ve bir daha asla. Bu ikinci kez geri çekilişiydi, yani ya bunu istemiyordu ya da onu tutan bir şey vardı. Belki de değerimden daha fazla sorun çıkarıyordum.

Ama aklım iki gün önce bana hissettirdiklerindeydi. Birkaç dakika boyunca acımı ve üzüntümü yatıştırmayı başarmıştı. Birkaç dakikalığına bana olanları unutturmuştu. Birkaç dakikalığına bana kim, ne ve nerede olduğumu unutturmuş, beni daha önce hiç bulunmadığım, cennetin mutluluk dolu kapısına kadar götürmüştü.

Ama birkaç dakikadan daha uzun bir süre boyunca, tenimdeki büyüleyici dokunuşu ve dudaklarımdaki tatlı ama talepkâr öpücüğü gibi aklımda kaldı.

Aklı kalbinden üstün bir insandım. Duygularımı rasyonelleştirdim ve şimdiye kadar, kardeşlerim ve ebeveynlerim dışında, her şeyi bu şekilde tutmakta hiçbir sorun yaşamadım. Tırmanılamayacak kadar yüksek bir duvar bulduğum anda kalbimi bir düğme gibi kapatabilirdim.

Max devasa bir duvardı, bu yüzden yapacak tek bir şey kalmıştı. Duygularımı kapatmak.

Yine de bu bir süreçti. Kin beslemek ve onu kafamın içinde bir iblis olarak inşa etmek bunu başarmanın en kolay yoluydu.

Kapat şunu, Alison.

Onunla ilgili düşüncelerin zihnimde serbestçe dolaşmasına izin verdiğim için kendimi zihinsel olarak cezalandırıyordum, anılar vücudumun her yerinde dolaşıyor, o tehlikeli yerden uzak durmak için elimden geleni yapmama rağmen beni ürpertiordu.

Onu kendime itiraf etmek istemediğim kadar çok düşünüyordum. Hiç düşünmemem gerekenden daha fazla. Ve bu yüzden, beni öpmeden önce olduğumdan daha da kötü bir ruh halindeydim.

Bir kez daha reddedilmişlik hissi tenime nüfuz etmişti, sanki Max'e beni sadece babamın hissedebileceği gibi hissettirmesi için anlık bir güç vermiştim. Buna izin verecek değildim.

Bana sırtını dönüp tek kelime etmeden gidişini izlemek tahmin ettiğimden çok daha fazla canımı yaktı. Kendimi zaman aşımına uğramış ve yakında davranışlarının ağır sonuçlarına katlanacak yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum. Mesele şu ki... Böyle hissetmek için yanlış bir şey yapmamıştım.

Günün ve gecenin geri kalanını dizlerime sarılarak, yatakta yorganın altında kıvrılıp tekrar rüya görmekten korkarak, iç karartıcı düşüncelerim Adrienne'dan Max'e salınarak geçirdikten sonra, amansız üzüntümün öfkeye dönüşmeden önce uyuşukluğa dönüştüğüne tanık oldum. Onu dışarı ve uzağa itmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. İkisini de.

Savunmasız olmak benim için iyi bir yer değildi. Hayatımda hiçbir olumlu şey savunmasız olmaktan kaynaklanmamıştı ve bu tuzağa tekrar düştüğüm için kendimi uyarmaktan kendimi alamadım.

Reddedilmeyi umursamadım, yeterince iyi olmadığımı hissetmeyi umursamadım. O ateşe daha fazla odun atmaya gerek kalmadan zaten buna sahiptim.

Kapat şunu, Alison.

Bunu paylaştığım kişiden mi yoksa o andan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama o öpücükte hissettiklerimi bir daha hissetmeyeceğim. Eğer o kadar iyi hissetmek beni bu kadar kötü hissettirdiyse, bunu istememiştim.

Hayatımı bölümlere ayırma konusunda her zaman iyiydim. Her şey olması gerektiği gibi ve belirlenmiş kutusunda, ama öpücük hepsini karıştırdı. Kişisel sorunlarımı, inkar edilemez şehvet ve garip bir katlanarak artan sevgi duygusuyla harmanladı. Anlaşıldığı üzere, bu açıkça bir felaket tarifinden başka bir şey değildi.

Bu yüzden Max burada olmadığı için mutluydum. Ona ve bana hissettirdiği her şeye duyduğum öfkenin canavarını bir daha hissetmemek üzere beslemem gerekiyordu. Çünkü şu anda, kendime karşı gerçekten dürüst olursam, onu bu gece burada görememek beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama dürüstlük şu anda bana uygun değildi!

Elimden geldiğince kafamı birkaç saatliğine kendi kıcımdan çıkarmaya ve düşüncelerimi daha olumlu otlaklara yerleştirmeye çalıştım, bu yemeği ve bu anı paylaştığım iki harika bayana odaklandım, sohbet ettik, kıkırdadık ve sanki kardeşmişiz gibi şakalaştık.

Kardeşlerim.

Görünüşe göre bende de onlardan bir tane vardı ve kimsenin ondan haberi yoktu. Kendimi, Vezüv'ün Pompei'ye yaptığı gibi, patlayıp hepimizi yakıp kül etmeyi bekleyen uyuyan bir volkan gibi hissediyordum. Yeni bir ebedi gerçeklik için bizi zamanda donduracak bir lav.

, Alison. O tavşana düşmenin ne yeri ne de zamanı.

delik.

"Ee... Jackson nasıl Alison?" Francesca sanki sıradaymış gibi sordu, ateşli ve göz kamaştırıcı polis memuruyla olan kaçamağım hakkında benimle alay ediyordu. Ama hâlâ aklımda Adrienne ve Max'le ilgili düşünceler dönüp duruyordu, ikisinin de bende uyandırdığı pek de iyi olmayan duygular, yıpranmış halimde çok açıktı.

"Bilmiyorum. Muhtemelen ona sormalısın!" Gülümseyerek gizlemeye çalışsam da, niyetimden biraz daha acı bir şekilde cevap verdim.

"Onunla görüştüğünü sanıyordum!" Tekrar zil çaldı.

"Oh, hayır. Sadece açık ve kapalı, bağlayıcı bir şey yok. Hepsi eğlence ve oyun." Başımдан savdım. Jackson'la her şey çok basitti. Sadece fiziksel.

"Peki en son ne zaman oldu?" Jamie, sanki çok sıcak ve tabu bir konudan bahsediyormuşuz gibi, neredeyse kızarmasına neden olan daraltılmış bir gülümsemeyle bana sordu.

"İki gün önce!" Francesca ve Jamie kahkahalarla gülmeye başladığında, şarap neredeyse burunlarından akacaktı. "Ne? Bu sadece seks! Ateşli olması dışında nasıl olduğunu nereden bilebilirim ki?"

Jackson da ben de yatak odasına başka konuları getirerek işleri karmaşıktırmak istemiyorduk, son sefer gerçek bir istisnaydı. Konuşma her zaman sıradan tutuldu, asla derin ya da anlamlı değildi, amaç asla bu değildi. Max'le yaşadığımız karmaşanın aksine mükemmeldi.

Nasıl oldu da bunu ona çevirdim? Tekrar!

Kapat şunu, Alison!

Her şeyi yerli yerinde tutmak, birbirine uymayan parçaları birbirine karıştırmamak, incinmemenin anahtarıydı. Kalp ve zihin birlikte iyi gitmez. Kalbin, mantık ve kendini koruma gibi duyuları kör eden sihirli bir gücü vardır ve yolunda onarılamaz kırık parçalardan başka bir şey bırakmaz.

"Ayrıca, AD'de o kadar yoğunum ki başka bir şey için zamanım yok. Biraz rahatlamak yeterli olacaktır." Kendime zarar veren düşüncelerimi yarıda keserek açıkladım. "Babam bizim katta yardımcı olması için yeni bir asistan tutacak ve bu yine de yeterli olmayacak. Sevgili müstakbel kocan oradaki işleri yürütmeye başladığından beri, iş yükü haber verilmeden üçe katlandı." Aşırı stresli halimden Liam'ı sorumlu tutarken Jamie'yi işaret ederek yakındım.

"O sınırın hâlâ orada olduğunu hissedebiliyorum. Jacksontown'a bir ziyaret daha yapman gerekebilir. Ya da Jackson'ın şehre gitmesine izin mi verelim?!" Francesca yine kıkırdayarak alay etti ve ikimizin de ona katılmasını sağladı. Mükemmel bir kelime seçimi. Doğal ışığımıza ve eğlenceli ilişkimize teslim olduğumda, sonunda neşenin beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Belki de ondan daha fazlasına ihtiyacım ," diye mırıldandım, omuz silktim, gördüğüm sıcak ve kafa karıştırıcı rüyayı hatırladım. Şimdi aklımdan geçen bir düşünce

Zihin.

"Yapamazsın!" Hem Jamie hem de Francesca inanmamış bir koro halinde, ama cevabımı merakla bekliyorlardı.

"Hayır, muhtemelen değil," diye cevap verdim, belki de bunun delilik olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ya da belki de değildi. Belki de bu sadece ihtiyacım olan kaçıştı.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedim kadehimi kaldırarak, Jamie ve Francesca da benim hareketimi kendi kadehleriyle takip ettiler. "Yakında tüm erkeklerin olduğu bir oyun alanında komuta koltuğuna oturacak olan kadına. Sen, canım, kısa sürede hepsini avucunun içine alacaksın. Seninle gurur duyuyorum bebeğim."

Telefonum aniden beni bu heyecan verici fikirden kopardı, Matt'in aptal fotoğrafı ekranda belirdi.

Elbette, yüce Don Battaglia'nın bulabildiğim en çirkin fotoğrafını seçmek zorundaydım. Francesca'nın kimin aradığını anladığını gördüğümde, acının ve dehşetin yüzünün rengini açıkça değiştirdiğini izleyerek sempatik bir şekilde gülümsedim.

İşte bu yüzden kapatmalısın Alison!

bir acı istemedim. Zaten başımda yeterince vardı. Çok açık olan baba sorunlarım hayatımı birden fazla şekilde lekeledi ve bu tanıdık acının yeniden ortaya çıkmasıyla, kendimi hala kırık olduğunu asla fark etmediğim şeyi düzeltmenin yollarını ararken buldum.

Kardeşimin çağrısına cevap vermek için masadan kalktım ve kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm.

"Don Battaglia, bu onuru neye borçluyum?" Topuklarımın üzerinde dönüp küçük alanda volta atarken teslim olmuş gibi yaparak onunla alay ettim. Gözlerim yerden önümdeki büyük pencereye kaydı ve Max'in camın hemen diğer tarafındaki güçlü çerçevesine takıldı. Ne de olsa buradaydı. Sırtı bana dönüktü, şu anda masamızda devam eden kargaşaya dikkat kesilmişti.

"Merhaba, Alison. Nasılsın?" Ona gerçeği söyleyerek cevap vermeyi çok istiyordum. Ama henüz ona söyleyemezdim. Matt'in babamızla en hafif deyimiyle çok dengesiz bir ilişkisi vardı. Onun için böylesine önemli bir günden önce bu tekneyi sallamak beni dünyanın en kötü kız kardeşi yapardı ve Max'in aklımı nasıl karıştırdığı hakkında bir şey söylemek de çok zor bir hayırdı.

Ben de yalan söyledim.

"Ben harikayım, ya sen? Sen nasılsın?" Neşeli görünmeye çalıştım, konuşmayı tekrar ona çevirirken onu kandırmayı umuyordum.

"Yarın büyük gün, değil mi?" Francesca'ya ailesinin Donna'sı olmak gibi son hayalini vermek için hayatını mahvedeceği gün.

"Evet, öyle. Dinle, seninle konuşmam gerek. Yarın sabah Ritz'e gelebilir misin? Belki benimle kahvaltı yaparsın?" Sesi normalden daha ciddi ve acımasızdı, normalde sadece iş için kullandığını duyduğum düz bir tonu vardı. Onu ciddi şekilde rahatsız eden bir şey vardı.

"Tabii, sorun değil. Her şey yolunda mı?" Bir dakika boyunca sessiz kaldı, gözlerimde kırmızı bayraklar yanıp söndü, solda, sağda ve lanet olası merkezde. Adrianne'i bir şekilde öğrenmiş miydi? Onur onun göbek adıydı ve Adrianne'i öğrenmesi babamızla olan ilişkisinden geriye kalan her şeyi yok edebilirdi.

"Evet, sanırım. Sadece sana bir şey sormam gerekiyor." Belirsiz bir cevap, beklemediğim bir şey değildi. Ama yarına kadar beklememi nasıl bekleyebilirdi ki? Kardeşimi biraz fazla iyi tanıyordum, bana soracağı şey her neyse, bu iyi bir şey değildi.

"Orada olacağım."

"Tamam, teşekkür ederim. Ve Alison..." Matt sözünü kesti ama ne soracağını çok iyi biliyordum. Francesca'yı sevmekten vazgeçmemişti, hatta onu daha çok seviyordu.

"Aslında şimdi gidiyor. Pek iyi görünmüyor." Onu restorandan çıkarken gördüğümde cevap verdim, yüzü aniden hayalet gibi bembeyaz olmuştu, korumalarından biri dik durmasına yardım ediyordu.

Max de aniden gitmişti ve her zaman yaptığı gibi Francesca'ya göz kulak olması için ağabeyim tarafından gönderildiği belliydi. Onunla uğraşmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım ama aynı zamanda uğraşamayacağımı bilmek de midemi bulandırıyordu.

"Belki de onun iyi olduğundan emin olmalısın. Sanırım otele geri dönecek. Sadece şu aptal dağınıklığını düzelt, olur mu?"

"Yapacağım. Teşekkür ederim, *Principessa*."

Birkaç kadeh daha içtikten sonra Jaime geceyi bitirmeye karar verdi ama ben başımı tekrar yastığa koyacağım saatten korkuyordum.

Beni rahatsız eden rüya değil, gerçek hayatta onu düşünmeden edemememdi. Onun hakkında. Bana gerçekten dokunmadığı halde dokunuşunda hissettiğim duygusallık ve sahiplenme hakkında.

Gerçeklik benim en çılgın buluşacak mıydı?

Kapatman gerekiyordu Alison. Max'in beynini siktiğini hayal etmen değil!
Artık eve gitmemin imkânı yoktu. Görevdeydi, bu yüzden Dea Tacita'da -
kardeşimin kulübü ve karargahı - onunla karşılaşma riski .
Duyularım için rom ve beynim için yüksek sesli müzik - bir susturucuya
ihtiyacım vardı.
Dea Tacita o zaman.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Lily, Rom, lütfen. İyi maldan." Dea Tacita'daki orta barın tezgâhına eğilmiş, tırnaklarımı yüzeye geçirirken gizli Havana Club Máximo şişesini işaret ettim. O koca likör bardağının altına gömecek bir sürü şeyim vardı - damak tadıma değil beynime mola verdiriyordum.

"İki olsun, bayanlar benden." Solumdaki keskin bir ses, kulübün hoparlörlerinin sağır edici ritminin hemen üzerinde söyledi.

"Lily, bir şişe olsun o zaman, eminim beyefendi dört bin dolarlık hesabı sorun etmeyecektir." Yanımda duran adama intikamcı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kuru bir yudum Adem elmasını titretti ama erkeksi egosu hatasını düzeltmesini engelledi. "Tam düşündüğüm gibi. İçkilerimi kendim ödeyebilirim, çok teşekkür ederim."

"Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum." "Hayır, sevişmeye çalışıyordun."

"Beni suçlayamazsın, böyle bir görünüşle suçlamamak çok zor. İşe yarıyor mu, bebeğim?" Görünüşe göre, imam kalın kafaların algılayamayacağı kadar inceydi.

"Azıcık bile değil." Bakışlarımı içki şişeleriyle dolu aynalı raflarda tuttum. Aralarında adi herifin yüzünü görebiliyordum, yenilgi hâlâ yüz hatlarına vurmamıştı ama neyse ki mesafesini koruyordu.

"Alison?" Lily içkimi önüme koyarken sordu, detaylandırılmamış bir soruydu, ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum.

"Ben iyiyim, onunla başa çıkabilirim. Süvarileri uyarmaya gerek yok."

"Hadi tatlı yanaklar, biraz eğlenelim." Ben bardağa uzanırken bileğimi tuttu.

"İlgilenmiyorum." Kolumu tuttuğu yerden çekerek açıkça cevap verdim. Erkek egolarını beslemek için gelmedim, kendi egomu uyuşturmak için geldim.

Daha da yaklaştı, eli hızla sırtımın alt kısmında gezindi, sonra kabaca kıcımlı kavradı ve beni terli vücuduna doğru çekti, çenem diğer eliyle sıkıca tutulmuştu. Ucuz votka ve düşünmek istemediğim kötü niyetler gibi kokuyordu.

"Bunu o aletle alay eden elbiseyi giymeden önce düşünmeliydin." Yanağımı yalamadan önce söyledi. Güçlüydü, tırnakları neredeyse tenime batarak canımı acıtıyordu ama az önce ne kadar kötü bir hamle yaptığının da farkında değildi.

Ben daha konuşmadan ya da hareket edemeden adam acı içinde kıvranıyor, dizlerinin üzerine çöküyor, iğrenç elleri artık bana dokunmuyordu. Acı dolu çığlıklarını derin basların ve sert sopanların arasından duyabiliyordum.

"Ben senden çekmeden önce o lanet ellerini onun üzerinden çek." Max orta parmağını o kadar geriye doğru büküyordu ki çoktan kırıldığından emindim.

Adamın dizi yere çarpar çarpmaz Max güçlü elini boynuna doladı ve yavaşça adamın canını sıkmaya başladı. Yüzünün solduğunu ve gözlerinin benden önce öldüğünü gördüm.

Gözlerim Max'in yüzüne dikildi ve her yerinde saf cinayetten başka bir şey yoktu. Çenesi sınıksız kenetlenmiş, burnu genişçe açılmıştı. Gözlerindeki mavi neredeyse yok olmuştu, gözbebekleri öfkeden o kadar büyümüşü ki artık gece kadar karanlıktılar.

Eğer bir şey yapmazsam boynunu burada kıracak!

Gömleğinin kollarını kıvrımış, ellerine kadar uzanan kalın çıkıntılı damarlara sahip ön kollarını ortaya çıkarmış, adamın nefes borusunu daha da sıkıştırırken kaslarını esnetmişti.

Max'i daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum, zavallı piçi kulübün ortasında öldürebilir ve hiçbir şey kaçırılmazdı.

"Max!" Elimi pazusuna koyarak seslendim ama sesimi duymadı bile. Parmak uçlarımda durup kulağına uzandım, parmaklarım ensesindeki saçlarında düğümlendi. "Max, yapma... Beni yukarı çıkar. Lütfen?"

Bana baktı, yere düşen ve iki büklüm olan adamı bıraktı. Kolunu koruyucu bir şekilde bana doladı ve beni Matt'in ofisine ve VIP alanına giden merdivenlere doğru çekmeye başladı.

"Lily, şişe!" bağırdım ona, şişeyi almak için Max'in kolunun üzerinden uzandım. Bu yangını söndürmek için biraz suya ihtiyacım olacaktı.

Arkamı döndüğümde adam çoktan kardeşimin adamları tarafından yan kapıya doğru sürükleniyordu, Max'in gözleri onlar gözden kaybolana kadar onları takip etti.

"Jimmy." Homurdandı, "Onu benim için sıcak tut, olur mu? Birazdan orada olacağım."

Kahretsin, buraya gelirken niyetim bu değildi. Şimdi Max'i sakinleştirmek zorundaydım yoksa o bok çuvalının ölümünü vicdanıma yükleyecektim.

"Max, lütfen. O bilmiyordu."

"Hayır, hayır demek, Alison. Yeterince biliyordu."

"O dersini aldı, senin almana gerek yok..."

"Merhamet benim sahip olduğum bir özellik değil. Hayat bize hiç göstermiyor, ben neden iyiliğe karşılık vermeyeyim?"

Sadece kulübün müziği eşliğinde yan yana yürüdük, Max'in vücudu benimkini yolumuzu kesen dans eden bedenlerden koruyordu.

Sanki siyah bir tişörtün altına gizlenmiş koruyucu bir kas balonunun içindeydin ve artık tek parça olan Tom Ford ona şeytana uyan bir günah gibi uyuyordu, ceketi omzunun üzerinden parmağına asılmıştı.

Kardeşim iyi para ödüyor olmalı, o takımlar yarım kuruşa gelmiyor.

Matt'in ofisine vardığımızda, sigarasının hafif kokusu hâlâ havadaydı. Max kapıyı arkamızdan kapatırken ben de *Havana Club Máximo* rom şişesini Dea Tacita'nın dans pistini gören koltukların önündeki orta masaya yerleştirdim.

O piçin kaderi aklıma geldikçe, sadece kulübün adı bile tüylerimi ürpertiyordu.

Ölülerin tanrıçası.

Bu bombayı nasıl etkisiz hale getirebilirdim ki? Max ele geçirilmiş gibiydi, avını yeni kaybetmiş öfkeli bir yırtıcı gibi ahşap zeminde volta atıyordu.

Onu ışığa geri getirmek için elimdeki tüm silahları, sahip olduğum her şeyi kullanmak zorundaydım.

Ona doğru yürüdüm, ellerimi yanan yanaklarına koyup hâlâ gece yarısı olan gözlerinin derinliklerine bakmaya çalışırken volta atmayı bırakmasını sağladım ama bakışlarımı kaçırdı.

"Sakın gözlerini benden kaçırma." Birkaç gün önce bana söylediği aynı sözleri yineledim. Bu sözler keskin bir silah gibi onu delip geçti ve gözleri hızla benimkilere döndü. "Ben buradayım. Her şey yolunda."

Max bakışlarımı tuttu, eli çeneme hafifçe dokunarak tenimde o piçin saldırısına dair herhangi bir kanıt olup olmadığını araştırdı.

İçimdeki hastalıklı ve çarpık bir parça, onun olanlardan bu kadar rahatsız olduğunu görmekten zevk alıyordu. Bu yanımda onun tepkisini sadece derin duyguların tetikleyebileceği bir şey olarak yorumluyordu. Kardeşimin adamlarından hiçbiri bir şey olmasına izin vermezdi ama bu konuda bu kadar üzgün olması bambaşka bir hikâyeydi. Ama yapmamalıydım. Yapmayı, hissetmeyi aklıma koyduğum şey bu değildi.

"Gel, bizi bir şeyler getirdim." Elini tuttum ve benimle birlikte koltuklara doğru çektim.

Gözleri boş boş sonsuzluğa bakarken alnı hâlâ öfkeyle kırışıyordu. Onu zihnindeki cehennemden kurtarmak için ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçırdım.

"Tom Ford, ha?"

"Ne?"

"Takım elbisen. Tom Ford." Bana sorgulayan bir ifadeyle baktı, bu kadar önemsiz bir konu için garip bir andı ama en azından dikkatini dağıtmış gibi görünüyordum. "Babamın en sevdiğidir, onları evin etrafında görerek büyüdüm. Mahvetmek için biraz pahalı -"

"Kurşun delikleri mi?" Sözümlü kesti. "En azından şık bir şekilde öleceğim." Alaycı bir şekilde kıkırdadı.

"Bu hiç komik değil, Max." Onu uyardım. Sadece bu görüntü bile beni tedirgin etmeye yetmişti.

"Şimdi o şerefsiz sana saldırdıktan sonra neden gülümsemediğimi biliyorsun." Asık suratı geri dönmüştü ve eskisinden daha karanlıktı.

"Ama sen beni güvende tutmak için oradaydın. Teşekkür ederim." Karşılık vermek istedim ama bu gece diplomasi yolunun bana daha uygun olacağına karar verdim.

Matt'in bu gece ofisinde bulunan tek bardağa biraz rom koydum, bir yudum aldıktan sonra Max'e uzattım ve içmesini bekledim.

"Dilini boğazıma soktun, bir içkiyi paylaşmanın seni iğrendireceğini düşünmemiştim." Tereddüt ettiğinde onunla alay ettim. Kendimi çıkaramayacağım bir çukur mu kazıyordum? Büyük . "Ayrıca, benim nonna

Her zaman biriyle kadeh paylaşmanın onun sırlarını açığa çıkarmanın bir yolu olduğunu söylerdi." Kadehi tekrar ona doğru iterek gülümsedim.

Max elimden aldı, kehribar rengi sıvıdan büyük bir yudum aldı, hala yorgun bir şekilde bana bakıyordu. Dikkatini karanlık bir sokakta ya da küflü bir depoda onu bekleyen zavallı orospu çocuğundan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordu.

"Sırlarımı istemiyorsun Alison." Haklıydı. Bundan çok daha fazlasını istiyordum. Onun dürüstlüğünü istiyordum.

"Ben büyük bir kızım. Bunu kaldırabilirim."

"Dayanamayacağın sonuçlar var ve ben seni bunlara maruz bırakmayacağım."

"Her zaman bilmecelerle dolusun... Bana ne zaman kendin hakkında bir şeyler anlatacaksın?"

"Az önce beni gördün, gerçek beni." Sesi öncekinden daha yüksekti.

"Gördüm. Beni kurtardığını, beni o adamın kirli pençelerinden kurtardığını gördüm." "Ben süslü takımlar giymiş gerçek bir beyefendiyim. İşte sen busun.

Berbat bir romantik illüzyonun parçasıyım. Ben bir centilmenim ama *nazik* bir *adam* değilim." Durakladı, içkinin geri kalanını indirdi ve tekrar doldurdu.

"Bazıları beyefendilerinin nazik olmamasını tercih eder," diye fısıldadım daha çok kendi kendime ama başını bana doğru çevirdiğinde beni duyduğunu anladım.

"Eğer beni durdurmasaydın, tam orada boynunu kıracaktım ve bu gece hala bir bebek gibi uyuyacaktım. Hiç pişmanlık duymazdım."

Romu elinden aldım ve onun hareketini taklit ederek yeniden doldurmadan önce hepsini içtim.

"Başka biri olsaydı aynı tepkiyi verir miydin?" *Siktir et, suçu içkiye atıyorum.*

"Buna cevap vermemi istemezsin."

"Tabii ki. Ben senin patronunun küçük kız kardeşiyim, bu senin işin." Tıslayarak koltuğa yaslandım ve onun gözlerini sımsıkı kapatıp nefesinin altında küfredmesini izledim. "Ona sadece dışarı kadar eşlik edebilirdin, böyle bir gösteriye gerek yoktu."

"Bir sır mı istiyorsun? Sana bir tane söyleyeyim. Elimde olsa geçen gün kapının önünde Jackson'a da aynısını yapardım. Mutlu oldun mu?"

"Bu sırrın hangi sonuçlarıyla başa çıkamam?"

"Sana söylediğime göre onunla görüşmeyi bırakacak mısın? Artık doğru ruh halindeyken bunu yapabileceğimi ve yapacağımı gördüğüne göre? Benden uzak duracak mısın?"

"Ne amaçla?" Onun sorularından hangisini kendime yönelttiğimi bilmiyordum.

"Kendini koruma, Alison!" Bardağı benden aldı ve başladığımız yeni bir ritüel gibi sıvıyı boşalttıktan sonra tekrar doldurdu. "Senin sıran."

"Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum, Maxy Max. Tedbirsizim, ne zaman eylemlerimden önce sonuçlarını tarttım? Beş santimlik topuklu ayakkabılarla dans etmeye geldim, kendimi korumak dolapta kaldı." Max güldü, parlak beyaz gülümsemesi beni tam da olmaması gereken yerden vurdu. "Neden mesafemi korumayı düşüneyim ki?"

Yapmalıyım. Şu anda bu konuya bakmamalıyım bile.

Doldurduğu romu içtim, iç ve servis et momentumumuzu sürdürdüm. Ayağa kalkıp kardeşimin masasına doğru yürümeden önce bir saniye bana baktı ve ekran pedindeki bir düğmeye bastı. Max geri döndüğünde sessiz ofisi yumuşak ve yavaş bir melodi doldurdu.

Bardak bir kez daha boştu, Max'in benim için yeniden doldurmadan önce böyle güzel bir zehri tek bir yudumda kirletme sırası.

"Madem hanımefendi dans etmeye geldi, o zaman dans edelim." Elini bana doğru uzattı ve elim elinin içine girdiğinde beni ayağa kaldırıp kanepeden uzaklaştırdı.

"Saptırıyor musun, Max?"

"Eğer işe yarıyorsa, evet." Beni sert göğsüne bastırdı, kelimeleri ağzımdan aldı, yavaş bir dans ve yeni bir ateş başlattı. "Bekle." Durdu, önümde diz çöktü.

Başını kaldırdı, eli baldırımında gezinirken bacağımı kaldırdı ve ayakkabılarımdan birini çıkardı. Beni moda işkencesinden kurtaran parlak zırhlı bir şövalye. Omzuna tutundum, tek ayağım ve ince bir sapkınlık çizgisi üzerinde dengede duruyordum.

Onu dizlerinin üzerinde, elleri bacaklarıma hafifçe dokunurken görmenin şehvetli bir sapkınlığı vardı. İkinci ayakkabıyı çıkardıktan sonra, Max'in eli ayağa kalkarken bacağımdan yukarı kaydı, kalçamın arkasına ulaştığında bağlantıyı kopardı, elbisemin etekleri saygı duyması gereken bir barikat gibi davranıyordu.

Beni tekrar içine çekti, tüm vücudum onun uzunluğunu hissediyordu. Kalçası bacaklarımin arasına mükemmel bir şekilde oturdu, ancak basınç kasıtlı olarak çok hafifti.

"Daha iyi mi?"

"Çok." Yavaşça göğsüne yaslanarak fısıldadım.

Derin derin içime çektim, onun sıcak odunsu kokusu şimdi dilimde kalan tatla aynı olan lüks romun aromasıyla vurgulanmıştı. Onunkinin tadı ne kadar daha güzel olurdu?

Evet, onun dokunuşunun sıcaklığıyla kendini koruma duygusu pencereden uçup gitmişti.

Beni konuşmamızın aldığı tehlikeli yönden uzaklaştırdığını biliyordum, tıpkı benim onu bu gece bir ölüm cezasını yerine getirmekten uzaklaştırdığım gibi. Ama belki de şimdi bundan, o tavşan deliğine dalarak elde edeceğimden daha fazlasını elde ediyordum.

Onun kollarında hayatın bana getirebileceği her türlü sonuçla başa çıkabilirdim. Sonsuzluk burada bir saniye içinde geçebilirdi ve ben farkına bile varmazdım.

Beni bu kadar rahat ve güvende hissettirmesi bana garip gelmiyordu ama temkinli beynim görmezden gelmeyi çok istediğim kırmızı bir bayrağı yanıp sönmeye devam ediyordu. Aynı kırmızı bayrak, müzik eşliğinde sallanırken sırtımın çıplak tenine yaptığı rahatlatıcı vuruşların her biriyle paramparça oldu.

Nazik biriydi, sadece kan ve görev yüzünden kendi renklerine karşı körleşmişti. Benim bulanık görüşüm onu her zamankinden çok net bir ışık altında görüyordu.

Geri çekildi, beni döndürdü ve döndürdü, son birkaç aydır dünyayı döndürdüğü kadar beni de ayaklarımın üzerinde döndürdü. Bunu itiraf edebilir miydim? Ben etmedim, rom etti.

Max'in dudaklarında huzurlu ve memnun bir gülümseme vardı, beni tekrar içine hapsolmak istemeyeceğim bir kafese çekmeden önce.

Barış ve savaş içindeydim, sakin ve gergindim, beklenti içindeydim ama bu eşsiz anı yaşıyordum.

Burnumu boynunun kıvrımına gömdüm, Max'in çenesi alnıma yaslandı, bir eli benimkini tutarken diğeri saygıyla sırtımda durdu ve yumuşak müzikle dans etti. Çoğunda gözlerim kapalıydı, ayaklarım yerden zar zor kalkarken zihnim saatte bin mil hızla koşuyordu.

"Buraya daha önce de gelmiştik," diye mırıldandı. "İlk tanıştığımızda." "Hatırlıyor musun?"

"Sanki dünmüş gibi." İtiraf etti ve kısa süre sonra hatasını düzeltti, "Demek istediğim, kendi ölüm cezanızın üzerinde sallanmak oldukça derin bir iz bırakıyor."

"Evet, tabii ki." Sahte bir gülümsemeyle onayladım. Bir an için bunun başka nedenlerden dolayı unutulmaz olduğunu düşündüm.

Her Şey masumdu. Lekesizdi, ta ki sonsuz mavilikteki havuzlarına bakıp onu o küçük, gizleyici yalanın içinde yakalayana kadar. Tam orada, o bir saniyede her Şey değişti. Hava Şimdi manyetik bir çekimle yüklüydü, gözlerim onunkilerden dudaklarına gidip geliyordu.

Beni öpmesini istedim. Çaresizce beni öpmesini istedim.

Max daha da eğildi, yüzünü saçlarıma gömdü, ciğerleri daha dayanamayana kadar beni içine çekti, sırtımdaki eli elbisemin kumaŐını demir bir toka gibi kavradı. Ruhumu sıkacak kadar sıkı bir sarılmayla beni kendine daha da yaklaştırdı. Sanki kaçmayayım diye beni tutuyordu.

Ama bunun yerine, başıma kondurduğu uzun bir öpücük ve fısıltılı bir mırıltıyla beni özgür bıraktı. Orada durup bir süre bana baktı, benim rahatlığım için fazla ileri bir adımdı. Gözlerini kapatırken dudaklarından neredeyse duyulmayan bir iç çekiş çıktı ve arkasını dönüp kanepeden takım elbisesinin ceketini alarak kapıya yöneldi.

"Gel, seni eve götürüyim."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Alison Battaglia!

*Alison Battaglia! Ne
kadar aptal olabilirsin?*

Üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce New York'a geldiğimden beri ona karşı bir zaafım vardı, ama bir şekilde onu evcilleştirmeyi, bastırmayı ve bana hissettirdiklerini kontrol etmeyi başardım. Patronumun küçük kız kardeşi. Onun yetişkin, güzel, çok seksi küçük kız kardeşi.

Matt ve o zamanlar Don Battaglia olan büyükbabası beni yanlarına alarak hayatımı kurtarmışlardı. Beni ailelerine kabul ederek şanslarını denediler ve çevrelerine kabul ettikleri kırık dökük mallara göz kulak oldular.

Ben çürük elmanın timsaliydim, kendi başlarına dönmüş biriydim ve yine de, iş olsun olmasın, bunu yaptılar ve bunun için benim sarsılmaz sadakatime ve saygıma sahiptiler.

Güvenlerini kazanmak zaman ve bağlılık gerektirecekti, üstelik bu benim için herkesten çok daha zor olacaktı. Kanıtlamam gereken çok şey vardı ve bir Battaglia'ya aşık olmak kesinlikle doğru yol değildi. Ayrıca, aramızda bir şey olursa Matt'in ona dokunan tüm parmaklarımı tek tek koparıp bana yedireceğini biliyordum.

Ama o gün sanki kızgın bir demirle dağlanmış gibi beynime kazındı, kocaman bir "A" zihnime kalıcı olarak damgalandı.

Buraya geldikten sadece birkaç ay sonra, onu o zamanlar işletmenin merkezi olarak kullandıkları eski restoranda gördüm. Klişe kırmızı kareli masa örtüleri ve yeşil minderli sandalyeler. Şık bir pizza ve ağız sulandıran bir ossobuco, pahalı şaraplar ve yüksek yemekler, kirli parayla dolu derin cepler.

Her şeyin arasından sıyrıldı. Cehennem kapılarından içeri giren bir ışık meleği, ruhani ışıltısını her köşeye yayıyordu. Tüm başlar onun geçişini izlemek için dönüyordu, onun kararlı yürüyüşü tamamen bilgisiz ve alçakgönüllüydü. Tüm Battaglia kaptanları ve askerleri aniden yer karolarını ezberliyor, yanmamak için bakışlarını kaçırıyorlardı. Ama ben değil.

Güzelliği ve daha da önemlisi geniş gülümsemesindeki ışık beni otomatik olarak büyülemişti. Loş bir odayı sadece varlığıyla aydınlatıyordu ve tam orada, gözlerimi ilk kez ona diktiğimde büyülenmişim. Gözlerimi kaçırmamı sağlayacak kadar acımasız bir ceza yoktu.

Onun kör edici güneş ışığından beslendim. Ay gibi, kendi ışığımı yansıtmak için onun ışığını emdim, ama o olmadan, ayımın sadece karanlık tarafı görünürdü. Ürkütücü kraterler ve soğuk, karanlık gölgeler.

Kim olduğunu sormama gerek yoktu, kardeşlerine olan benzerliği tekinsizdi. Ve hemen anladım ki o benim spektrumumun o kadar dışındaydı ki onu uzun menzilli bir makineli tüfeğin dürbününden bile görememeliydim.

Battaglia'lar hesaba katılması gereken bir güç, dünyanın öbür ucunda bile korku ve saygı uyandırabilen güçlü bir birlikti ve benim yerim zihnimin sınırlarında iyice belirlenmişti.

Diğer tarafta Alison, sözleşmelerden habersizdi ya da sadece umursamıyordu ve o gece neredeyse yeni pozisyonumun yanı sıra kafama da mal oluyordu.

Yanımdan geçti, elimi tuttu ve beni arkasından derme çatma dans pistine çekti. Ve herhangi bir resmi tanışma olmadan, yavaş bir klasik melodinin mırıltısı eşliğinde dans ediyorduk.

Zümrüt yeşili gözler beni esir aldı, aşmamam gereken sınırlar güneşi eritecek güce sahip kuzguni saçlı bir güzellik tarafından tamamen yok edildi.

"Benimle dans eder misin? Lütfen?" diye fısıldadı. Kaşları, zaten sallanıyor olmamıza rağmen reddedemeyeceğim bir yalvarışla birbirine kenetlendi. Koyu kırmızı alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Battaglias'ın gazabından kurtulma isteğim pencereden uçup gitti.

"Beni öldürtmeye mi çalışıyorsunuz, Bayan Battaglia?" Hain parmaklarımın açıkta kalan sırtının pürüzsüz derisinde gezinmesini engellemek için elimden geldiğince çabalayarak alay ettim.

"Alison. Benim adım Alison. Kim olduğumu bildiğini görüyorum ama seni daha önce hiç görmedim. Sana nasıl hitap etmeliyim?"

Hayatımı sikeyim. Bana Baba, Sinyor, Capo de.

Farlara yakalanmış bir sevgili gibi kalakalmıştım. Gerçekten de tam bir prenesti, özellikleri ve duruşu kraliyete uygundu. Ama ona hediye edebileceğim bir krallığım yoktu, hiçbir şey ve külden oluşan kurak bir ülkeden başka.

"Yani?" Beni hayallerimden kopararak ısrar etti. "Max, bana Max diyebilirsin." Ağzımdan kaçırmaı başardım.

Eğer düşünceler öldürebilseydi, yepyeni bir çift beton ayakkabıyla Hudson Nehri'nin dibine batıyor olurum.

"Max," diye tekrarladı kısık bir fısıltıylasulu dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüşürken. Sesi bir tüy kadar yumuşaktı ve ruhumu uzakta tutan katı duvarları yıkıyordu.

Bu kötü bir fikir. Ne vahşi zevkler.

"Kardeşimin adamlarından biri olduğunu görebiliyorum," dedi Alison, başparmağı takım elbise ceketimin altındaki kılıfımın kayışında gezinirken, "Bu işte yeni misin?"

"Tam olarak değil." Yarım gerçekler yarım bir hayatla iyi giderdi ve sahip olduğum tek şey buydu. Geçmiş yakalamadan önce ödünç alınmış zaman.

"Belirsiz. Neden siz mafya adamları her zaman bu kadar kaçamak cevaplar vermek zorundasınız?"

"Sırlar bu işin ruhudur, Bayan Battaglia."

"Gasp ve şantajın öyle olduğunu sanıyordum." Dudakları en lezzetli yaramaz gülümsemeyle kıvrıldı. Başka biri olsaydı, bu gece yatağı boş kalırdı. "Ve bu Alison."

"Güzel ve küstah *Alison*." Ben daha yakalayamadan ağzımdan gerçek çıktı. *Onunla flört mü ediyordum?*

"Dikkatli ol Maxy Max, öldürölmek istemezsin." Zaten ölmüş sayılırdım, o sadece daha güzel bir cellattı.

"Sanırım o öncöl binayı terk etti. Kardeşinin bana gönderdiği hançerleri şimdiden hissedebiliyorum. Şimdi söyle bana, bu ani ölüm cezası dansını neye borçluyum?"

"Annem..."

"Hatırlat da ona teşekkür edeyim." Işığ ı içime yayılıyor, tenime nüfuz ediyor ve kemiklerime ulaşıyordu, o kadar ki giyotinle randevumdan hemen önce şakalar yapıyordum.

"Benim için uygun olduğunu düşündüğü birkaç bekarı davet etti. Onlarla tanışmak için buraya geldiğimden beri beni rahatsız ediyor. Ama eğer bir başkasının kolunda asılı kalırsam..."

". Yeminiz benim. Yine de iş e yarayacağından emin değilim. Bay Battaglia pek heyecanlanmayacaktır." *Az bile söyledi.*

"Matt'le ben ilgilenirim. Bu gece kimse ölmeyecek." Gözlerinin kendi ışığıyla parıldamasını izledim, bu restorandaki her spot ışığı ondan daha sönüktü.

"Beyaz atıyla beni kurtarmaya gelen büyüleyici prensesim."

"Ne prenses ama. Benim bir tacım bile yok." Olmadığına sevinmişim. Onu bu boktan suç hayatından uzak tutmak, kardeşlerinin verdiği en iyi karardı.

"Onlar kraliçeler için. Sen de bir gün seninkine sahip olacaksın."

"Yaldızlı bir kafesle birlikte mi?" Sözlerinin çınlamasıyla gülümsemem düştü. "Nasıl olduğunu bilirim. Ben bunun içinde doğdum, hatırladın mı? Annemin şansı yaver gitti, ya da o öyle sanıyordu, hayatının aşkıyla evlendi. Bak bu onun için nasıl sonuçlandı." Yüksek sesle iç geçirdi, ışığı normalden daha zayıf yanıyordu. "Özür dilerim. Seninle daha yeni tanıştım ve burada kişisel meselelerin derinine iniyorum."

" değil. Zaten düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." "Senden hoşlanıyorum, Maxy Max. Bence iyi olabiliriz-"

"Bu kadar yeter." Don Battaglia'nın sert sesi ikimizi de dondurdu, o mükemmel anı gerçekte kesip biçti. "Buradaki yerini unutma, Max."

Benim yerim.

O zamandan beri yapmaya çalıştığım şey buydu. Şu anda önümdeki yola odaklanırken yaptığım şey, yanımda oturan ateş kuşunu görmezden gelmekti. Ona yapmak istediğim her şeyi görmezden gelmek. Ona vermek istediğim her şeyi.

Ama bir parya bir prensese ne verebilir ki?

Yerimi ve değer verdiğim herkes için ölüm tehdidi olabileceğimi hatırlamamak zordu.

Alison'ı eve bıraktım, düşüncelerim kafamın içinde çılgılık atıyordu, aksi halde sözsüz arabada, sürmeden önce içeride güvende olduğundan emin oldum

Jimmy'nin ona saldırmaya cüret eden o pisliği götürdüğü yere.

Söylenmemiş gerçeklerle dolu sessizliklerle ıstıraplı bir yolculuktu. Önemsemediğini biliyordum. Aslında çok fazla ve sorun da buydu.

Daha önce onu aklımdan çıkarmak zordu ama şimdi neredeyse imkânsızdı.

Bu düşünceleri başka şirketlerle tüketmeye çalışmanın bir faydası yoktu, bu yüzden birkaç ay önce yapmam gereken aramayı yaptım.

Zoe'nin uykulu sesiyle kesilene kadar telefonun tekrar tekrar çaldığını duydum.

"Alo? Max?"

"Merhaba, Zoe. Geç olduğunu biliyorum, seni bu saatte aradığım için üzgünüm. Ama konuşmamız gerek, yarın sabah benimle Ritz'de buluşabilir misin?"

"Elbette. Her şey yolunda mı?" Direksiyonu daha sıkı kavradım, hiçbir şeyin geçmesine izin vermek istemiyordum. Bu konuşmayı yüz yapmayı hak ediyordu ve onu inciteceğimi bildiğim için bundan nefret ediyordum. Ama benim için hissetmeye başladığını bildiğim her şeyi onun için hissedemezsem daha da kötüleşecekti.

"Evet, her şey yolunda. Biraz dinlen, yarın konuşuruz."

Keşke bu gerginliği atabileceğim bir kum torbam olsaydı. Doğru ya, var. 1.80 boyunda, siyah saçlı ve elini yanlış kurabiye kavanozuna daldırmaya çalışmış.

ONUNCU BÖLÜM

Sabah bana karşı garip bir şekilde nazikti.

Baş ağrısı yok, akşamdan kalma yok, mide bulantısı yok. Belki de kaliteli içkinin güzelliği buydu, pürüzsüz tadın gizlediği hızlı sarhoş edici etkilerle birlikte.

Durum böyle olduğu için memnundum. Aksi takdirde Manhattan şehir merkezinin kalabalığıyla uğraşmak acı verici bir kabus olurdu.

Önceki günlere göre daha hafif bir ruh haliyle uyandım, her ne kadar Max'le olan her neyse onun derinlerine gömülmüş olsam da. Dün gece bir an yaşadığımızı hissettim, sadece şehvetten çok daha derin bir şeydi ve bu sefer gerçekten hiçbir şey olmamasına rağmen karşılık verdiğini hissettim.

Gözlerim ya olabilecek ama olmayan şeylerin düşünceleriyle gölgelenmişti ya da hiç yoktan ortaya çıkmıştı. Koyu kuzguni saçları ve büyüleyici gri gözleri olan küçük bir çocuk şimdi tökezlediği yerden bana bakıyordu. Ben içeri adım atarken Ritz-Carlton'dan koşarak çıkmıştı. Bacaklarımla çarpışması sonucu küçük kıçının üzerine düşmüş, sanki suçlu benmişim gibi bana bakıyordu. Üç ya da dört yaşından büyük olamazdı, turuncu ve mavi plastik tabancası birkaç metre ötede yerde duruyordu.

Arkasından endişeli bir kadın geldi, tahminimce annesi, aynı siyah saçlar, bronz ten ve siyaha yakın gözler. Ama onunkiler dökülmeyi bekleyen bir okyanus gözyaşı barındırıyordu. Çocuğun hizasına kadar eğildim ve ona yardım ettim.

ayağa kalktı, bir zamanlar şaşkın olan yüz hatlarını şimdi küçük, yaramaz bir gülümseme kaplamıştı. Tekrar kaçmakla tehdit ettiğinde onu sıkıca tuttum, kadının yüzü rahatlamıştı.

"Selam koca adam, iyi misin?" Başını sallayışını izleyerek usulca söyledim. "Böyle kaçıp gitmemelisin. Adın ne senin?"

"Lorenzo." Çok şirin bir sesle cevap verdi, kendi asi doğasını içinde barındıran bir masumiyetle. Çok sevimliydi ve bunu bana karşı nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. "Ya seninki?"

"*Tanrım*, sana kaç kere daha böyle kaçmamayı söylemem gerekiyor?" Küçük afacanın peşinden koşan kadın öğüt verdi. "Çok özür dilerim. Onu yakaladığınız için çok teşekkür ederim. O küçük bir şeytan ve ben... Bir an için dikkatim dağıldı."

"Sorun değil." Sempatî ile gülümsedim, küçük elini sıktım, "Ben Alison," dedikten sonra annesini selamlamak için ayağa kalktım. "Alison Battaglia."

"Camila Alcaráz." Yüzünde küçük bir gülümsemeyle cevap verdi, gözlerindeki nem biraz olsun azalmıştı. "Teşekkür ederim ve tekrar özür dilerim. Ailenin doğası kesinlikle onun damarlarında dolaşıyor. O vahşi bir kart, elmalar normalde ağaçlarından çok uzağa düşmez." Bunu söylerken onun saçlarını karıştırdı ama bu sözler göründüklerinden daha az sevimliydi. Kendi oğlunun başına gelmesini istemediği belli olan bir lanetin ağırlığını taşıyorlardı.

"Sorun yok. Zararı yok. Ve sen, küçük adam, annene iyi davran ve . Anlaştık mı?" Utanmış gibi yaparak başını salladı. "Tanıştığımıza sevindim Camila."

"Aynı şekilde, Alison."

Lorenzo'nun sevimli yüzünü hatırlayınca yüzümde küçük bir gülümsemeyle kahvaltı barına doğru yürüdüm ve Matt'i beklerken oturdum.

Akılsızca parmaklarımı masaya vurarak kardeşimi bekledim, insanların gelip gitmesini izledim. Bay Ateşli Atış, telefonda soramayacağı kadar önemli olan şeyi sormak için kıcını kaldırıp aşağı inmek için lanet olası zamanını aldı.

Ama sonra onu gördüm. Pazarlık ettiğimden daha fazlasını. Son iki gündür aklımdan ve rüyalarımından çıkmayan uzun boylu, sarışın, muhteşem iblisin kızıl saçlı muhteşem bir kıza veda öpücüğü verdiğini gördüğümde, kalbimin göğsümden çok boğazımda şiddetle attığını hissettiğimde parmaklarım dondu.

Max!

Kız arkadaşı mı var? Neden sadece kapatmadın, Alison?

O beni fark ettiği anda bakışlarımı kaçırdım. Onun sadece bir fahişe olmasına imkân yoktu. Eğer öyle olsaydı onu çıkışa giden bir haritayla birlikte odasında bırakırdı. *Tanrım, umarım beni bakarken yakalamamıştır.*

"Günaydın, Alison." Birkaç saniye sonra yanımda söylediğini duydum.

Boğazımdaki rahatsız edici yumruyu yuttum ve sesimin tahmin ettiğim gibi boğuk ve kırık çıkmamasını umdum. Bu beni neden bu kadar etkilemişti ki?

"Günaydın, Max." Neredeyse normal bir tonda cevap vermeyi başardım. "Nasıl hissediyorsun?" Bana o tatlı beyaz gülümsemesini gösterdi.

"İyiyim, teşekkür ederim." Bu sözlerle ihanet etmemeye çalışarak yapabildiğim en dürüst gülümsemeyi takındım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Dün gece hakkında..."

"Ben iyiyim, Max. Tamam mı? Yara izi ya da başka bir şey bırakmayacak."

"Güzel, bir daha denemeyecek." Şaşkınlıkla ona baktım. "Nerede o?"

"Yüzmek. Balıklarla birlikte. Yatağında bir at kafasının onu kesmeyeceğini düşündüm." Kendisiyle gurur duyuyordu, sanki insanlığa bir iyilik yapmış gibi gülümsüyordu. "İşte ben buyum Alison. Eminim kaplanlar ve çizgileri hakkında bir şeyler duymuşsundur."

"Sana yapmamayı söylemiştim..." Yapmadığım bir şeyden dolayı vicdanımı rahatlatmaya çalışarak gözlerimi kapatarak durakladım. "Buraya Matt'le konuşmaya geldim. Aşırı derecede rahmetli olan kardeşimin nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Saptırma, rahatsız edici konuşmalardan kaçınmak için her zaman iyi bir araçtı. Ama kalbim hâlâ hızlı atıyordu, yumruğum hâlâ masanın altında sımsıkı sıkılmıştı.

Onu içeri ben mi aldım? O nasıl...? Olamaz! Bu !

Gözlerimi kapattım, bu duyguları, düşünceleri, öfkeyi ve kırgınlıkları karartmaya çalıştım. Listemdeki lanet olası sorunlardan biri daha.

Kapatmak için çok geç değil!

Matt yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurmadan önce arkasından, "Buradayım," diye seslendi. "Günaydın, *prens*." Sanki bir işaretmiş gibi, Max bizi yalnız bırakmıştı, yukarıdaki tüm Tanrılara şükürler olsun.

"Saçmalamayı kes, Matt. O nasıl?" Doğrudan konuya girerek ve her zamanki gibi onun içini görerek sordum. Ailemle aramda sıkı bir bağ vardı, kalbimi açtığım tek kişiler onlardı. Bu yüzden beni kırabilecek güce sahip olan tek kişilerdi.

"Bugün daha iyiyim." İç çekerek cevap verdi.

"Gece burada mı kaldın?" Francesca'nın kardeşime karşı beslediği yeni öfkeyi biliyordum. Koşulsuz sevgiden doğan bir nefret. Bu yüzden onun yaklaşmasına bile izin vermesine şaşırmıştım.

"Evet. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Muhtemelen akşam yemeğinde yediğiniz her şeyi kusmuştur."

"Hımm... Anlıyorum. Kalmana izin vermesine şaşırdım."

"Aslında ben de. Ama tartışamayacak kadar zayıftı. Onu yalnız bırakamazdım." Matt, sahip olduğunu inkâr ettiği altın gibi bir kalbi olan kaba saba bir adamdı. Ama ben onu olduğu gibi görüyordum.

"Biliyorum ama yarardan çok zarar vermiş olabilirsin. O hâlâ çok incinmiş durumda Matt. Seni hâlâ seviyor ve geceyi onunla geçirmen bir yana, geri dönüp görmek bile onun için çok zor."

"Biliyorum. Artık bitti ve bugün muhtemelen kendi mezarıma mezar taşını yerleştireceğim gün olacak."

"Muhtemelen mi? Ne demek muhtemelen?" Bugün Matt'in ondan boşanma sebebiydi. Bugün, Komisyon'un ilk kadının masalarına eşit, bir Don olarak oturmasına izin verdiği gündü, yoksa Donna mı demeliydim? Tereddüt etmesini anlayamadım.

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Başka bir şey söylemeden önce şunu açıkça belirtmem izin verin. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz. Kimseyi kurtarmak zorunda değilsin. Anladın mı?" Artık çok ciddiye ve benim de kafam karışmıştı.

"Anladım. Şimdi dökül bakalım." Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

"Dün gece Don Massimo ile konuştum, Francesca'nın pozisyonunu güvence altına almak için onun oyuna ihtiyacım var ve dangalak bu işte bir iş fırsatı gördü." Sonunda açıklamaya başladı ve açıkça yumurta kabukları üzerinde yürüyordu.

"Matt, hadi ama... ne oldu?" Pratik olarak talep ettim, bıkkınlık artık her gözeneğimden taşıyordu.

"Bana yardım etmen karşılığında senden oy istiyor. Onunla evlenmeni istiyor."

"NE?" Matt'in bana ne soracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu konuşmanın nereye varacağını kesinlikle tahmin etmiyordum.

"Aynen duyduğun gibi. Sadece iş için olduğunu söylüyor. Bir ittifaka ihtiyacı varmış. Halefine gelecek vaat eden bir gelecek için rehberlik edebilecek, o gittikten sonra çalışanlarına bakıldığından emin olacak güçlü bir aile. MS hastası ve işi yürütemeyecek hale gelmesinin ne kadar süreceğini asla bilemeyiz. Eğer bu ittifaka ve onun yerini alacak birine sahip değilse, Komisyon onun koltuğu için başka bir aileden başka bir Capo'yu aday gösterecektir. Sonucun ne olacağını asla bilemeyiz."

"Anlıyorum..." Gerçekten . "Peki onun yerini kim alacak?"

"Bunu bilmiyorum. Bir erkek kardeşi var ama nedense böyle bir şey olacağını sanmıyorum." Soruyu sordum ama cevabı tam olarak algılayamadım. Max'in bizden güvenli bir mesafede durduğu yere baktım. Lanet olası Tom Ford marka takım elbisesi, mükemmel zırhlı onurundaki Büyük Kanyon kadar büyük bir çatlağı örtüyordu. Tıpkı babam gibi.

"Merhamet benim sahip olduğum bir özellik değil. Hayat bize hiç göstermiyor, ben neden iyiliğe karşılık vermeyeyim?"

Hayat gerçekten de bize merhamet göstermiyor.

Bu benim görev çağrımıydı, öne çıkıp bu ailenin bir parçası olma ve üzerime düşeni yapma fırsatıydı. Bunun getirdiği ekstra güç sadece ek bir avantajdı.

İntikam peşinde miydim?

Öyle olduğumu söyleyemezdim ama babamın şiddetle küçümsediği bir mirası benim de sahiplendiğimi öğrenince nasıl tepki vereceğini düşünmek beni son bir kez daha zorladı. Max'i de bu resme dahil etmek isterdim ama onun bu kadar önemseydiğinden emin değildim.

Evliliğin hayatımın amacı olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu sadece bir kağıt parçasıydı, yeni bir adres ve yakında benim olacak bir imparatorluğun yüzde ellisiyle gelen bir sözleşmeydi.

Kemik ve külden, karanlık anlaşmalardan ve dolu silahlardan oluşan bir imparatorluk. Bununla başa çıkabilir miydim?

"Alison, sana söyledim. Yapmak zorunda değilsin..." "Ben yaparım." Sözünü kestim.

"Bekle, ne?"

Ellerine uzanarak, "Yapacağım," diye tekrarladım. "Matt, ben bu ailenin bir parçasıyım. Ama hiçbir zaman gerçekten bir parçası olmadım, ne demek istediğimi anlıyorsan. Sende ve Liam'da olan soğukkanlılık bende yok ve AD... şey, AD asla benim yönetimimde olmayacak. Bunu yapmak istiyorum. Sadece beni dinle." Tekrar konuşmaya başlamadan önce onun tüm dikkatini bekleyerek ikna etmeye çalıştım. "Bunu sen söyledin."

Kendini. Bu sadece bir iş ve onun MS'i var. Yani sadece bir iş anlaşması, bir sözleşme gibi olacak. Evlenmeden önce ondan bir yıl özgürlük isteyeceğim, sonra ittifakını yapabilir ve bugün onun yardımına güvenebilirsin. Annemle babamın boşanmasını gördükten sonra zaten evlenmeye hiç niyetim yoktu. Yani, sorun yok. Bana bir şey olmaz. Kendimi bulmam için iyi bir fırsat olabilir. Tüm bunların içindeki yerimi bulmak için." Yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Sordu ama bunu gerçekten kastetmediğini görebiliyordum.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Alison. O yıl sona ermeden onu öldüreceğim. Beni duyuyor musun?"

"Sorun yok Matt. Her şey girecek."

Farkında olmadan bana bir kaçış, bir kapatma yolu vermişti. Hepsini. Zifiri karanlık!

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Darwin, hayatta kalanın türlerin en güçlüsü ya da en zekisi olmadığını söylemiştir. Değişime en çok uyum sağlayabilen türdü. Ben her zaman zeki oldum, güçlü olmayı denedim ve bu benim için kesinlikle işe yaramadı. Geriye değişim kalıyordu. Buna şiddetle ihtiyacım vardı ve belki de bu değişimde mutluluğumu bulabilirdim. Matt'le konuşurken, kaybetmenin ve belki de ihanete uğramanın huzursuz, yıpratıcı hissi içimi kemiriyordu. Son iki günün yüzeysel olarak gömülmüş duyguları bir kez daha su yüzüne çıkıyor ve beni daha önce olduğundan daha sert vuruyordu. Beni en çok rahatsız eden şey, bunu tekrar tetikleyen şeyin ne olduğuydu.

Reddedildi.

İstedığımı bile bilmediğim biri tarafından reddedilmek. Beni reddetme gücüne sahip olmaması gereken birinden çünkü o bana hiç sahip olmamıştı! Beynim bu alışılmadık kıskançlık duygularını işleyemiyordu ve onlardan uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordum. Ondan. Hepsinden.

Kendimi kaybettiğimi fark etmeye başlamıştım. Bu kasvetli ve üzgün Alison ben değildim. Ama yine de ben kimdim ki? Kardeşlerimin hayattaki yerlerini nasıl bulduklarını gördüm. Liam mimar olmayı seviyordu ve yakında evlenecekti; Matt'in hayatı ise kendimi bildim bileli Don olmak üzerine kuruluydu ve hayatının aşkını geri kazanmak için mücadele ediyordu. İki

Ailede onlar sayesinde gelişen işletmeler, nihai mutlu sonları hemen köşede.

Peki ya ben? Peki ya ben? İkisi de değildim. Ne bir gangster, ne de başarılı bir mimardım. Sıkıcı ve kararsız bir İsviçre'ydim. Ve şimdi, ailedeki yerim bile aynı değildi, hatta net bile değildi. Artık en küçükleri değildim, tek kız da değildim. Yoksa Adrienne daha mı büyüktü?

Ben de kimdim?

Kaliforniya'nın biricik Don'u Vincenzo Massimo'nun müstakbel eşiydim. New York'un mafya babası Matteo Battaglia'nın kız kardeşiydim. Dünyaca ünlü mimarlık firması Liam Dornier'in varisinin kız kardeşi ve kurucusu Adrian Dornier'in kızıydim. Hepsi benim kim olduğumu tanımlıyordu.

Ama *ben* kimdim? Kendi başıma ayakta durabilir miydim?

Kendimi tanımlayabilir miydim? Şu an itibariyle... Kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu!

Bu belirsizlik beni zaten yiyip bitiriyordu, ama var olmaması gereken bir kız kardeşim olduğunu öğrendikten sonra, zaten dolu olan kovam taşmaya başladı ve Max sonunda dökülmesini sağlayan son damla oldu.

Öyleyse neden Don Massimo ile evlenmeyi kabul etmeyeyim? Kardeşimin hedefi için savaşmasına yardım edebilir ve belki de bu süreçte kendimi bulabilirdim. Hayat sana limon verirse limonata yapman gerektiğini hep duymuşumdur. İşte bu bendim, limonlarımı kabul ediyor ve bildiğim en iyi limonatayı yapıyordum. Her şeyin bir nedeni olduğuna gerçekten inanıyordum, sadece değişimi kabul etmeye hazır olmamız gerekiyordu.

Mutluluk hâlâ bir olasılıktı. Kararım tamamen bencilce değildi, bunu kendim için de yapıyordum.

Belki de bu benim yolumdur, mutluluğa giden taş döşeli yolum. Sadece birkaç mil yalınayak yürümem gerekiyordu, ne kadar acı verse de.

Burada bana yer olmadığı açıktı, bu yüzden Kaliforniya'ya taşınmak, yeni bir başlangıç, istediğim gibi boyayabileceğim boş bir tuval, ailemin baskısı olmadan beni neyin harekete geçirdiğini bulma fırsatı, belki de bu anlaşmanın arkasındaki gizli nimetti.

Matt'in Vincenzo Massimo ile evlenme teklifini gönülsüzce kabul ettikten sonra, müstakbel kocamla ilk kez tanışmaya hazırdım. Rahmetli büyükbabamın Massimo'lardan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum.

Onlarla yakın bir bağlantısı vardı. Ahlaki pusulalarının bizimki kadar keskin olmasını umuyordum. Ama içimden bir ses bunun hüsnükuruntudan başka bir şey olmadığını söylüyordu.

Tanrım, umarım yaşlı ve osuruk değildir! Kahretsin, ya kadının yerinin mutfak olduğuna inanan o huysuz, geri kafalı, İtalyan sümüklüböceklerinden biriye?

Ne de Mafya cinsiyetçi ve ilerici olmayan bir örgüttü.
Belki de o tetiği çekmek için çok aceleci davrandım.

Harika iş, Alison! Muhtemelen bir yıl içinde lanet bir mağara adamıyla evleniyor olacaksın.

"Bayan Battaglia?" Beni aşağılayıcı düşüncelerimden çekip çıkaran derin ve hırıltılı bir ses duydum. Kafamı kaldırdım ve *lanet olası inek!*

"Hm... evet?" Büyülenmiş gibi mırıldandım. Gözlerim hâlâ önümdeki muhteşem adamı inceliyordu. Matt'ten daha yaşlı görünüyordu, belki otuz altı ya da otuz yedi yaşlarındaydı. Koyu teni açık renk gözleriyle tezat oluşturuyordu ama ne renk olduklarını tam olarak söyleyemiyordum. Eğer hipnotize etmenin bir rengi varsa, o da buydu.

Belki de onun geri kalanı beni gafıl avlamıştı. Koyu renk saçları ve gür sakalına gümüşü ışınlar serpiştirilmişti ve bu da ona cesur ve çekici bir görünüm veriyordu. Neredeyse onu giymiş gibi duran siyah takım elbisesi, onun üstünlük katıyor ve gizlenen karanlık hissini güçlendiriyordu. Mükemmel bir beyefendi imajı, tehlikeyi ve acımasızlığı gizleyen bir cephe gibiydi. Neredeyse şöyle dediğini duyacaktım... *Benim adım Bond. James Bond.*

"Günaydın, Bayan Battaglia. Ben Vincenzo Massimo." *Evet, Tanrı'ya ve meleklerine şükürler olsun.* Belki, *sadece belki,* düşündüğümde daha az kadın düşmanıydı. Bir kız sadece umut edebilir.

"Günaydın, Don Massimo," diye cevap verdim, yüzümde şaşkın bir sırıtişla. "Vincenzo'dan sana Alison. Kardeşin az önce iyi haberi getirdi. Haberler. Teklifimi kabul ettin." Matt'in birkaç dakika önce oturduğu, benimkinin karşısındaki koltuğa otururken adeta böbürleniyordu. Biraz debelendi ama zarafetini hiç kaybetmedi. Bir elinde tuttuğu bastonu fark etmemiştim. Şimdi masanın yan tarafında, yaslandığı yerde duruyordu. Sapının üstündeki parlak metal süs kafatası, onu bir Don'un isteyeceği kadar tehlikeli gösteriyordu. Bu adamın hiçbir şeyi şansa bırakmadığını açıkça görebiliyordum.

"Öyle görünüyor." Sonunda rahatlamış bir nefesle gülümseyerek cevap verdim, hala yakında kocam olacak inkar edilemez derecede çarpıcı adam tarafından büyülenmişim.

"Biraz rahatlamış görünüyorsun. Kel kafalı ve bira göbekli bir moruk mu bekliyordun?" Kıkırdadı, haklı olduğunu gördü

beni de güldürdü. "Öyleydim.

Bunu inkar etmeyeceğim."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben daha çok şarap ya da şampanya seven bir adamım. Yine de kabul etmene sevindim. Ama nedense bir yerlerde bir çekingenlik olduğunu hissediyorum. Yanılıyormuyum?" Yine haklıydı. Kimdi bu adam? Kâhin falan mı?

"Hayır, tekrar söylüyorum, değilsin. Benim de kendime göre bir durumum var."

"duyduklarıma göre, bu beni şaşırtmadı. Duyalım bakalım.

o."

Sandalyemde kıpırdandım, sanki o an için mükemmel duruşu arıyordum. yüzleşmek üzereydim.

"Hayatımın geri kalanına karşılık, evlenmeden önce bir yıl özgürlük istiyorum. Zamanın senin için değerli bir şey olduğunu biliyorum." Böyle hassas bir konudan dolayı garip bir şekilde yutkunarak başladım.

"Durumum hakkında bilgi sahibi olduğunuzu görebiliyorum."

"Öyleyim. Sadece genel hatlarıyla." Gerilimi azaltmak ve asıl konuya dönmek için boğazımı temizlemeden önce endişeyle onayladım. "Kendimi tamamen adamadan önce henüz yaşama fırsatı bulamadığım şeyleri yaşamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bu pazarlığa açık değil." Sesimin talebimin hak ettiği kadar güçlü çıktığını umuyordum. Hayatımı ona teslim edecektim, önce bu fikre alışmak için biraz zamanım olması adil olurdu.

"Gerçeği söylemekten korkmuyorsun. Senden şimdiden hoşlandım." Devam etmeden önce sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi bir an durakladı. "Bu koşulu yerine getirebilirim. Ama nişanlım olarak birkaç etkinlikte bana eşlik etmeni talep edeceğim. Tartışmaya açık değil." Sözlerimi bir silah olarak yankılayarak cevap .

"Görünüşe göre burada çok sıkı bir müzakere yürütüyoruz, tabii müzakere bile diyebilirsek, çünkü müzakere tamamen masadan kalktı." Onun gibi ben de durakladım, basit teklifini düşünüyormuş gibi yaptım. "Sanırım bu ayarlanabilir."

"Mükemmel. Bu 'sabbatical' yılınız boyunca size bakabilirim..."

"Vincenzo... Oturduğun yerden, her isteği yerine getirilen şımarık küçük bir prenses gibi görüldüğümü biliyorum ama ben çaresiz değilim ve kesinlikle kendi geçimimi sağlayabilirim. Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok. *Bu* pazarlığa açık değil ve kesinlikle kesin. Aynı şey evlendikten sonrası için de geçerli. Evin etrafında beklememi beklemeyin.

itaatkâr ve uysal bir Stepford karısı gibi kocamın eve gelmesini bekliyorum. Bu gönderme bile aşağılayıcı ve hakaretamiz! Bu kadar eski kafalı olmanızı beklemiyordum."

"*Calma piccola*. Sen zaten Kraliçe olmaya uygunsun!" Vincenzo yüzünde gururlu bir gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle kıkırdadı. "Seni evcilleştirmeye asla cesaret edemem, *piccola leonessa*. (*küçük dişi aslan*) Belki bir gün bu birlikteliğe seni tutsak eden yaldızlı bir kafesten farklı bir şey olarak bakarsın. Günün sonunda soyadın Massimo olduğu sürece ne ve kim olmak istiyorsan olmakta özgür olacaksın. Bu özgürlük yılını kabul edeceğim, ama sadakatsizliğin bir zayıflık işareti olduğunu bildiğinden eminim. Evlendikten sonra, sadakatin ve sarsılmaz dikkatin aileme ait olacak. Ölüm bizi ayırana kadar. O kadar uzun sürmeyebilir."

"İblislerinle iyi başa çıktığınızı görebiliyorum."

"Hayır. Gerçeğimle barıştım. Bu arada... Beni yanlış anlama, *leonessa mia*, kararın beni çok heyecanlandırdı, seni vazgeçiren ben olmayacağım, ama nedenlerin konusunda dürüst ol. Hiçbir şey bizi geceleri kendimize söylediğimiz yalanlar kadar uyanık tutamaz ve bu ani ama kalıcı kararın sadece kalbinin iyiliğine dayanmadığından eminim."

"Belki de değil. Ben bu dünyanın, *her şeyin* işten *ibaret* olduğu gerçeğinin içine doğdum. Belki ben de sizin gibi bir fırsat buldum. Belki de nedenlerim kişiseldir. Belki bir gün sana söylerim." Gerçek nedenlerimi ele vermemeye çalışarak sııttım.

"Bugünden itibaren arkanı kollayacağımı bilmelisin. Sadece bana bir isim vermen gerekiyor." Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım.

"Anladığımı sanmıyorum..."

"Kalbini kıran geri zekâlı moronun adı." Sesi daha derindi ve yakın bir tehlikeyle doluydu. Kocaman gözlerim ona takılı kalmıştı, bir şey bilmesine imkân yoktu. Ayrıca, bu bir insan değil. Bir çift dene. Kan gölünden başka bir şey olmazdı. "Kişisel derken iki kez göz kırptın." Vincenzo sessiz soruma cevap verdi.

"Oh..."

"Sanırım hareketlilik bir zorluk haline geldiğinde, insanları gerçekten görebilecek kadar uzun süre durabiliyoruz. Yeni edinilmiş bir silah gibi." Bu adam ilgi çekici olmaktan başka bir şey değildi.

"Bunu görebiliyorum. Umarım bunu bana karşı çok sık kullanmazsınız."

"Yapmayacağım, canım. Biz artık bir takımız." Adamlarından biri olduğunu düşündüğüm kişi yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldamadan önce cevap vermeyi başardı. "Şimdi isteksizce senden ayrılmak zorundayım. Görev çağırıyor. Belki daha sonra seni bir şeyler içmeye götürmeme izin verirsin? West Village'da küçük bir şarap barı biliyorum. Önümüzdeki yıl için özgürlüğünü kazandın ama ben yine de bu süreyi müstakbel eşimle tanışmak için kullanabilirim." Vincenzo şimdi ayağa kalkmıştı, elini uzatarak benimkini kabul etti ve beni de ayağa kaldırdı.

"Bu pazarlığa açık mı?" Alay ettim, cilveli ses tonum beni bile şaşırttı.

"Eğer reddetmeye meyilliysen, hayır." Dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrıldı

Sonra elimin arkasına hafif bir öpücük kondurdu. Onun bir centilmen olduğu konusunda haklıydım.

"O zaman yapmayacağım. Bu gece burada buluşuruz."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ve işte oldu. Kaderim elimin arkasına konan bir öpücükle mühürlenmişti. Gitmek için on iki ay. Özgürce yaşamak için on iki ay. Hepsini birden yaşamak için on iki ay.

Vincenzo'ya bakmak bir rüyaydı ve ilgi çekici olmaktan başka bir şey değildi. En azından kocam ilginç sohbetlerin ve fikir alışverişlerinin kaynağı olacaktı. Koltuğuma geri yaslandım, önümdeki neredeyse boş kahve fincanına bakarken zihinsel olarak geleceğime dair beklentilerimi gözden geçirdim.

Neden ücretsiz bir yıl talep ettiğimden emin değildim. Belki bu süre içinde kim olmak istediğimi anlayabilirdim. Belki biraz eğlenebilirdim bile. Eski halimi unutun, o beni kesinlikle bir yere götürmüyordu. Kendimi yeni bir Alison'a açabilirdim. Olacağım Alison'a. Tek soru, o kimdi? Alison Massimo, doldurulması gereken boşluk.

Bu yeni başlangıçla birlikte yeni bir hayat, yeni bir isim, yeni bir aile geldi. Hepsine alışmam gerekecekti. Ancak bu değişim, geçmişin baskısı olmadan istediğim kişi olma özgürlüğünü de beraberinde getirdi. Bu, durmuş olan hayatım için bir reset düğmesi gibiydi.

Geçen gün AD'den neredeyse ortadan kaybolduktan sonra Liam'ı arayıp birkaç gün izne ihtiyacım olduğunu söyledim. Elimden geldiğince saklamaya çalışsam da sesimdeki sıkıntıyı hissetmiş ve beni kontrol etmek için gelmekle tehdit etmişti. Bulduğum beyaz yalan beni cevaplamak istemediğim meraklı sorulardan kurtardı. En azından henüz değil. Tam olarak ne olduğundan emin .

beni en çok rahatsız eden. Adrienne ya da Max. Ya da neden ikisinin de bu kadar büyük bir sorun olduğunu.

Max çıkmaz başka bir şey değildi. Sadece benim onarabileceğim, unutabileceğim ve silebileceğim bir şeydi. Bugünden sonra, o öpücükte ve o dansa hissettiğim gerilimin tamamen bir yanılgı olduğu açıktı. Aramızda hiçbir şey yoktu ve asla da olmayacaktı. Beni öpmüştü ve hemen ardından otelden ayrılırken bir kıza dudaklarını öperek veda ediyordu. Kız arkadaşı olsun ya da olmasın, bunu görmekten hoşlanmamıştım. Ama içimde kök salmış bir şey yoktu, bu yüzden kolay bir çözüm olacağını söyleyebilirdim. Umarım.

Adrienne'e gelince, bu konuyu kardeşlerime anlatmadan önce babamla yüzleşmem gerekiyordu ama bunu yapmak için hâlâ cesaretimi topluyordum. Bazen kendimi ona ne söyleyeceğimin provasını yaparken buluyordum. Konuşmamızı zihnimde bir film gibi canlandırıyor, en küçük ayrıntıları hayal ediyordum. Ama düşüncelerimin mahremiyetinde, yanlış çıktığında yeniden yapabilirdim. Geri sarabilir, silebilir ve yeniden yapabilirdim, tekrar berbat etmeden önce daha güçlü bir şekilde geri dönebilirdim. Bunu yapmanın doğru bir yolu olmadığına inanmaya başlamıştım. Ve hala, bunun gerçekleşmesi gerektiği beklentisi sinirlerimi ve ruh halimi mahvediyordu. Dürüst olmak gerekirse her şey beni rahatsız ediyordu. 'Bir yabancıyla evlenmeye söz verme' kısmı hariç hepsi. Bu ne kadar berbat bir şeydi?

Çantamdan telefonumu çıkardım ve spor salonuna bugün için boş yer olup olmadığını kontrol etmek bir mesaj gönderdim. Birkaç aydır kendini savunma eğitimine katılıyordum. Bu Francesca'nın fikriydi ve gerçek hayatın bastırılmış stresini hafifletmek için gerçekten iyi bir yol oldu. Eğitimcimiz Victor'un son derece cana yakın olmasının da yardımı oldu. AD'deki iş yükü tavan yaptığından beri haftalardır gitmemiştim. Belki de kendimi yormak mükemmel bir çözüm olabilirdi. Hareket edemeyecek hale gelene kadar dayak yemenin insanı özgürleştiren bir yanı vardı. Acınızı bir yumruktan önce gelen öfkeli bir çığlığa dönüştürdükten sonra hayat daha az çekilmez hale geliyordu. Elbette sembolikti ama daha önce birkaç kez işe yaramıştı. Belki bugün de işe yarayabilirdi. Yeni bir hedefim vardı. Aslında iki tane. İkisi de şu anda canıma okuyordu. O masayı çevirip tekrar kontrolün bende olduğunu hissetmem gerekiyordu.

Telefonum çaldı ve ekranda bilinmeyen bir numara yanıp sönerken beni derin düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Alo?" Ben cevap verdim. Bu bir selamlamadan çok bir soruydu.

"Buenos días, princesa. Nasılsınız?" Sesi bu kadar derin sadece bir İspanyol tanıyordum. Alçak bir tonda ve tamamen

diğer seslerden farklı bir frekanstaydı ve o seksi İspanyolca kelimeleri söylerken bir ton daha düşüyordu.

"Victor?"

"Claro. ¿Quién más? *Başka kim olabilir?* Sadece sana her zaman açık olduğumu söylemek aramıştım." *Bu hiç de imalı değildi!*

"Şey, hum... harika. Sizin için en uygun zaman ne zaman?" "Yarım saat içinde diyelim, olur mu?"

"Mükemmel. Görüşürüz o zaman." Oldukça iyi bir dikkat dağıtıcı olabilir. Eğitimini kastediyorum. "Oh ve Victor?"

"Evet, guapa?" *Çok güzel.*

"Kardeşlerim yüzünden üzerime fazla gelme, tamam mı?" Matt adamlarını eğitmesi için onunla anlaşmıştı. Yaşam tarzımız, kardeşimin kim olduğu ve dolayısıyla benim kim olduğum hakkında her şeyi biliyordu.

"Merak etmeyin. Bir şey yaptığımda her zaman sonuna kadar giderim. Seninle işim bittiğinde nefes nefese kalacaksın." Sözlerinin ardındaki çifte anlam zihnime kaydedilirken güldüm. Bana olan ilgisi konusunda her zaman açık sözlü olmuştu ama ben bunu düşünemeyecek kadar meşguldüm. Kendime karşı dürüst olursam, bunun sadece *Win Tsun* derslerine katılan tüm kadınlara yaptığı bir şey olduğunu düşünmüştüm.

"Seni buna zorlayacağım." *Seni tutacağım mı? Cidden mi?*

Telefonu kapattım, hâlâ kaşıkla kahveyi karıştırıyor ve sanki hayatımın tüm cevapları ondaymış gibi fincana bakıyordum.

"Başka bir randevu mu?" Arkamdan duydum. Beklenmedik misafir yüzünden ruhum neredeyse bedenimi terk ediyordu.

"Tanrı , Max! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" "Küfür etmeyin Bayan Battaglia, size yakışmıyor."

"Sikeyim, sikeyim, sikeyim. Bu daha mı iyi?" Sesimdeki sıkıntıyı gizlemeye bile çalışmadan neredeyse şarkı söyledim. Şu anda Max'le uğraşmak istemiyordum. Ondan kaçmak benim planımdı ve o bunu imkânsız hale getiriyordu.

"Azıcık bile değil. Peki, soruma cevap verecek misin?"

"Ah evet, elbette, özür dilerim." Cevabımı tam olarak algılayabilmesi için karşımdaki koltuğa oturmasını beklerken ironik bir şekilde gülümsedim. "Seni ilgilendirmez."

"Bugün biri yatağın ters tarafından uyandı."

"Belki, sen benden daha iyi bilirsin. Onun adı ne? Tanıştırıldığımızdan emin değilim!" çalıştım ama koca ağzım başarısız oldu. I

Max konuşmak üzereyken elimi havaya kaldırdım, sonunda onun getirdiği ani öfke ve kızgınlık patlamasını kontrol altına alabildim. "Ve *bu benim* işim değil. Eğer izin verirseniz, olmak istediğim başka bir yer var." Ayağa kalktım ve çıktım. Neyse ki Max beni durdurmaya ya da takip etmeye çalışmadı bile.

Evimin önünden geçtim, spor çantama seans için gerekli kıyafetlerimi ve antrenmandan sonra değiştirebileceğim yeni kıyafetlerimi koydum. Victor gelmeden önce hazırdım ve ısınıyordum. Ona da söylediğim gibi, planım yorgunluktan şeytanlarımı kovmaktı. Victor beni koşturup tere boğduktan sonra belki iyi bir gece uykusu bile çekebilirdim.

"¡Guapa como siempre!" *Her zamanki gibi güzel*, koşu bandında ısınırken kapıdan söylediğini duydum.

"Merhaba Victor." Gülümsedim, aşağı indim, havluma uzandım ve alnımdan aşağı dökülen boncuk boncuk terleri temizledim. Victor'u görmemek mümkün değildi. Her zamanki gibi odaya girdi ve gömleğini çıkarmadan önce kapıyı arkasından kapattı. Taş gibiydi. Mükemmel derecede kalın ve formdaydı. Yani göğsü, karın kasları, kolları ve kalçaları bir İspanyol Tanrısı gibiydi. İspanya'nın pagan tanrıları olduğundan emin değilim, eğer yoksa, o zaman geldikleri kadar tekil. Buraya her geldiğimde biraz bakmaktan kendimi alamıyordum. Açık kahverengi saçları ve koyu renk gözleriyle son derece yakışıklıydı. Vücudunun üst kısmı, mürekkebin altında gizlenen tüm o sert kasları süsleyen çekici dövmelemlerle kaplıydı. Sık bir sakalı ve normalde antrenman yaparken topuz yaptığı uzun saçları vardı, tüm bunlar ona inkar edilemez derecede seksi bir playboy havası veriyordu.

Yaklaştı ve her iki yanağıma da uzun birer öpücük kondurdu, eli sırtımda o kadar aşağıdaydı ki uygunsuzluğun sınırındaydı ama ikimizin de umurunda değil gibiydi.

"Beni ne zaman içmeye götüreceksin?" Her zaman yaptığı gibi bir kez daha sordu ve ben her zamanki gibi biraz kızararak güldüm.

"Belki de tüm öğrencilerine çıkma teklif etmeyi bıraktığında."

"Beni yaraladın, Gata. *Kedicik*. Ben öğrencilerimle çıkmam. Sen seve seve yapabileceğim bir istisnasın." Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim ama gözünü budaktan sakınmıyor gibiydi. Ya gerçek bir oyuncuydu ve görünüşüne bakılırsa başarısından hiç şüphem yoktu ya da doğru söylüyordu.

"Belki bir gün, Victor."

"Sabırsızlanıyorum, *Gata*. Ama bugün sana nefessiz kalacağına söz verdim. Hadi başlayalım, olur mu?"

Verdiği sözden caymadı. Bugünkü antrenmanı tamamen yeni bir seviyeye taşıdı, ya da ben sadece uygun değildim. Beni önce kardiyo ile yıpratmış, sonra bire bir dövüş tekniklerine geçti, hepsi yakın ve kişiseldi. Çok yakın ve çok kişisel. Çoğu zaman bu 'dans' agresif olmaktan çok erotik geliyordu. Ama bugün odaklanamıyordum ve her seferinde beni kıcımların üstüne devirdi. İlk otuz dakikalık dövüşten sonra paçavraya dönmüştüm.

"Siktir, Alison. Odaklan! Denemiyorsun bile. Beni sorunların, şeytanların olarak düşün. "Beni en kötü kabusun olarak gör!" En *kötü kâbusun olarak yüzleş* benimle diye bağırdı *yüzüme*, tepki vermemi sağlamaya çalışarak.

Ayağa kalktım ve savunma pozisyonumu alarak bana saldırmasını bekledim. Yine tüm ağırlığını üzerime verip beni altına hapsederken beni yere uçurdu, kara gözlerinin ardında yanan öfke bakışlarını kırmadığımda hızla yumuşadı. Bana tekrar çıkma teklif etse, şu anda istemeden de olsa evet derdim. Artık yıkılacak duvarlarım kalmamıştı.

"Dikkatin dağınık, *guapa*. Dikkatini dağıtan ben miyim?"

"Gömlek giysen bir zararı olmaz." Zayıflığımı itiraf ederek gülümsedim, düzensiz sığ nefesler arasında, tüm gerçeği söylemedim.

"O zaman gördüğün şeyden hoşlanıyorsun." Sinsi bir sırıtışla cevap verdi yüz.

"Kim istemez ki?"

"Artık bunu bildiğime göre, bir daha asla gömlek giymeyeceğim."

Gömleğini kaldırdı.

ağırlık, yanıma oturdu, beni yerde toparlanmaya bıraktı, az önce aldığım kık tekmelemesinden sonra nefesimi toplamaya çalışırken. "İyi misin prenses? Biraz suya, oksijene, öpücüğe ihtiyacın var mı?"

"Kalp masajına ihtiyacım olabilir, nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenirken bana katlan." Sözlerime kıkırdadı ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Beni neredeyse hiç çaba harcamadan ayağa kaldırdı, ani yakınlık karşısında geri adım atmadı. Ben nefes nefese kalmışken, o antrenman seansımız boyunca neredeyse hiç terlememişti. Şimdi daha da fazlası, yüzümden bir tutam saç ı uzaklaştırırken, onun cennet gibi odunsu kokusu beynime kazınmıştı. Bu kadar yakinken daha da etkileyiciydi. Koyu renk gözlerinde nazik ve yumuşak bir parıltı, gülümsemesinde başka hiçbir erkekte gördüğümü hatırlamadığım bir samimiyet vardı. Orada durmuş bana bakıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi ruhumun derinliklerine bakıyordu.

"Erkek arkadaşın çok şanslı bir adam Alison." Bilgi almaya çalıştığını biliyordum ama bilmek istediği şeyi ona söylememek için hiçbir neden yoktu.

"Benim yok Victor, eğer bilmek istediğin buysa," dedim, sonunda büyülenmiş bakışları kırarak.

"Mükemmel. O zaman seni benimle çıkmaktan alıkoyan ne?"

"Bilemiyorum. Gerçek bir çapkına benziyorsun." Eşyalarımı toplarken bu itirafa garip bir şekilde güldüm.

"Çünkü beni tanıımıyorsun prenses." Önyargılı yargım için bir suçluluk hissettim, özellikle de tamamen dürüst biri olarak görüldüğü için. Bir kez olsun bana böyle düşünmem için bir sebep vermemişti ama görünüşü, kariyeri ve düzgün konuşması nedeniyle, en azından bana karşı, hiç soru sormadan bu sonuca varmışım.

"Özür dilerim. Tahmin etmemeliydim."

"Ben yetişkin bir adamım, acıya dayanabilirim." Ortamı yumuşatmak için şaka yaptı. "Kolay kolay yorulmam. İstemeye devam edeceğim, belki bir gün kabul edersin."

Şimdi beni gerçekten neyin engellediğini düşünerek gülümsedim. Belki de hiçbir şey.

"Evet Victor, belki bir gün." Odadan çıkmadan önce cevap verdim, hem fiziksel hem de mecazi anlamda kapıyı kapatmadım.

Hayatımı dolu dolu yaşamak için on iki ayım vardı. Henüz yapmadığım şeyleri yapmak, kim olmak istediğimi bulmak için. Bu yıl benim hakkımdaydı. Gerçekte kim olduğumu bulmak için eski benliğimi kaybetmekle ilgiliydi. Kısıtlayıcı iplerden kurtulmak ve uçmama izin vermek, sonra da bir Massimo'ya dönüşmek. Şimdilik Alison Battaglia olacak, hayatın bana sunduğu limonları alıp harika bir limonata yapacaktım. Belki Victor şeker olabilir!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

'Seni görmek çok güzeldi. Başka bir ziyareti ne zaman bekleyebilirim? Victor'un mesajını okuduktan sonra telefonuma bakıp gülümsemekten kendimi alamadım. Mesajı birkaç kez okumuştum ama henüz cevap vermemiştim. Yine de her baktığımda beni etkiliyordu, tıpkı bir kız ve ilk aşkı gibi. Tahmin ettiğim gibi Victor iyi ve hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Yani antrenman seansı, o değil. Sadece antrenman, demek istediğim buydu.

Demek istediğim buydu, değil mi? Hayır, cevap vermeyeceğim.

Telefonumu tekrar bloke ettim, ona aptalca bir flört mesajı gönderme dürtüsüne boyun eğmemem gerektiğine karar verdim.

Kaba ve acımasız bir savaşçıya benziyordu. Hiçbir buldozerin dize getiremeyeceği bir tuğla ev. Ama beni tutarken büyük ve güçlü elleri yumuşak ve şefkatliydi. Sert ve ciddi ifadesi, dövüş oyunu bittiğinde daha nazik bir hal alıyordu. Sözleri ve derin sesi, beni gülümseten dürüst iltifatlardan başka bir şey söylemiyordu. Benden çok daha iriydi ama asla zorba değildi. Beni hiç denemeden ezebilecek olsa bile kendimi asla tehdit altında hissetmedim. Beni hafif, esintili, kaygısız ve bir şekilde görülmüş hissettirdi.

Kim olduğum ya da kardeşimin kim konusunda bana farklı davranmadı. Ona göre ben sadece Alison'dım ve bir kez olsun başka bir etikete sahip olmamak güzel hissettirdi. Sanki kendim olabilirmişim gibi. Sadece gibi.

Francesca'nın artık ailesinin reisi olduğunun onaylanmasının ardından ona sürpriz bir akşam yemeği planlamıştım. Komisyon'daki ilk Donna. Bir kadın için oldukça büyük bir başarıydı ve kesinlikle bir kutlama yapmak istiyordum. Bunun benim için nasıl sonuçlandığını sorabilirsiniz. Dürüst olmam gerekirse büyük ölçüde geri tepti. Şimdi yemek masasında Max'ten başkasının önünde oturmak zorunda kalmıştım. Yorucu antrenmanımdan sonra endorfin salgılamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ona dikkatimi vermemek için elimden geleni yapıyordum ama görünüŞe göre o bu mesajı almamıştı. Neyse ki yemek neredeyse bitmişti ve daha iki kelime bile etmemiştik.

"Sen iyi misin?" Bu konuşmayı yapmaktansa acı çekmeyi tercih ettiğim rahatsız edici sessizliği nihayet bozarak sordu. Gözlerimi Victor'un mesajından ayırıp Max'in buz gibi bakışlarına diktim.

"Uh-hum." Basitçe mırıldandım, öylece bırakacağını umuyordum.

"Gerçekten öyle misin?" Tabii ki bu işin peşini bırakamazdı.

"Lanet olası aile, duman aynaları ve görünüŞe göre geçmişten gelen patlamalar. Bunu burada bırakalım." Bu konuşmayı sürdürmek için hiçbir alan bırakmadan cevap verdim. Adrienne'ı aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyordum, en azından babamla bu konuda yüzleşene kadar, çünkü diğer sorunum tam oturuyordu. Derin bir nefes alarak hepsini tekrar zihnimin gerisine ittim.

Telefonumun kilidini tekrar açtım, şimdi ezberlediğim aynı mesaj ekranda geri geliyordu. *"Bana tekrar sor"* diye cevapladım sonunda. Gönder tuşuna basar basmaz vücudumda yeni ve masum bir heyecan dalgası dolaşmaya başladı.

"Jackson oldukça komik bir adam olmalı." Şarap kadehinden cömert bir yudum almadan önce mırıldandı.

"Nasıl ?" Başımı telefondan kaldırdım, cevabını bekliyordum. Her nasılsa iğneleyici bir yorumun başlangıcını hissedebiliyordum. Konu Jackson olduğunda hep böyle olurdu.

"Çünkü telefonuna gülümsemeden duramıyorsun."

Cevabını duyar duymaz gözlerimin dolmasına engel olamadım.

'Yapacağım, guapa. Ama evet dediğinde sesini duymak istiyorum. Telefonum yeni bir mesajla ve yüzüme yayılmasını engelleyemediğim yeni bir sırıtış yayıldı. Ama yine de Max'in gözleri

bana odaklanmış, az önce ima ettiği şeyin onaylanmasını bekliyordu.

"Bilgi için balık tutma, Max. Sadece ne bilmek istiyorsan onu sor." Masadakilerin duymaması için fısıltının biraz üzerinde bir sesle hırladım.

Eğer dolu ve gürültülü bir restoran için şükredecek olsaydım, o gün bugün olurdu. Görünürde Max ile aramızda herhangi bir düşmanlık için hiçbir neden yoktu, ancak yüzey sadece insanların görmesine izin verdiğimiz yarı gerçekleri gösteriyordu.

"İyi. Bir mesajla *yüzünü* kızartacak güce kim sahip olabilir?" Max'in sesi sözlerinden daha az eğlenmiş bir ton sergiliyordu. İliklerime kadar hissedebildiğim azarlayıcı bir vurgu. O söyleyene kadar kızardığımı fark etmemiştim bile.

"Bu, Bay 'Soyadınızı bile bilmiyorum', yine sizi ilgilendirmez." Gülümsedim, bu kez zorla, sözlerimin onu kesinlikle hiçbir şekilde etkilemediğini izledim. Yakalanmayı göze alamadığım okunmaz bir gizem gibiydi.

"Zoe." Basitçe söyledi.

"Ne?"

"Adı Zoe."

"Az önce soyadını bilmediğimi söyledim ama sen bunu mu seçtin?" Bu adam inanılmazdı. Üç yılı aşkın süredir ağabeyim için çalışıyor ve henüz kendisi hakkında bir şey açıkladığını görmedim.

"Sırayla gidiyorum. Bugün ilk sorunuz buydu." Şu ana kadar bunu düşünüyor muydu?

"Yani dinliyor muydun?"

"Her zaman! Şimdi soruma cevap verebilirsin."

"Nedir bu? Yirmi soruluk bir oyun mu?" İronik bir şekilde güldüm. Neden her zaman onunla oynanacak bir oyun varmış gibi hissediyordum? Tam karşımdaydı ama ona asla gerçekten ulaşamıyordum.

"Bu o kadar da kötü bir fikir değil. Belki bunu yapabiliriz." Başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak için bana doğru eğilerek fısıldadı. Liam, Jamie ve Francesca'nın kardeşi Tommy ordu ve Tommy'nin Afganistan'daki görevleri hakkında konuşmaya dalmışlardı. Tüm gözler başka bir yere dikilmişti, bu da bize biraz mahremiyet sağlıyordu.

"Hum..." Bu öneriyi ilk kez ciddiye alarak durup düşündüm. O benim hakkımda neredeyse her şeyi bildiği ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmediğim için büyük bir dezavantaja sahip olacaktım. Ama yine de, benim milyonlarca sorum varken onun soruları çabucak tükenecekti. "Anlaştık. Ama bazı temel kurallar belirlemeliyiz."

"Elbette. Mantıklı. İlkini önerebilirim. Her zaman tam ve kaba dürüstlük. Utanç verici, aşağılayıcı ya da duyması acı verici olsa bile gerçeklerden başka bir şey söylemeyeceğiz."

"Güzel. Sorular belirli olmalı ve bir soruya başka bir soruyla cevap vermek yok." Ben konuşurken başını sallıyor, teklifimi sessizce kabul ediyordu.

"Başka bir şey var mı? Çizmek istediğin sınırlar var mı?" "Sınırlar mı?! Korkuyor musun, Maxy Max?"

"Neden olayım ki?"

"Benim için *her şey* oyun. Eğer saklayacak bir şeyin varsa, belki de böylesine tehlikeli bir oyuna girmesen daha iyi olur." Max hafifçe kıkırdadı, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı.

"Senin iyiliğin için sordum. O zaman sınır yok. Anlaştık mı?" Benimkini sıkamak ve anlaşmamızı mühürlemek için elini uzattı.

"Bir anlaşmamız var." Elimi onun elinin içine koydum ama o elimi sıkamak yerine dudaklarına götürdü ve uzun süren müstehcen bir öpücük kondurdu. Kendine gelir gelmez yalnız olmadığımızı fark ederek öpücüğü kesti.

"Yani geriye on dokuz sorunuz kaldı. Takipte olacağım."

"On dokuz mu? Sana hiçbir şey sormadıysam nasıl on dokuz olabilirim?" Fısıltılı bir öfkeyle sordum.

"Bana daha önce bir soru sormuştunuz. Ben de cevap verdim. Bu sorulmuş bir soru, on dokuz yaşımdayım."

"Bu sayılmaz. Henüz hiçbir şey üzerinde anlaşmamıştık! Bu hiç adil değil."

"Ben mafyadanım prenses. Sana adil oynadığımı düşündüren neydi?" Hayatımda ilk kez, gizlilikten ve melek gibi, aldatıcı mavi gözlerden oluşan bozulmaz bir zırh gibi görünen şeyin ardında bir şakacılık parıltısı gördüm. Sonunda gerçek yüzünün ortaya çıkmasına izin mi veriyordu? Hayır... Eminim başka bir oyundur.

"Kuralları da ben koyarım, o yüzden bu soru sayılmaz ya da sizinkilerin hiçbirine cevap vermeyeceğim."

"İyi, ama o zaman sen de benimkine cevap vermek zorundasın ve bu da sayılmaz. Buna uzlaşma denir, bebeğim."

Küçük bir bakışmadan sonra sonunda kabul ettim, "Victor," diye cevap verdim, tıpkı onun yaptığı gibi bir isimden başka bir şey söylemedim.

Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi çabucak kayboldu ve yerini her zamanki soğukkanlı ve okunamaz ifadesine bıraktı.

"Mutlu musun?"

"Biraz bile değil." İronik bir şekilde sırttı, kadehini benimkiyle tokuşturmak için kaldırdı, sonra da hepsini bir kerede mideye indirdi. "Başlamak istediğin bir şey var mı?"

Aklımda bir şey vardı ama bunun için doğru zaman ve yer olduğundan emin değildim. Beni neden öptüğünü bilmek istiyordum. Özellikle de artık dürüstlikle bağlı olduğumuz için. Bu kuralı çiğnemeyeceğini biliyordum, ben de . Ama cevabı ne olursa olsun, sadece benim kulaklarım içindi ve zaten bunu zorluyorduk.

"Şimdi olmaz. Burada olmaz." Etrafıma bakarak cevap verdim, ona bilmek istediğim şey için çok fazla arkadaşımız olduğunu gösterdim.

"Sonrasında bir şeyler içer misin?"

"Yapamam. Ayrıca, *Zoe*'nin bunu onaylayacağını sanmıyorum." Bu sözlerin asiditesinin hâlâ ağızımda olduğunu hissedebiliyordum.

Onları bıraktığımda midem bir santim düştü, çünkü bunun beni hala rahatsız ettiğini fark ettim. Artık adını bilmenin onu daha gerçek kılan bir yanı vardı. Öpücüğü hâlâ zihnimde çok tazeydi, bu kadar kısa sürede umursamamamı sağlayamayacak kadar dudaklarıma kazınmıştı. Dansımızın sonunda bana sarılma şekli... Derin bir özlem hissettiğimi, neredeyse onu dizginlerini kırmaya zorladığımı sanmıştım. Ama şimdi neden var olduklarını biliyordum. Ben o değildim.

"Yapamazsın çünkü planların var." Akıllı adam. Bunu öyle bir şekilde yaptı ki, tam olarak bir soru değildi, daha çok inkar etmemi veya onaylamamı beklediği bir ifadeydi.

"Şey, Maxy Max, aslına bakarsan, planlarım var. Özgürüm ve bekârım, insanlar böyle yapar." Bir yıldır bekârdım ve müstakbel kocamla buluşacaktım.

"O zaman ertele."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim."

"Arkadaş olarak, Alison. Yoksa kardeşin için çalıştığım için beni bir arkadaş olarak hayal etmek senin için çok mu zor?"

"Ben öyle bir şey demedim. Yine sen söyledin. Ve hayır, Matt için çalıştığın için değil, bir kız arkadaşın olduğu için Max ve eminim başka kadın arkadaşlarını içki içmeye götürmenden hoşlanmayacaktır." İtiraz etmek için hamle yaptı ama yarı yolda vazgeçti.

Zihnimin babam ve Max arasında gidip gelmesine engel olamıyordum. Sisli beynimin sislerinde bir kez daha garip bir paralellik çiziliyordu. Gerçekten de aynıydılar ama Max'in farklı bir onur kuralına uyması gerekiyordu. O bir ikiyüzlü müydü?

"Sadece bir içki, başka bir şey değil." Haklıydı, önerisi uygunsuz bir şey olmaktan çok uzaktı. Ama aramızdaki geçmiş, masum karşılaşmaların pek de masum olmayan sonlarla bittiğini gösteriyordu. "Ama iyi, sen bilirsin. Seni bu kadar kızdıracaksa bir daha sormayacağım." Belki de kötü niyet onun değil benim aklımdaydı. Belki de bir içkinin gerçekte olduğundan daha fazla bir şeye dönüşmesini uman bendim. Sadece bir içki.

"Özür dilerim. Sadece ben iyi çıkamıyorum..." Lanet zil kurtardı. Telefonum çaldı ve tam da bu masada ele almak konulara dalmadan önce sözümü kesti. En azından henüz değil. "Affedersiniz." Ayağa kalktım ve bu aramayı cevaplamak için biraz mahremiyet ve sessizlik sağlamak üzere restorandan dışarı çıktım.

"Alo?" Gecenin soğuk esintisine adımımı atar atmaz cevap verdim.

"İyi akşamlar, *Lionessa*. Bu gece nasılsınız?"

"Vincenzo!" Sesini ve bana taktığı yeni evcil hayvan ismini tanıdım. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Müstakbel eşimle randevumu bozmaktan nefret ediyorum ama ne yazık ki bu akşam iyi durumda değilim. Sizin için de uygunsa belki yarın yeniden plan yapabiliriz."

"Bu mükemmel. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, hayır. Ben iyi olacağım. Biraz dinlenince sabaha kadar normale dönmüş olurum. Zaten gerçekliğimin iniş çıkışlarına alışkınım. Bu henüz senin yükün değil, canım." Göğsümü dolduran çaresizlik ve keder duygusuna engel olamıyordum. Hayatının baharında olan birine bu şekilde davranmak ne kadar adaletsiz olabilirdi? Alttan almaya çalıştığını biliyordum, sesindeki yorgunluğu duyabiliyordum.

"Biliyorum ama yine de elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın, tamam mı?"

"Adamlarım beni koruyor. Endişelenecek bir şey yok. Seni yarın arayacağım, *Nessa*." Hâlâ onun iğrenç gerçekliği içinde debeleniyor olsam dudaklarımdan küçük bir gülümseme kaçtı. "Oh ve Alison, evine teslim edilmek üzere küçük bir hediye gönderdim. Umarım rahatsız ettiğim için kızmazsın ama sana evlenme teklif ettiğim ve henüz bir yüzük vermediğim için bir hediye'nin yokluğunu hafifletebileceğini düşündüm."

" "

"Ama yapmalıyım ve yaptım da. Son nefesime kadar seni şımartacağım *Nessa*." Saçlarımla oynarken içimden küçük bir kahkaha attım. "Şimdi, iyi akşamlar prenses. Yarın konuşuruz. *Ciao bella mia*."

"Teşekkür , Vincenzo. Lütfen kendine iyi bak."

"Bakacağım."

Vincenzo'nun durumuyla nasıl bu kadar iyi başa çıkabildiğini ya da bunun sadece bir başa çıkma mekanizması olup olmadığını düşünürken gözlerim hala kaldırıma yapıştı. Belki de tekrar tekrar iyi olduğunu söylemek, bunun doğru olduğuna inanmaya başlamana neden olabilirdi.

"Kötü haber mi?" Max ceketimi omuzlarıma yerleştirip çantamı bana uzatırken arkamdan seslendi.

Ekibin geri kalanı da restorandan çıkıyordu. Derin bir nefes aldım, bunu algılamayacağını umarak arkamı döndüm ve endişemi elimden gelen en dürüst gülümsemenin sahte parlaklığının arkasına sakladım. "Hayır, hayır. Her şey yolunda." Bu beyaz yalanda ustalaşmışım. Beni etkisiz hale getirebilecek sorular. "Çocuklar, gitmem gerek. Haftaya işte görüşürüz. Umarım ben yokken burayı yakıp yıkmamışsınızdır." Liam ve Jamie yaklaşırken sesimi doğal ve geri dönüp babamla yüzleşme ihtimalinden etkilenmemiş gibi çıkarmaya çalıştım. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Tommy. Max..." Sonunda vedalaşıp ayrılmak üzere döndüm.

"Alison, bekle," diye seslendi Max, bana yetişirken birkaç adım ileride durmamı sağladı. "Seni bir yere bırakmamı ister misin? Eğer Don Battaglia gecenin bu saatinde şehirde tek başına dolaşmana izin verdiğimi bilseydi, kesinlikle beni anında kovardı."

"Don Battaglia? Yani güvenliğim için değil de kardeşimin ne diyeceği için mi endişeleniyorsunuz? Bu çok aydınlatıcı! Ayrıca Max, ben yetişkin bir kadını, hiçbir şey için kimsenin *iznine* ihtiyacım yok."

"Bu yanlış oldu. Sizi gideceğiniz yere güvenli bir şekilde ulaştırmama izin verir misiniz lütfen?"

"İyi geceler, Max." Arkamı dönüp uzaklaşırken daha yüksek bir sesle cevap verdim ve onu kaldırımda tek başına bıraktım.

"Peki, seni takip edeceğim o zaman." Arkama baktım ve gerçekten de beni takip ediyordu.

"Ürkütücü olma."

"Ürkütücü benim göbek adımdı."

"Max, dur artık!"

"Seni almama izin ver, alacağım."

"Dinle, seninle gelemem, tamam mı? Seninle tekrar yalnız kalmak istemiyorum. Son birkaç kez yalnız kaldığımızda ne olduğuna bak. Ve sen onun yüzünden yapamıyorsun ve ben sadece... yapamıyorum, tamam mı?" Gerçeğin ortaya dökülmesini kontrol edemeyerek öfkeyle söyledim.

"Ali-" Max gitmemi engellemek için bileğimi tuttu. Teninin benimkinin üzerindeki yanığı, kelimelerimi uzak tutan her türlü kısıtlamayı serbest bıraktı.

"Soru mu istiyorsunuz? Ben sana bir tane sorayım. Geçen gün beni neden öptün?" Ağzımdan kaçırıldım, her ne söyleyecekse yarıda kestim. Bu soruyu daha fazla içimde tutamazdım. Kendimi sormaktan alıkoymak için dilimi ısıırıyordum ama artık ortaya çıkmıştı.

Adrenalin artık beni yönlendirdiği için göğsüm yüksek bir hızla inip kalkıyordu. Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi, düzensiz ve sinirli nefesimden başka hiçbir şey duyamıyordum.

"Kahretsin, güçlü başlıyorsun!" Max cıvıladı. Hırladım ve tekrar arkamı döndüm, eve doğru yol alırken ondan uzaklaştım. Bir anlaşmamız vardı ve bunu uygulamakta tereddüt ettiğini görebiliyordum "Bilmiyorum, tamam mı?" Bağırıldı ve ben de durdum.

"Dürüstlük konusunda anlaşmıştık, Max." Tekrar bana doğru yürürken söyledim. Elime uzandı ve kendi elinin arasında tuttu, bedenlerimiz arasında neredeyse hiç boşluk kalmayana kadar yaklaştı. Ruhumun ona uzanmak istediğini hissedebiliyordum, eğilmesini ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmesini istiyordum.

"Dürüst olacağım, Alison. Senden bir soru bile talep etmeyeceğim. Ama bunun için gerçek bir cevabım yok. Sadece seni çok perişan ve savunmasız gördüm, o anda yanında olmak, acını elimden geldiğince dindirmek istedim. Şu anda sana verebileceğim tek cevap bu çünkü doğru hissettiren tek cevap bu." Gözleri hiç değişmeyen dürüst bir bakışa sahipti ama yine de verdiği cevap benim için yeterli değildi. "Ama eğer dürüstlükse

İstersen sana veririm. Şu anda seni tekrar öpme dürtüsüyle savaşıyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım ve onu uzaklaştırmak için içimdeki tüm gücü topladım.

"Beni düzeltmene ihtiyacım yok, Max. Beni yalnız bırakmana ihtiyacım var."

"Eğer gerçekten istediğin buysa." Ona bakamazdım yoksa devam . Bir kız arkadaşı vardı, ama bir şekilde onu hâlâ istiyordum. Bu nasıl bir ikiyüzlülük? Başımı eğerek onaylamakla yetindim. Max elimi bıraktı ve abartılı bir şekilde geri adım attı. "O halde iyi akşamlar Bayan Battaglia."

Dönüp gitti ve ben de aynısını yaptım, o kanyonu tekrar aramıza sıkıştırırken.

Hay sikeyim. Belki de bu düşündüğümde daha tehlikeli bir oyundu, Max'le aramızdaki tuhaflığı anlamak için beş yüz sorunun yeterli olmayacağı izlenimini edinmeye başlamıştım. Onu bir şekilde aklımdan çıkarmalıyım. Beni etkileme şekli beni ölümüne korkutuyordu. Tamamen kaybolmadan önce hemen harekete geçmeliydim.

Kalan on bloğu yürüyerek daireme dönerken aklımda daha basit bir soru belirdi. Telefonumu cebimden çıkarıp hızla bir mesaj yazdım ve hiç düşünmeden gönder tuşuna bastım.

"Beni arayıp sormak ister misin?"

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Siktiğimin Max'i!

Kesinlikle derimin altına girmişti. Sürünerek içimin derinliklerine yerleşmiş ve onun yapabileceğini hiç düşünmediğim bir yoğunlukta acı veren bir tür dağlama izi bırakmıştı. Kutuplaşmış bir mıknatıs gibi beni ona çeken bir şey vardı. Neredeyse irademi kırıp tam orada teslim olmamı sağlayacak bir güç.

Sadece bunu düşündüğüm için bile kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. Kontrolünü kaybetmesini istedim. Beni öpmesini istedim. Varlığımın her zerresiyle bunu arzuluyordum. Ve bu tek başına beni iğrendirmeye yetiyordu.

Daha önce hiç kimseyle birlikte olmak için bu kadar kontrolsüz bir ihtiyaç hissetmemiştim ve tüm insanlar arasında bu anlayamadığım, sahip olamadığım biri olmalıydı. Beni öpme şeklinden aynı ihtiyacı onda da hissettiğimi düşünmüştüm. *Kahretsin, bundan eminim.* Peki neden teslim olmadı? Belki Zoe yüzünden. Çünkü başka biri vardı ve ben sadece onun seçtiği yolda dikkatini dağıtan bir şeydim.

Bu istilacı, istenmeyen ve bilinmeyen duygulara karşı savaşmak zorundaydım. Hissettiklerimi silmemin bir yolu yoktu, bu yüzden onları gömmek ve yoluma devam etmek zorundaydım. *Evet, devam etmek!*

"Alo?" İlk çalışta çalan telefonuma cevap verdim ve neyse ki düşüncelerim bölündü. Elimde telefonumla eve doğru yürüyordum.

Bu sokaklarda yürümekten hiç korkmadığım halde, her zaman yaptığım gibi, ne olur ne olmaz diye elimi tuttum.

"Selam, *Gata*. Her şey yolunda mı?" Victor telefona cevap verdi. "Evet, mükemmel. Neden olmasın ki?"

"Sadece o mesajı beklemiyordum. Başka bir şey beklemiyordum."

"Sadece bu akşam için planlarım vardı ve hepsi suya düştü. Eve gidiyorum ve yakın zamanda bana tekrar teklif edip etmeyeceğini merak ediyordum. Yani... hemen şimdi mi?"

Cevap vermeden önce diğer taraftan gelen derin ve seksi bir kıkırdama duydum. "Daha az şey bana daha çok zevk verir. Bir şeyler içmek için buluşmak ister misin, *gata*?"

"Hımm... bir düşüneyim." Duraksadım, kararsızlığımı taklit ettim. "Düşünüyorum. Nerede buluşabiliriz?"

"Eve gidiyorum demiştin, tam olarak ?" "Spor salonundan yaklaşık beş blok ötede."

"Yalnız mısın?" Sesindeki endişe tonu artık netti, sanki yalnız yürümek evrene bir ölüm dileği haykırmak ve bunun gerçekleşmesini beklemek gibiydi.

"Evet, neden?"

"Bana yerini söyle, seni almaya geleceğim. Ve *sakın* telefonu kapatma."

"Victor, ben iyiyim. Saat daha on bile olmadı."

"Alison, bu tehlikeli! Bana konumu gönder, hemen." Telefonuma dokunarak ona konumumu gönderdim, sesinin emredici tonundan vücudum titriyordu ama bunun korku olmadığı kesindi. Başka bir şeydi. Doğrudan şimdi zonklayan amıma bağlanan başka bir şey.

"Tanrım! İşte." Kızmış gibi yaparak gönder düğmesine bastım.

"Etrafta tek başına ne yapıyorsun? Her zaman bir kuyruğun falan olur sanıyordum." Korumalardan bahsettiğini biliyordum, ağabeyim ve onun mafyatik adamları tarafından sağlanan korumalardan.

"Hayır, buna ihtiyacım yok. Ben oyunda değilim." Victor'u beklerken başım öne eğik, kaldırımda daireler çizerek yürüyordum ve nedense ilk kez durup omzumun üzerinden baktım.

Daha önce hiç tehdit edildiğimi ya da takip edildiğimi hissetmemiştim. Yalnız kalmaktan bile hiç korkmamıştım. Şimdi ben de korkmuyordum, ama şimdi Victor bundan bahsedince, izlendiğim hissine kapıldım.

Topuklarımın üzerinde dönerek kardeşimin adamlarından, Max'ten bir iz aradım ve neyse ki hiçbirini görmedim. Ona söylediklerimi ciddiye almış ve sonunda geri çekilmişti. Bunun beni rahatlattığından mı yoksa rahatsız ettiğinden mi emin değildim.

Ama bu his geçmemişti, bu yüzden arkamdaki binanın gölgesine girdim, herhangi bir hareket için gözlerimi dört açtım ve çok geçmeden oradaydı. Son derece aşına olduğum siyah bir Mercedes SUV. Bizimkilerden biriymi.

Max beni takip ediyordu, tıpkı söylediği gibi. Yakında yalnız olmayacağımı görmek onu etkileyecek miydi? İçimdeki hastalıklı bir parça, onu Zoe'yle birlikte görmenin içimi parçaladığı gibi onun da içimi parçalamasını istiyordu.

"Alison?" Victor beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ben tamamen güvendeyim. Ayrıca, Win Tsun'da kış tekmeliyorum, bulaşmak isteyeceğin türden bir kız değilim." Onunla dalga geçtim, hızımı yavaşlattım, telefonda flört ederken ayakkabımın ucuyla yerdeki hayali taşları tekmeliyordum. İçimde yeni bir heyecan dalgası vardı. Böylesine zarif bir adamla planladığım bu randevunun ardındaki bilinmeyen gizem, bedenimi ve zihnimi aşırı hızda harekete geçiriyordu.

"Sen mi? Kış tekmelemek mi?" Güldü. Göğsümün içinden başlayan, dudaklarıma hemen bir gülümseme getiren güçlü bir mezar sesi. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama tekmelendiğini gördüğüm tek kış seninkiydi. Sonunda hala çok iyiydi ama kesinlikle tekmelendi."

"Oh! Beni yaraladın."

"Özür dilerim. Bu gece bunu telafi edeceğimden emin olabilirsiniz." "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?"

"Nasıl istersen, *gata*." Kulağıma arkadan fısıldadı, lüks dudaklarıyla bilerek kulak mememi sıyırdı.

Korkuyla sıçrayıp ona doğru döndüm ve doğrudan onun sert ve gururlu göğsüne doğru yürüdüm. Güçlü elleri kendimi sabitlememe yardımcı olmak için kollarımı tutuyordu.

"Tanrı aşkına, Victor!"

"Gördünüz mü? Etrafınızdan tamamen habersizsiniz. Bu saatte burada tek başınayken nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?" Ondandaha önce hiç duymadığım öfkeli bir ses tonuyla azarladı.

Ne de olsa izlendiğimi bilmiyordu. Max kafamı ve kalbimi karıştırıyor olsa da - bunu kabul etmek kolay bir lokma değildi - onun beni izleyeceğini adım gibi biliyordum.

Biri bana zarar vermeye kalkışırsa gölgelerden çıkıp silahlarını ateşleyecektim. Kardeşim yüzünden, dedim kendi kendime, ama bundan çok daha karmaşık olduğunu biliyordum.

Konsantre ol, Alison. Bu düzeltmek için buradasın, Max'i aklından çıkar. Önündeki ateşli adama odaklan.

"Derslerimde hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

"Konsantre olmak biraz zor." Güçlü elini sırtıma koyup beni kendine doğru çektikten sonra yanağıma bir öpücük kondurduğunda gülümsedim. Elim içgüdüsel olarak darbeyi azaltmak için yukarı doğru hareket etti ve şişkin göğüs kaslarının üzerine indi. "Üzerinde tişört var. Bu bir ilk!"

"Gel." Sözlerime güldü ve yürümeye başlarken beni elimden tutup çekti. "Belki eve gittiğimizde onu kaybetmeme yardım edebilirsin."

Vücudumda dolaşan, sanki damarlarımda yeni püskürmüş lav akıyormuş gibi ısıtan heyecan verici cazibeye engel olamıyordum. Bu adam ne istediğini biliyordu ve doğrudan öldürmeye yöneldi. Daireler çizmek yok, numara yapmak yok, oyun oynamak yok.

Sanki uzun zamandır sevgiliymişiz gibi el ele yürüdük, aklım restorandan çıktığımdan beri beni takip eden meraklı gözlerdeydi.

Ne olduğunu anlamadan onun spor salonuna varmıştık. Her zaman yaptığım gibi zemin katta kalmak yerine, bizi kırmızı metalik bir merdivene götüren bir yan kapıdan geçtik. İki kat çıktıktan sonra tuğla duvarlarla çevrili başka bir metal kapıdan geçerek kocaman bir çatı katına çıktık.

Eklektik mekânın güzelliği karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. Yüksek tavanlı açık kat planında metal, ahşap ve cam, belirgin stil karışımına rağmen birbirine zıt bir uyum içinde iç içe geçmişti. Endüstriyel alan, şehri içeriye taşıyan tavandan tabana devasa pencereler sayesinde dünyaya açık hissediliyordu. Ham ama yaratıcı kozmopolit bir kaleydoskopta çarpışan çeşitli sanat türleri ve mimari akımların etkilerini görebiliyordum, bu bir şekilde doğal ve misafirperver hissettiriyordu.

Eklektik, çok kültürlü, benzersiz ve sıradan New York'un bir aynası gibiydi. Farklı parçaların mükemmel bir karışımı, birbirini çeken ve tamamlayan zıtlıklar bu inanılmaz derecede tekil alanı yarattı.

"Vay canına!" İçeri girer girmez açılan ağzımı kapatmak için söyleyebildiğim tek şey buydu. Ben oturma odasının derinliklerine doğru yürürken Victor ceketimi aldı ve yakındaki bir raketin üzerine astı.

"Bu konuda sana katılıyorum. Vay canına!" Daha alçak bir tonda söyledi ve dikkatimi çekti. Ona doğru döndüm, görünüşümü incelerken gözlerinin ayaklarıma ve tekrar yukarıya nasıl düştüğünü fark ettim. "Kesinlikle bu şekilde tek başına dolaşmamalısın. Gece, gündüz ya da hiçbir zaman."

Sözleri karşısında yüzümün biraz kızarmasına engel olamadım. Sırtımı açıkta bırakan halter yakalı, bol, koyu yeşil saten bir elbiseydi, boyu daha düzgündü, dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu ve bir çift siyah ayakkabıyla eşleştirilmişti.

"Her zaman çok iltifat ediyorsun," diye mırıldandım, sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Hayır. Ben her zaman dürüstümdür. Arada bir fark var." Yavaşça bana doğru yürüdü, vücudu benimkiyle çarpışmadan hemen önce durdu. Saçlarımı önümden itti ve fısıldamak için eğildi.

"Büyüleyici görünüyorsun Alison ve ben... ben açlıktan ölüyorum." Yine tüylerim diken diken oldu ve onun şehvetli ve umut verici sözleriyle her yerim diken diken oldu. Aldığım düzensiz, yavaş ve derin nefesleri kontrol edemiyordum. Aklımdan geçen uygunsuz düşünceleri de kontrol edemiyordum. Kendimi bu mükemmel yerin her yüzeyinde götürülürken görebiliyordum. Beni en ufak bir mücadele bile vermeden kaldırabileceği o kaslı kollar tarafından tutularak havada götürüldüğümü görebiliyordum. Ama aynı zamanda bunu istemem neden yanlış geliyordu?

"Teşekkür ederim." Sonunda, şimdi oraya koyduğu yeni yumru ile birlikte bu düşünceleri yutmaya çalışarak söyledim. Sözleri işe yaramıştı, yakınlığı beni ateşlendirmiş ve rahatsız etmişti, kalçalarımın arasında saygısız bir sıcaklık oluşmuştu. Vücudum artçı sarsıntıyı hissetti ama zihnim hâlâ bunu düşünüyordu. Bunu yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydım.

Victor gülümseyerek bir adım geri çekildi ve topuklarının üzerinde dönerek mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

"Akşam yemeği yedin mi?"

"Aslında var." Bir şekilde tutarlı bir şekilde konuşmayı başarmıştım. Benimle alay ediyordu ve ben de bunun beni nasıl etkilediğini saklamak için hiçbir şey yapmıyordum. Neden saklayayım ki? "Ama yine de sana eşlik edebilirim."

"Kreplerime karşı koyamayacağınıza eminim."

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve tam donanımlı bir mutfağa girdim, etraftaki çok çeşitli aletlere ve lekesiz görünmelerine rağmen gerçekten kullanılmış gibi görünen parlak cihazlara baktım.

"Çocukluğum Carmen ninemle birlikte mutfakta geçti," dedi Victor, şaşkınlığını fark ederek. Bir bekâr evinde böylesine iyi donanımlı ve sevilen bir mutfak görmeyi asla beklemezdim. "Paella pişirmeyi çok severdi ve bana mutfakta nasıl bağımsız bir erkek olunacağını öğretti. Kadınların yemek yapabilen erkeklere aşık olduğunu söylerdi. Daha çocuktum ama bunu öğrenmenin önemini hemen anladım."

Hayatına küçük bir bakış ve sesinin sevgi dolu tonu, özellikle de büyükannesinden bahsederken çok sevimliydi. Victor, kötü çocuk, 'gömleğim için fazla seksi' havasının tam tersi olduğunu ortaya koyuyordu.

"Sanırım ben de acıktım," dedim bir başka gülümsemeyle, beyaz mermer kaplı adadaki uzun taburelerden birine otururken. Kahretsin, sanırım onun çatı katına adım attığımdan beri gülümsüyorum.

"O zaman brinner olsun. Akşam yemeği için kahvaltıda yanlış yapamayız, değil mi?" Giysilerinin üzerine siyah bir önlük geçirirken güldü. Kaslarını bastıran basit bir siyah tişört giymişti, ama o koyu kot pantolonun gergin kıcını bastırdığından çok daha az.

"Kesinlikle yapamayız. Nasıl yardımcı olabilirim?" Koltuktan atladım ve bana ne derse yapmaya hazır bir şekilde ona doğru yürüdüm.

"Yapamazsın. Bu benden. Sadece o seksi kıcını arkaya yasla, göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi hazır edeceğim." Anladığını umarak abartılı bir şekilde nefes verdim. Tırnak kırma fikrine bile dayanamayan porselen bir prenses değildim. Neden herkes bana böyle davranıyordu?

"Bulaşıklar benim o zaman," dedim tartışmaya yer bırakmadan.

Tıpkı söylediği gibi, çok geçmeden ikimiz de mutfak adasında yan yana yemek yiyor, ikimiz için hazırladığı basit ama lezzetli yemeklerin tadını çıkarıyorduk. Gerçekten yetenekliydi. Pastırma, yumurta, kızarmış ekmek ve portakal suyunun yanı sıra, yaptığı krepler kesinlikle ödülü aldı. Daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyorlardı. Isıtılmış şurup krepten aşağı damlıyor, üzerine çilek ve krema dökülüyordu.

"Aman Tanrım, Victor!" Gözlerim geriye doğru yuvarlanırken inledim ve mutlak bir zevk içinde çırpınarak kapandım. Tat alma tomurcuklarım coşku içinde patlıyor, her yeni ısırıktan sonra daha fazlasını arzuluyordu.

"O güzel ağzından çıkacak kelimeleri duymak için yeterince uzun süre bekledim." Her bir parçanın tadını çıkarmamı dikkatle izlerken mırıldandı.

bir öncekiyle aynı zevkle. "Farklı bir ortam hayal ettiğimi kabul ediyorum ama bu doğru yönde atılmış bir adım." Dudağımın kenarındaki bir damla şurubu başparmağının ucuyla temizledi ve yalamak için ağzına götürdü.

Modern çağın kızıydım ama yine de bir erkeğin ilk hamleyi yapmasını beklemenin heyecan verici bir yanı vardı. Hayatın sadece bu alanında kontrolden vazgeçmek ama yine de avı kızdırmak ve baştan çıkarmak. Oturduğum yerden fırladım, Victor bir şey söyleyemeden ya da yapmadan iki tabağı da kaptığım gibi lavaboya götürdüm. Suyu açtım ve bulaşıkları yıkamaya başladım, itiraz etmediği ya da beni durdurmaya çalışmadığı için mutluydum. Nihayet bana işe yaramaz, kendini beğenmiş bir prenses gibi davranmayan biri çıkmıştı.

Daha ilk tabağı yıkamıştım ki Victor'un sert vücudunun beni lavaboya yasladığını hissettim. İri elleri ön kollarımda kayarak ıslak ve sabunlu kollarıma ulaştı.

"Daha sert fırçalamalısın." Elimini avucunun içine alıp süngerini yüzeye daha sert sürtmekten önce fisıldadı ve her yeni tempolu hareketle vücudunu benimkine daha da bastırdı.

Zihnim Max'e geri döndü, göğsümde bir ihanet hissi yükseldi. Ama neden? Ben onun değildim.

Her şeyi , Alison. Bir yılın var, tadını çıkarabildiğin kadar çıkar.

Arkamda sertleştiğini hissedebiliyordum, tıpkı kendi uyarılmamın yayıldığını ve iç çamaşırimda biriktiğini hissedebildiğim gibi, şimdi zihnim dünyayı kapatırken bedenimin hissetmesine izin vermek için kendimle konuşuyordum.

Victor kendini bana doğru bastırdı, kasıklarının sıcaklığı kalçalarımın arasına gömüldü. Elimde olmadan onu takip ettim ve ikimizin de ellerinde sıkılı duran ıslak süngerin dairesel hareketleriyle uyum içinde ben de sürtünmeye başladım. Elimini kavrayışını bıraktı, her ikisini de kollarımın üzerinde gezdirdi, yollarında soğuk ama pek de ferahlatıcı olmayan bir su izi bıraktı.

"Daha sert ovmalısın, *gata*." Omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek inledi, göğsünü sırtıma ve artık tamamen kalkmış olan sikini de kıcıma bastırdı.

Teması kesmeden dudaklarını kulağımdan indirdi ve boynumu öpmeye başladı. Saldırısında masum ya da sakın hiçbir şey yoktu. Yemeğini yemişti ama hassas bedenimi ağzı açık öpücüklerle yutarken açlığı hâlâ bastırılmamıştı.

Victor her öpücüğünde çiğ bir zevk sunarken beynimden tutarlı bir düşünce geçmiyordu, azgın şehvet ve sığ pantolon arasında kayboldum. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatarak o öpücüklerin her santimini hissettim, bulaşıklar artık akan musluğun altında unutulmuştu.

Çenemi kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. Onun derin ve tereddütsüz bakışlarını üzerimde tuttum; bu bakışlar hâkimiyet kurmak için değildi, daha çok dudaklarımın ırzına geçmeden önce ruhumu birleştiren bir andı.

Öpücüğünü vücudumun her yerinde hissettim. Sıcak dili bana sahip olmaya, beni memnun etmeye, yemeye hevesliydi. Ben de ona boyun eğmekten başka bir şey yapmadım. Bir eliyle başımın arkasını tutarken, diğer eliyle kalçamı ve elbisemin altından geçerek kıkırmı avuçladı. Hiç ayrılmadan etrafımızda döndü ve ben farkına bile varmadan havalanmış, adanın tezgahının üstüne inmişim. Artık ateşi de talepkâr dokunuşu gibi şiddetle yanıyordu, parmak uçları kalçalarımın etine batıyordu.

Victor bacaklarımın arasına yerleşerek beni kendine doğru çekti ve vücutlarımız arasındaki boşluğu kapattı. Dikleşmiş meme uçlarım onun sert göğsüne sürtünüyordu ve üzerimdeki iki ince kat giysi bile çok fazlaydı. Öpüşmelerimizdeki, dokunuşlarımızdaki ilkel aciliyet kimyamız hakkında çok şey anlatıyordu. Mükemmel eş olduğumuz inkar edilemezdi, aynı yapbozun iki parçasıydık. Ama ben bunu başaramadım. Aklım sürekli gitmemesi gereken yerlere gidiyordu.

Ve sonra onu gördüm. Başımı yana çevirdim, bizden sadece birkaç metre ötedeki büyük pencereye baktım ve yolun diğer tarafına park etmiş siyah SUV'u fark ettim.

Hay sikeyim! Max'in her şeyi gördüğünden emindim.

"Alison... Alison..." Victor nefes vererek ben fırsat bulamadan geri çekildi, bu adamın frenleri kesinlikle iyi yağlanmıştı. "Kahretsin, ateş gibisin. Bana ne yaptın böyle? Bunu durdurmak istemiyorum. Yani... bu fark edilenden daha fazlası. Devam etmemiz gerektiğinden emin misin?" Pantolonundaki kocaman şişkinliğe bakarak söyledi. "Eğer devam edersek, açıkça istediği şeyi elde etmesine engel olamayacağım."

"Öyleydin. Belki de biraz yavaşlamalıyız. Ama şimdi beni öptün ve kıkırmı elledin." Güldüm. "O frenlerin ikinci kez işe yarayacağını sanmıyorum."

"Senden hoşlanıyorum, *Gata*. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve bunu doğru yapmak istiyorum. Bunun sadece bir takılma olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Bilmiyorum. Ama belki de canavar onu mahrum bıraktığın için seni dövmeden önce gitmeliyim." Kasıklarını işaret ederek, yine benim zonklayan amıma sürtündüğünü söyledim.

"Seni eve götüreceğim. Yalnız gitme şansın yok."

"Hayır, hayır. Kardeşimin adamlarından birini çağıracağım. Merak etmeyin. Aramıza biraz mesafe koyarsak daha iyi olur." Garip bir şekilde kıkırdadım.

"Kulağa adil geliyor. Cumartesi gecesi için programını boşalt. Seni bir randevuya götüreceğim."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ne ekersen onu biçersin.

Arabada beklerken silahımı sağ elime almış, parmağımı tetiğe sıkıca bastırmıştım. Kapı ve ön panel çoktan dayak yemişti ama öfkem yatışmaya yakın değildi.

Başını çevirip beni de görene kadar tüm gösteriyi cipimin konforunda izledim.

O lanet daireye girip duvarları İspanyol kanıyla yeniden dekore etmekten başka bir şey istemiyordum. Ne Pollock olurdu ama.

Ama yerimi hatırlamam gerekiyordu, kim olduğumu ve Alison'ın ulaşamayacağım bir yerde olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Uzak durmak, çiğnemeye cesaret edemeyeceğim bir güvenlik önlemiydi. Kötü adamlar bilgi peşindeyken habersiz olmak zarif bir durum olabilirdi ve onu bu şekilde tutmak için elimden gelenin ötesine geçerdim.

Ama lanet olsun, çok zordu.

Uzaklaşmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu, özellikle de onun tatlı dudaklarının tadına baktıktan sonra.

İlk öpücük masumdu, neredeyse dudaktan öpmekten başka bir şey değildi, ama ikincisi... Jackson aramasaydı, onu mutfak tezgahının üzerinde becerecektim.

Tıpkı o aptal İspanyol'un yaptığını neredeyse gördüğüm gibi.

Haklısın!

Dilim hâlâ onun benim aciliyetime verdiği yanıtı saf yüceltme darbeleriyle hissediyordu. Kalıcı olarak lekelenen bir ateş, her şeyi tüketen öfkeli bir aleve dönüşmüştü. Alison dökülmeye devam eden benzin gibiydi.

O benim kendi işkencem gibiydi, zayıf yönlerimi dürtmek için özel olarak oyulmuştu ve gücüm kâğıt inceliğindeydi.

Şiddetli zevkler.

Hayatım tehlikeler ve kötü kararlardan oluşan dengesiz bir teraziydi. Onun gibi saf birinin üzerine devrilmesine izin veremezdim.

O, benim gibi rafine ipliklerin altında keskin silahlar taşıyan iblislerin ahlaksızlıkları için biçilmiş kaftan değildi. Cazip görünmek ama yine de altındaki kızıl lekeleri gizlemek için örülmüş bir aldatma derisi.

Bu berbat dünyada imaj her şeydi ve bizimki her zaman tertemizdi. Ölüm ve yıkım baronları ve patronları gibi.

Benimki yaklaşıyordu. Bana yetişmek için tökezlememi bekliyordu.

Onu aşağı çekemezdim. Yapabileceğim tek şey gitmesine izin vermektir ama onun kayıp gitmesini izlemek karnıma bir kurşun yemek kadar acı vericiydi.

Onun stüdyosundan çıktığını gördüm, boşta kalan elim direksiyona defalarca vuruyor, binadan çıkmasını sabırsızlıkla bekliyor, beni de gerçekten fark edip etmediğinden şüphe ediyordum.

Benim bu versiyonum kimdi? Hiç bu kadar soğukkanlılığımı kaybetmemiştim.

Dişlerim savaşırken alt dudağımdan kan çekilmişti. Demir tadı bana besin zincirinde nereye ait olduğumu hatırlattı. Adımın kazındığı lanet kurşunu ısıırıyordum.

Zevkler... Sonu şiddetle biten zevkler.

Yolcu koltuğuna oturmadan önce, o sık kaldıran topuklu ayakkabılarıyla attığı adıma dikkat ederek, sıkı bir koşuyla yolun karşısına geçmesini izledim.

"Eğer bu senin için çok sıcaksa her zaman arka koltuğa oturabilirsin." Acı çekiyordum, bunun sözlerime sızmasını engelleyemiyordum.

Bakışlarının benimkinden elimdeki silaha kayışını izledim, parmağım hâlâ tetikte kaşınıyordu.

Alison sessizce emniyet kemerini bağladı, bakışlarını yola çevirdi ve bana bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Hayır mı? Sen bilirsin." Lastik gıcırtısı çıkaran bir güçle geri çekilmeden önce ona güvenli bir mesafeye çekilme şansı vermiştim.

Ama kendimi çelişkili hissediyordum, kan istiyordum. İspanyolcam yoktu, o yüzden İtalyanca'yla yetinmek zorundaydım. Benimki ya da onunki.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti, Alison sokak işaretlerini sayarken ben ağzımı kapalı tutmak için mücadele ettim. Tırnaklarım direksiyon simidinde derin delikler açarken, silahım artık güvenli bir şekilde orta konsolda duruyordu.

Trafik azdı ve bu yolculuk yakında bitecekti. Ama sivri dilimi kontrol edemiyordum, ona adil bir dövüş şansı vermezsem rahat edemezdim.

"Akşam yemeği için geldiğimi biliyordum ama yanında bir gösteri beklemiyordum." İlk yumruğu ben attım ve şimdi onun da benimle ringe çıkıp çıkmayacağını ya da daha büyük silahlar çekmem gerekip gerekmediğini görmeyi bekliyordum.

Yol şeritlerini denetimsiz bir şekilde geçmek için bıraktı, onun yerine bana döndü ve savaşa hazırlanan bir asker gibi bir ayağını kışının altına soktu.

Alison'ın elbisesi kalçalarını yukarı çekmiş, amını aç gözlerimden saklamak için bir inçlik bir gölgeden başka bir şey bırakmamıştı. Ama ne onun savunmasızlığının ne de benim açlığımın farkındaydı.

"Bu sabah ben de onlardan bir tane aldım, hem de aç karnına, düşünsene." *Salla ve iskala*. Ama beni savunmaya geçirmeyi başarmıştı.

Bu sabahtan beri orada sıkışıp kalmış mıydı? Küçük ucunu görmüştüm ama bana buzdağının tamamını göstermeye istekli miydi?

"Neredeyse aynı şey değildi."

"Sana katılabilirim ama o zaman ikimiz de yanılmış oluruz. Hoşuna gitti mi?" Daha önce öfkeliysem bile, şimdi beni patlamaya yaklaştırmıştı. Dudağımı tekrar ısırdım, dilime daha fazla kan sızdı.

"Kendimi onurlandırılmış hissediyorum! Sürekli ön sıralardan yer buluyorum." Arabayı dairesinin önüne park ettiğimde elini kalçasına dayadı ve gergin bir şekilde tenini ovuşturdu.

Arabadan çıkmadan önce kelimelerin yerleşmesine bile izin vermedim, ona kapıyı açmak için etrafımda dolaşırken yeşil gözleri beni takip ediyordu.

"Her zaman bir centilmen." Kuru alaycılığı, savaşın ortasındaki barış jestimle dalga geçti. "Bu bir cevap değildi." Bu gece başka biri de kan emiyordu. Bu kötü, çok kötü bir fikirdi.

"Oynamak ister misin? Şimdi mi?" Onu Mercedes'in yan tarafına kilitleyerek sordum, kolum onu bir taraftan kafeslerken, bakışlarım onu yerinde sabitledi.

"Sen başlattın ve zamanlama sorun değildi. Yani... yaptın mı?" Kollarını meydan okurcasına göğsünün önünde kavuşturmuş, başı dik, ağzından çıkan her kelimeye vereceğim tepkiyi ölçerek ısrar etti.

Yavaşça eğildim ve kulağına doğru ateş püskürdüm, "Kahvaltıda bıçak yemek kadar." Yıkımı hedeflerken onun güzel yüzünü izlemek için geri çekildim, "Benim sıram. Jackson kaşınıtı gerektiği gibi kaşımıyor mu? Bu yüzden mi Victor'a ihtiyacın var?"

"Dikkatli ol, Max!" Beni uyardı, sözlerim benim olmayan ama acıya olan arzuma uyan kötü bir muhakeme uçurumunda sallanıyordu.

"Yoksa ne olur? Bana istediğini sorabilirsin ama ben uysal olmak zorunda mıyım?" " kaşınıtı aramıyorum. Bunu kendim de yapabilirim."

Siktir

Ben. Onun kendi başının çaresine bakabileceği düşüncesiyle sikim pantolonumun içinde kıpırdandı, ancak bu serap tanık olduğum son olaylarla tamamen mahvoldu.

"Bu çok güzel bir görüntü. Ne yazık ki bugün kornealarım yandı."

"Kıskandın mı?" Bu kelime ağzından lanet bir ödül gibi yuvarlandı.

"Hayır." Değildim. Bunun çok ötesindeydim. Bir daha kimsenin ona dokunamayacağından emin olmak için lanet olası dünyayı yakabilirdim. Ben çenemdeki nabzın yarı doğruyu ele verdiğini hissederken o bakışlarımı tuttu.

"Dürüstlük konusunda anlaşmıştık."

"Dürüst olacağım. Kıskanç değilim. O çizgi uzun zaman önce aşıldı. Ben lanet olası bir katilim, anlıyor musun? Dişlerimi intikamcı bir cezaya batırma ihtiyacından başka bir şey hissetmiyorum."

"Kiminle, Max?" İnkâr edercesine başımı sallıyordum, burnumdan asitli alaycı kıkırdamalar geliyordu. Cevap veremiyordum, çünkü bu gerçek zaten saklamakta zorlandığım birçok şeyi açığa çıkaracaktı. "İçimde mi? Beni cezalandırmak mı istiyorsun?"

Sessiz kaldım. Hareketsiz. Beklenti içinde.

"Bu oldukça iyi bir imaj." Sözlerimi yüzüme tükürerek geri çevirdi. "Ama yapamazsın. Bunun için beni suçlama. Onur ve alfabenin son harfini taşıyan bir buçuk metrelik kızıl saçlı senin bileklerini bağlıyor, benimkileri değil."

"Bundan emin misin?" Zümrüt gözlerinde parlayan şüphe titreşimini gördüm. "Ve bu onurla ilgili değil. Sana söyledim, bu koruma ile ilgili." Sözleşmelerin canı cehenneme, niyetim kirli olduğu kadar onurluydu da, eğer öyle bir lüksüm varsa.

"Yani bu gece beni izlemek korunmakla mı ilgiliydi? Ses tonunuza bakılırsa gözünüze biraz turşu suyu kaçmış."

"Benim değil, cehennemdeki yerim ayrıldı. Ama yalnız katılacağım." Bana karşı bir şey hissetmenin onu nasıl mahvedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. I

nedenlerin gün ışığına çıkmasına izin veremezdi, ama kendimi kontrol altında tutmamı çok zorlaştırıyordu.

"Daha iyisini bilmesem benden hoşlandığını söylerdim, Max." Parmaklarını kravatımın içinden geçirdi ve beni, çıkardığı havayı soluyana kadar kendine çekti.

"Bugün olmaz. *Kesinlikle* bugün değil."

"Evet, tabii ki. Bugün beni cezalandırmak istiyorsun." Durakladı, gözleri tekrar yukarı gelmeden önce dudaklarına kaydı. "Bana nasıl sahip olurdun?" Her hecenin tadına baktım, gözlerim dudaklarının hareketini de izliyordu.

"Kes şunu, Alison." Geri çekilmeye çalıştım ama kararlılığım uzun, gür kirpiklerin darbesiyle paramparça oldu.

"Bu bir soru, Max. Paraya ."

"Elimi centilmenlikten çekmeye mi zorluyorsun?" Zihnim görgü kurallarının ötesine geçmişti, bu oyun beni ahlaksızlığın karanlık tarafında bir gezintiye çıkarıyordu. Alison'ın kötü davranışı için cezalandırılması düşüncesi başa çıkılamayacak kadar fazlaydı, leke bırakmayacak kadar çiğdi.

"Bir soruya başka bir soruyla cevap vermek yok, hatırladığım kadarıyla bunlar daha önce belirlediğimiz kurallardı, sınır yok."

"Adil oynamıyorsun, *ragazza*."

"Ben mafyadayım, ateşli çocuk, sana adil oynadığımı düşündüren ne oldu?" Onun silahı bendim. Sözlerim bana karşı döndü, ben hem zehir hem de panzehirdim.

"Peki, sen ." Onu arabaya doğru bastırdım, aletimin ne kadar sert olduğunu hissetmesini sağladım, iki elimle ensesini kavradım ve doğrudan düşüncelerine fısıldamak üzere olduğum çıplak gerçek karşısında onu sabitledim. "Sana nasıl sahip olurdum? Dizlerimin üzerine eğilir, parmaklarıma damlatırdım. Ağzına sonra bakarım. Dolu olsa bile küstahça karşılık veremezsin."

Sertçe yutkunduğunu hissettim, kesilmemiş kelimeler zihninin derinliklerine işliyordu. Onu gölgemden kurtararak geri çekildim, karşı koyacak kelimeler bulmak için zihnini kurcalarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama hiçbiri yoktu.

"Şimdi... İyi geceler, Bayan Battaglia." İçimdeki tüm gücü toplayarak söyledim. Onun arabadan inip doğruca fildişi kulesinin cam kapılarına yönelmesini izledim, ben ise cehenneme geri dönecektim.

O krikoyu lanet kutusuna geri koymak zorundaydım.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Eğer hayal kırıklığı öldürebilseydi, ayaklarımın altında sabit dururdum!

Bu hafta ikinci kez cehennem kadar ateşli bir adam dilimi neredeyse kendi diliyle becerdi ve yine de kuru kaldım. Bu, bir çocuğu şekerçi dükkanına götürüp hiç alamayacağını söylemekten daha kötüydü. Ama görünüşe göre, hayal kırıklığım çok daha kötü bir kaynağa kilitlenmişti.

Siktiğimin Max'i!

Hiçbir ön sevişme, popo elleme ya da kasık gıcırdatma beni Max'in sözleri kadar tahrik etmemişti. Tehditlerini zihnimde tekrar tekrar oynatmadan duramıyordum, keşke o lanet olası yüksek atından çok daha sert düşseydi.

"Dizimin üzerinde eğiliyor, parmaklarıma damlıyor."

Başa çıkmam için bana bıraktığı nemli noktanın iç çamaşırında giderek büyüdüğünü hissedebiliyordum. Eğer yeni standartlarım bunlarsa Sör Shakesalot'un işi çok zor olacaktı.

Öfkesi beni şehvet girdaplarına sürüklemişti ve Max'in fısıldadığı gibi onu tenimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

Yüzündeki o çatlak neredeyse kör ediciydi ve daireme çıktığımda hâlâ titriyordum. Ama yeterince derine inersem başka neleri çözebileceğimi merak etmekten kendimi alamıyordum.

Onu hiç bu kadar sinirli görmemişim. Max her zaman sakindi, sakın bir maske ardına gizlenmişti. Onu böyle görmenin

Victor'la birlikte olmam tetikleyici oldu, piyango kazanmış gibi sevindim.

Victor'u kullanmıyordum, niyetim asla bu değildi. Bu özgürlük yılında, bir mantık evliliğine imza attıktan sonra yaşayamayacağım her şeyi deneyimlemem gerektiğini düşündüm.

Ama işleri ağırdan almak istediğini söylediye, bu benden hoşlandığı içindir. Bunu kabul ettiğimde doğru düşünmüyordum. Eğer öyle olsaydı, ona gerçekten ne kadar müsait olmadığımı söylerdim. İşleri ağırdan almanın altında yatan anlam şuydu: 'Seksten daha fazlasını istiyorum' ama verecek başka bir şeyim yok. Ve şimdi, o bile yok.

Ben açıkça başka birine asılmışken onun bana aşık olmasına izin veremezdim. Cumartesi günkü randevumuzda ona durumu düzeltme fırsatı bulacaktım.

Yatakta dönüp durmak artık eskiyordu, beynimi kapatamayacağım kadar çok düşünce kirletiyordu. Bu yüzden düşünmek yerine bir metne döktüm.

"Sayenizde ceza artık tatlı bir cazibe haline geldi."

Max'in yapacağını yapması için çok beklemem gerekmedi. Geri çekildi ve bu gece üzerimde parlattığı umut ışığını paramparça etti.

'Bunu yapma Alison. Bugün beni çileden çıkardın ve bu bir daha olamaz, olmayacak da.'

"Neden beni yine kendinden uzaklaştırıyorsun?" Neden uzaklaştırması gerektiğini biliyordum ama Matt ona söylemediyse, Max hâlâ evlilik anlamamdan habersizdi.

Bir cevap bekledim ama hiçbir şey gelmedi.

Uykuya bir görevdi, özellikle de Max'in sözleri aklımdan çıkmazken ve benimkilere yanıt vermezken. Hâlâ sinirliydim ama bu duyguyu hafifletebilecek tek kişi oydu.

Ertesi sabah telsiz sessizliğine uyandım. Max'ten hâlâ bir cevap gelmemişti ve içimde bir yerlerde cevap alamayacağımı biliyordum.

Fabrika ayarlarına dönmek zorunda kaldım. İçimde ateşlediği kıvılcımı silip baştan başlamalıydim.

Onun yerine Victor'dan bir mesaj aldım, gece iyi uyuyup uyumadığımı soruyor ve o kadar yorgun olduğunu itiraf ediyordu ki sürekli uyanıyordu. Saklamaya bile çalışmadığı düşünceli ve utanç verici dürüstlüğü karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Ama tek yaptığı, aynı şeyi hissetmediğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden olmaktı.

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Bu onun son sözleriydi ve ben de aynı nedenlerle olmasa da aynı şekilde endişeli hissediyordum.

Randevumuz yarın akşamdı ve nihayet istediğimi yapabileceğim, umarım kesintiye uğramayacağım boş bir günüm vardı. Bir süredir yapmadığım televizyon izleme ve okumak için yeni bir kitap çıkarma arasında, gün hatırlayamadığım kadar dinlendirici ve keyifli geçti.

Apartmanımın kapıcısı Vincenzo'nun bahsettiği teslimatı getirdi. Göz alıcı görünen kutuların içinde güzel bir tasarımcı elbisesi - buz beyazı bir *Philipp Plein* - sade bir elmas kolye ve el yazısıyla yazılmış bir kart vardı.

'Gelecekteki güzel eşimin nişan partimizde giymesi için mütevazı bir hediye. İki hafta içinde, mutlu bir evliliğe kadeh kaldırırken, seni hayatımdaki herkese nişanlım olarak ilan etme zevkini yaşayacağım. Umarım beğenirsin, Nessa. Sonsuza dek seninim, Vincenzo.'

O kadar düşünceliydi ki, neredeyse bir gün tüm bunların sahte ve düzenlenmiş olduğunu unutacağım hayalini besleyebilirdim.

İki hafta içinde ailesine, arkadaşlarına ve dostlarına müstakbel Bayan Massimo olarak tanıtılacaktım. Bunu düşünmemek için elimden geldiğince çabaladım, ne kadar sinir bozucu olsa da. Beklerken acı çekmek, iki kez acı çekmek demekti, bu yüzden rasyonalize ettim ve o köprüye geldiğimde geçmeye karar verdim. Zaten başımda bunu da ekleyemeyeceğim kadar çok şey vardı.

Victor hâlâ aklımın bir köşesindeyken, ona geleceğim hakkında *neyi* ve *ne kadarını* söylemem gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Bilmeyi hak ediyordu ama her şeyin şimdiden açıklanmaya hazır olduğundan emin değildim.

Matt'in hâlâ bu evliliğin gerçekleşmeyeceğini, anlaşılmadan caymazsa Vincenzo'yu yıl bitmeden öldüreceğini düşündüğünü biliyordum. Beni serbest bırakmak için var gücüyle savaşıyordu ama öyle olmayacaktı.

Ona söz verdim ve bunu yerine getireceğim. Kararımı verdim ve vermemek için hiçbir nedenim yoktu.

Victor'un beni alması için neredeyse hazırdım ki, birinin ön kapıma vurduğunu duydum. Öfkeli yumruklar tahtaya o kadar sert çarpıyordu ki, cevap vermeseydim, her kimse içeri girmek için lanet olası şeyi kırdığını görecektim.

"Ne oluyor be?" Kapıyı açtım ve Max yanımdan geçerek geldi, neredeyse beni yolundan çekiyordu. "Neden içeri gelmiyorsun?"

Yüzünü ona dönmeden önce kapıyı kapattım. Yırtık kıyafetlerindeki kan lekelerini fark ettim, gömleğinin beyazlığı istila eden kırmızının altında zorlukla fark ediliyordu. Takım elbisesinin ceketi yoktu ve gövdesini sımsıkı saran iki tabancalı kılıfını gizleyecek hiçbir şey bırakmamıştı.

Bekle, bir silah, diğeri kayıp.

Sırtı bana dönüktü ama hızlı nefes alıp verişinden sırtının inip kalktığını görebiliyordum. Sırtındaki ve kollarındaki kaslar gergin gömleğinin altında geriliyordu.

Bana doğru döndü ve yüzünde yeni yeni oluşmaya başlayan kesik ve morlukları görmemi sağladı. Alnında açık bir yara vardı, bir zamanlar sızan kan yüzünün yan tarafında kurumuştu. Tehditkâr ve kırık dökük görünüyordu ama aynı zamanda çok da çekiciydi.

Dur, Alison. Bu çıkmaz bir yol, yolunda aldatmacadan başka bir şey yok, ayarılma sadece seni kör ediyor.

"Ne oldu böyle? Neden her tarafın kan içinde?"

Max orada durmuş bana bakıyordu, yüzü hem acı hem de tiksintiyle buruşmuştu.

"Bu kimin kanı, Max?" Kendi sesimdeki paniği duydum, en kötüsünden korkuyordum.

İki geniş ve öfkeli adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana dokunmadan durabildiği kadar yakınımnda durdu.

"Benimle oynama, Max. Kimin kanı bu?" Ben talep ettim. "Düşmanların.

İyi türden. Ölü olanlar." O basitçe sanki alışveriş listesi okuyor.

Gözleri bana sabitlenmişti, sanki yanlış yapan benmişim gibi hafifçe başını sallayarak onaylıyordu. Öfke onun durumunu tanımlamak için yeterli değildi.

Konuşmaya, ona neden burada olduğunu, ne olduğunu, neden bu kadar kızgın olduğunu sormaya çalıştım. Ama yapamadım. Orada öylece durmuş, öfkeyle bana bakarken, burnu sıkılı çenesinin tiki ile genişlerken kelimeler sözlüğümden buharlaşıp gitmişti.

"Ne yaptın sen Alison?" Sözleri beni tamamen şaşırtmıştı. Kan revan içinde evime giren oydu ve bana ne yaptığımı mı soruyordu?

"NE?"

"Beni duydun. Don Massimo ile mi evleniyorsun? Onunla evlenmeyi *gerçekten* kabul ettin mi?" Yüzündeki tiksinti ifadesi, kulaklarıma ulaşır ulaşmaz göğsümün içini aşındıran sesinin asidik tonuyla eşleşti.

"Neden umursuyorsun ki?" Ondan uzaklaşmak için geri dönerek cevap verdim. Bu dansı daha fazla yapamazdım. Ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum. Bu sözleri söyleme şekli beni kirli hissettirdi. Sanki birkaç dolar için vücudumu satıyormuşum gibi. Kırmızı bir sonraki alıcıyı bekleyen Roxanne'i becermekten başka bir şey değildi.

"Neden onunla evlenmeyi kabul ediyorsun ki?" Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti, çenemi avucunun içine aldı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bana bak. Bana nedenini söylediğinde yüzünü görmem gerek."

"Bu seni hiç ilgilendirmez, o yüzden," diye öfkeyle cevap verdim, kolumu ve yüzümü onun elinden çekip aldım ama Max beni sıkıca tuttu.

"Bunu yapamazsın. Ayrılmalısın. Ona bir hata yaptığını, doğru düşünemediğini söyle." Max talep etti. Her zaman sakın ve temkinliydi, ama bugün ve üst üste ikinci kez gerçek rengi ortaya çıkmış, öfkesinin her tonuyla parlıyordu.

"Ne? Hayır!" Kulaklarıma inanamadım. Bu anlamaya neden bu kadar sinirlenmişti ki? Her fırsatta beni geri iten oydu. "Çocuklardan biri olmayabilirim ve herhangi bir yemin etmedim, ama beni onuruma bağlamak için bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım yok. Ona söz verdim ve bunu geri almamın hiçbir yolu yok. Evime gelip bana ne yapacağımı söyleme."

"Onurun canı cehenneme! Bu ilişkiyi . Onunla evlenemezsin Alison."

"Bana tek bir neden söyle," diye ısrar ettim, gözlerim buz gibi bakışlarını delip geçiyordu, dürüst olması, bildiklerini bana anlatması için cesaretlendiriyordum.

"YAPAMAM LANET OLSUN!" Max bağırdı, beni bıraktı ve uzaklaştı, elleri saçlarında düğümlenmişti, geçen çatışma ve sıkıntıyı gösteriyordu. "Bana güvenmek zorundasın. Bu kötü bir hamle, bu işe hiç bulaşmamalıydın."

"Kör müsün? Zaten öyleyim. Ben lanet olası bir Battaglia'yım, her zaman bu işin ortasında oldum."

"Hayır, yapmadın." Yumuşak bir sesle cevap verdi, tekrar yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Uzak durabilirsin, uzak dur. Güvenli değil,

Alison." Sahip olduğu tüm silahları kullanıyordu ama bu dövüş için silah değil tüy gerekiyordu.

"Sen Matt için çalışıyorsun, senin işin onu güvende tutmak, beni değil. Hayatımı kendi başıma düzene sokacağım." Göğsüm kabarıyordu, hem öfke hem de adrenalinden dolayı bu yakınlık beni hiç yanıltmamıştı.

"Seni güvende tutmak için *her zaman* savaşacağım. Sonuçları ne olursa olsun." Fısıltının biraz üzerinde bir sesle, yapılmaması gereken bir itirafta bulundu, lanet olası tüy beni savunmasız bir şekilde yere düşürdü.

Gözlerimin içine baktı, ruhum ve kelimelerim onunkiler karşısında donup kalmıştı. İfadesi, ona vermeyi düşündüğüm tüm cevapları ya da sözleri çalmıştı. Ne diyordu ki?

Tekrar ona doğru çekildiğimi hissedebiliyordum. Dudaklarım ona sahip olma ihtiyacıyla yanıyordu. İçinde süren savaşı gördüm, iki parçası zıt yönlerde çekiliyordu. O da beni öpmek istiyordu ama öpemeyeceğini biliyordu.

"Öp beni," diye fısıldadım neredeyse yalvarırcasına. Bu sözler ağzımdan izinsiz çıktığında dizlerim neredeyse titrerken, midem binlerce kelebeğin kanat çırpışıyla çırpındı. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemişim?

"Yapmamalıyım." O da bana fısıldadı. Ondan uzaklaştım, bir başka reddedilmenin utancını gizlemek için döndüm. Ne zaman öğrenecektim? Ve bu nasıl bu kadar acı verebilirdi? Hissettiğim yakıcı acının tek bir açıklaması vardı ve ben... hayır, bunun doğru olduğunu kabul edemezdim.

Gözyaşlarımın beni açığa çıkarmakla tehdit ettiğini hissettim, şiddetle onlarla savaşmaya çalıştım, boğazımda kocaman bir yumru oluştu ve sonunda ilk gözyaşı düşene kadar onu engelledi.

Max tekrar kolumu tuttu ve beni geri çekmek yerine daha da yaklaşarak uzaklaşmamı engelledi. Bu kez elinin tenimde usulca parıldamasına izin verdi, parmakları benimkilere dolanırken kontrollü nefesleri yüzümün yan tarafını yelpazeledi.

"Yapmamam gerektiğini söyledim, yapmayacağımı değil."

Yanağıma bir öpücük kondurdu, eli şimdi karnımda geziniyor, diğer tarafa uzanıyor ve beni döndürmek için kalçamı sıkıyordu. Her ne kadar saklamaya çalışsa da gözyaşımı görünce nefesinin kesildiğini görebiliyordum. Morarmış eli, parmaklarını enseme birleştirip beni kendine doğru çekmeden önce gözyaşımı silmek için uzandı.

Yakındık. O kadar tehlikeli bir şekilde yakındık ki, aramıza hiçbir şey giremezdi.

"Yapmamalısın." Sonunda kabul ettim, dudaklarından bir santim uzaktaydım.

"Yapmamalıyım," dedi Max, konuşurken dudakları benimkilere değmeye başlamıştı bile. "Onurun canı cehenneme."

Sonunda ağzı benimkini dünyamı altüst eden ateşli bir öpücüğe dönüştürdü. Yıkıcı bir kasırga bile onun öpücüklerinden daha az zarar verebilirdi.

Dili benimkine o kadar mükemmel uyuyordu ki, kaderlerinde birlikte olmak olduğuna emindim. Dudaklarından dökülen şeylerde hem tatlılık hem de aciliyet vardı. Şefkat ve saf şehvet. Hayranlık ve tam hakimiyet.

İkimizin de kendi içimizdeki cehennem tamamen dondu, şeytanlarımız dokunuşumuzun kutsallığı önünde eğildi.

Bir an için gözlerimi açtım ve alnını çatlatan acı ve üzüntüyü gördüm, sanki tüm bunlar onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Yüzündeki acı dolu ifadeyi görmek içime bir yumruk gibi indi ve beni öpücüğünden uzaklaştırdı.

Dili daha fazlasını isterken, eli beni sıkıca yerimde tuttu.

Be

n. Toplam teslimat. Toplam teslim.

Bunu kırmama izin vermeyeceğini hissedebiliyordum.
büyülü bir an.

Beni kapıya yasladı, çarpma anında başımı yastıkladı ama darbeyi bedenimin almasına izin verdi. En sevdiği yemeği yiyen aç bir adam gibi beni daha da şiddetle öptü. Sadece öpücüğü bile beni milyonlarca ampul gibi tahrik etmeye yeterken, parmaklarının uçları açgözlülükle her parçama batıyordu. Şehvetten çılgınca tahrik olmamışlardı. Onlar farklıydı.

Yavaş.

Sert.

Kontrollü.

Zorlayıcı.

"Onunla evlenme." Sanki cevabımın ne olacağını biliyormuş ama duymak istemiyormuş gibi ağzımı kapatarak öpmeden önce neredeyse yalvardı.

Vücudum tüylerim diken diken olmuştu, meme uçlarım acı verici bir şekilde sertleşmiş ve dikkat çekmeye can atıyordu. İleri doğru ittim, bedenim onunkine sürtünüyor, tenimin her yerinde yanan ateşi hafifletebilecek daha fazla temas arıyordum. Max başparmağını çenem boyunca gezdirdikten sonra öpüşmemizin tam ortasında alt dudağımı okşamak için yukarı kaldırdı ve önce ağzıma daldırdı

çenemden boynuma doğru kayıyor.

Şimdi bütün eli boğazıma dolanmıştı ve öpüşmemiz sertleşip açlaştıkça biraz daha sıkıyordu. Dudakları ustalıkla dudaklarıma hükmederken, ağzı yadsınamaz bir arzuyla benimkini kapladı. Dünya gibi zihnim de bomboştu. Sadece ikimiz vardık, gerisi bulanık bir lekeden başka bir şey değildi.

Elimi kaldırıp sert göğsünün üzerine koydum, parmaklarımın uçları dokunuşumun altındaki kaslarının haritasını çıkarıyordu. Bu adam yürüyen bir çelişkiydi, her zaman buradaydı ama her zaman ulaşamayacağım bir yerdedi, bu yüzden onu avucumun içinde tutmak bedenimi olduğu kadar aklımı da karıştırıyordu. Beni şehvet dolu bir cennete sürükleyen mükemmel bir kombinasyon.

Max'in diğer eli şimdi yavaşça vücudumdan aşağı kayıyor, aramızda sadece elbisemin kaygan sateni varken her santimimi hissediyordu. Kumaşın ucuna ulaşmıştı, parmakları artık etimin sıcaklığını hissediyordu ve bacağıma kendine dolamak için yukarı çekiyordu. Beni öpmeyi hiç bırakmadı ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Çıkar şunu," diye mırıldandım ağzına. Sanki bir düğmeye basmış gibiydim. Görünüşe göre çok doğru bir düğmeye.

Max ellerini kıcıma koydu ve beni kaldırdı, bacaklarım içgüdüsel olarak beline sarıldı, öpücüklerinin açgözlülüğü on kat arttı.

Beni kanepeye taşıırken sert sikinin amıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Yardım edemedim ama geri bastırdım, daha fazlasını, daha sert ve daha derin hissetmek istedim.

Beni kadife koltuğuma yatırdı, bacaklarımı aralarına sığabilecek şekilde açtı ve ilk kez öpüşmemizi kesti.

"Yapamayız," dedi gözlerini sıkıca kapatarak. Söylediklerine kendini inandırıyor, beni değil. Savaşığı iblisle özel bir moral konuşması yapıyordu.

"Yapmamalıyız." Bana bakmasını sağlamak için elimi yüzüne koyarak düzelttim, böylece beni ne kadar çok hissettirdiğini görebilecekti. Tüm o lanet olası sosyal, kişisel, Mafya kurallarının pencereden uçup gitmesini ne kadar çok istediğimi.

Tıpkı onun dediği gibi - onurun canı cehenneme.

"Kesinlikle yapmamalıyız." Kabul etti, beni tekrar sertçe öperken çok sert aletini çok istekli amıma soktu.

Belini geriye çekti ve elinin uyluğumun iç kısmını sıyırdığını hissettim. Sadece bu umut verici dokunuş bile göğsümden bir inilti çıkardı, bu da Max'in şehvetini körüklüyor gibiydi. Parmağını iç çamaşıma taktı ve vücudumdan yırtılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekti.

Kahretsin, eğer şimdiye kadar azmamış olsaydım, az önce tozu alevlere çevirmişti.

O kadar derin bir sisin içindeydik ki, ancak birkaç kez sonra duyabildim. Kapı zili çalıyordu ve biri kapımı çalıp adımlı söylüyordu.

"Siktir! Victor!"

"NE?" Max geri çekilerek haykırdı.

"Kapı..." Nefes almayı başardım. "Victor kapıda."

Max benim yaptığım gibi kendini toparlarken, o tüm öfkelerini on katına çıkararak ayağa kalktı. Sonunda ona bakıp karanlık ve öfkeli ifadesini almadan önce parçalanmış tangamı büyük eliyle gizlediğini gördüm.

Az önce gördüğüm yumuşak Max artık yoktu. Kıyafetlerindeki kan, kişiliğine mükemmel bir şekilde uyduğu için şimdi daha da belirgindi.

"Randevuya mı gidiyorsun?" İğrenmiş bir ses tonuyla mı yoksa sadece azarlayarak mı sorduğunu anlayamadığım bir şekilde sordu. "Bu yüzden bu kadar süslenmişsin."

"Bunu bir suçmuş gibi gösteriyorsunuz."

"Belki benim kitabımda..."

"Söyle bana, benden ne istiyorsun Max?"

"Evlilik anlaşmasını feshetmeni istiyorum."

"Bana bir sebep ver, Max. Yeterince iyi bir sebep ve ben de her şeyi, evliliği ve randevuyu iptal edeyim." Topu onun sahasına devrettim. Artık onun oyunuydu. Beni kıcımdan vuracak darbeyi indirmeden önce bir an tereddüt etti.

"Kapıyı açmalısın." Sesi soğuk ve hesaplıydı.

Orada öylece durup birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla ona baktım, damarlarımdan geçip göğsüme yerleşen yakıcı bir acı vardı. Ama bu kez öfke, hissettiğim huzura teslim olmaktan çok daha uygun ve kolaydı. Bir şekilde bu anlar, Max'le öpüşmeler arzudan, basit bir uyarılmadan daha fazlası gibi görünüyordu. Ve bana tekrar sırtını döndüğü her seferde, bu canımı daha da yakıyordu.

Dönüp kapıyı açtım ve Victor'un içeri girmesi için yol verdim.

Tamamen içeri girmeden önce morarmış dudaklarıma tüketen bir öpücük kondurdu.

"Victor, Max'i tanıyorsun," dedim elimden geldiğince etkilenmemiş bir ses tonuyla, memnuniyetle sesimin titremesine izin vermeden. "Şimdi gidiyor."

"Evet, öyleyim." Victor'un uzattığı eli görmezden gelerek söyledi. Ben kapıyı açık tutup gitmesini beklerken kapıya doğru döndü.

Max tam önümde durdu, yüzünde hınzır bir sırıtış vardı, muhtemelen söylemeden önce söyleyeceklerini düşünüyordu.

"Oh, sana söylemeyi unuttum. Francesca dün kaçırıldı. Onu geri getirdik ama şu anda hastanede. Muhtemelen kardeşini aramalısın." Elime uzandı, dudaklarına götürdü ve tenime masum bir öpücük gibi görünen bir şey kondurdu, az önce yaptıklarımızın küçük bir hatırlatıcısı olan parçalanmış tangamı avucumun içinde saklama fırsatını yakaladı. "İyi randevular, Bayan Battaglia."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Max'in gitmeden önce patlattığı bombadan sonra, gecenin planlarına edemedim.

Tabii ki Victor bana defalarca centilmen olduğunu göstermiş biri olarak anlayışla karşıladı ve hatta ertesi gün beni alacağına söz verdi, böylece ikimiz de Francesca'yı hastanede kontrol edebilecektik.

Matt'in bana anlattığına göre, telefonda yaşadığı ilk çıldırma krizinden sonra kız gayet iyiymiş. Sonunda onun bebeklerine hamile olduğunu öğrenmişti. Evet, bebekler. İkizleri olacaktı ve Matt'in sesinde bugün bana teyze olacağımı söylediği andaki kadar büyük bir sevinç duymamıştım. Dünyadaki en mutlu adam olmak için her türlü nedeni vardı ve ben de her ikisi için de rahatlamış hissetmekten kendimi alamadım.

Bir şekilde bencilce Max ve onun ricalarına odaklanan düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Vincenzo'yla yaklaşan evliliğim onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Yine kıskanıyor olabileceği düşüncesi içimde garip bir sevinç uyandırdı, hemen ardından da neredeyse yaptığımız şey için tiksinti ve kınama hissi geldi.

Onun bir kız arkadaşı vardı ve ben tıpkı babam gibi davranarak aramızda yaşanan bu yasadışı ve sadakatsiz şeye göz yumuyor ve özlem duyuyordum. Daha da ötesi, bitmesini istemediğim için kendimden iğreniyordum.

Kendimi daha fazlasını isterken buldum, onu bir sonraki görüşümü, kontrolünü tekrar kaybedip beni tüketmek için o baskın ihtiyaçla beni öpeceği zamanı iple çekiyordum. Beni cezalandırmak için.

Bana patronluk taslanacak, emir verilecek ya da itilip kakılacak biri değildim, her zaman yerimde durdum ve hiçbir erkek beni geri adım attıracak kadar korkutucu ya da yıldırıcı değildi. Sanırım bu konuda anneme çekmişim. Ama tam olarak bunu yapmasını istiyordum. Beni itmesini, çekmesini, her emrine boyun eğene, ellerinde çözülene, dokunuşunda çözülene kadar bana hükmetmesini.

Zar zor lekelenen ateş şimdi her parçamı tüketen öfkeli bir cehenneme dönüşüyordu. İstedğim, arzuladığım şey buydu ve bu çok ama çok yanıltıcı.

Telefonum tekrar çaldı ve beni sürekli içine düştüğüm o lanet tavşan deliğinden çekip çıkardığı için dikkatimi dağıtan şeye teşekkür ederek cevap vermeye koştum.

"Alison!" Telefonu açar açmaz Jackson bağırdı.

O tek kelimeden sarhoş olduğunu açıkça anlayabiliyordum. Sessiz hattan hıçkırıklarını duyabiliyordum.

"O öldü, Alison. O orospu çocuğunu sevmezdim bile ama şimdi o öldü ve ben yalnızım." Devam etti, ama şimdi kusursuz güneş öpücüğü teninden aşağı süzülüğünü neredeyse görebildiğim gözyaşlarını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Jackson, sakın . Ne oldu? Kim öldü?" Sakin bir tonda konuşmak için elimden geleni yaptım ama Max'in daha önce bana anlattıklarından sonra sormaya bile korkuyordum.

Karşı taraftan cevap gelmedi, sadece cam kırıldı ve binlerce onarılamaz parçaya ayrıldı.

"Jackson, beni dinle. Neredesin? Evde misin?" Yine cevap yok. Telefonun hâlâ elinde olduğundan bile emin değildim. "Buraya geliyorum."

Telefonu kapattım ve yataktan fırladım, elime geçen ilk kot pantolonu ve tişörtü giyip kapıdan çıktım.

Francesca'yı hastaneye gönderen o lanet karmaşayı düşünmek için durmamıştım, hatta Max'in kan ve morluklarla kaplı olması için tam olarak ne olduğunu bile düşünmemiştim.

Sanırım bu, mafya ailemin zaman zaman yaptığı zulümlerle başa çıkabilmek için yıllar içinde geliştirdiğim bir savunma mekanizmasıydı. Onları bakış açımı lekelemelerine izin vermeyecek kadar çok seviyordum, bu yüzden gözlerimi kapattım ve bunlar olmamış gibi davrandım.

Ama tüm bunların mafya işi koktuğu açıktı. Max'in morlukları ve kesikleri onun da bu işin içinde olduğunu gösteriyordu.

"Düşmanlar. İyi türden. Ölü olanlar."

'O'nun ne olduğu artık biraz daha az gizemliydi, ama daha fazla çözmeyi umursamadığım bir gizemdi.

Soğuk sözlerinin ötesinde, bu kadar kanlı ve perişan bir halde olması için ne olduğunu sormamıştım ama talepkâr sözlerinin gözlerime soktuğu yıldızlar ve ardından gelen diğer her şey arasında, netlik ve perspektif çoktan kaybolmuş ve lanet pencereden uçup gitmişti.

Her şeye rağmen ondan etkilendiğimi daha fazla inkâr edemezdim.

Kahretsin, belki de etkilenmekten daha fazlası, söylemeye cüret etsem bile. Mantıklı gelmiyordu ama yine de mantığın ayaklarımı yerden kesebilecek bir şey olduğundan da pek emin değildim.

İstediğim şey bu muydu?

Her iki durumda da onunla konuşmalıyım. Bu her neyse açıklığa kavuşturmam gerekiyordu, çünkü kafamda bu yanılsamaların olması, ne kadar değerli görünseler de, kesinlikle benim için işe yaramıyordu.

Ne olduğunu anlamadan, durmak bilmeyen düşünceler ve zihinsel konuşma provaları arasında nihayet Jackson'ın evine varmıştım, dairesinin kapısını ardına kadar açık bulmuştum, tüm ışıklar kapalıydı, sadece ay ve sokak lambaları varışımı karşılayan kaos manzarası üzerinde parlıyordu.

Jackson yerde yatıyordu, kollarını ve bacaklarını iki yana açmıştı, bir elinde de bitmiş bir tekila şişesi vardı. Ayakkabımın tabanıyla cam kırıklarını ve döküntüleri yanından uzaklaştırdım ve hemen yanındaki yere oturmam için yer açtım. Gözleri gece kadar karanlıktı, tavandaki görünmez bir noktaya dikilmişti, alnına küçük bir öpücük kondurduğumda bile bir kez bile kırpmadı.

Telefonda olduğundan daha sakin görünüyordu ya da belki de sevdiği birinin ölümüyle yüzleşmenin şokundan sonra duygusal bir komadaydı. Kim olduğuna dair bir fikrim vardı, sadece ne ve neden olduğunu bilmiyordum ama desteğim buna bağlı değildi. Yardım edemiyordum ama aradığı tek kişinin ben olduğumdan neredeyse emindim.

İkimiz de orada sonsuzluk gibi görünen bir sessizlik içinde yatıyorduk, ama şu anda herhangi bir ses onun yasına bir müdahale gibi geliyordu, ya da belki de sadece ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kelimeler hiçbir şeyi düzeltemezdi, bu yüzden bir süre sonra elimin onunkini bulmasına izin verdim ve yakalamayı başardığım parmaklarını sıkarak hala orada olduğumu bilmesini sağladım.

Gözlerim yüz ifadesine yapışmış, hayatın bize armağan edebileceği en kötü acılardan biriyle başa çıkmasına nasıl yardımcı olabileceğime dair bana verebileceği herhangi bir işaret arıyordum. Kısa bir süre önce ben de aynı şeyi yaşamıştım, bu yüzden onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Ağlamanız gereken her şeyi ağladıktan sonra göğsünüzü ele geçiren boşluk, bu kayıp ve acı imparatorluğunda sessizlik imparator olsa da hala zihninizde yankılanan ve her parçanıza yayılan sessiz çılgınlıklar.

"Nasıl böyle acıyabilir?" Sonunda acı dolu bir fısıltının biraz üzerinde konuştu, hâlâ tavandaki yerinden ayrılmıyordu. "Ondan ve yaptıklarından hayatım boyunca nefret ettim ve bu hâlâ acıtıyor."

Jackson'ın babasından bahsettiğini anladığımda nefesim göğsümde düğümlendi. Francesca'nın kaçırılmasıyla bağlantılı olduğuna dair inkar edilemez bilgi ve bunu kimin ve neden yaptığına dair rahatsız edici kesinlik göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu.

"O senin babandı, ne olursa olsun."

Jackson sonunda bana doğru döndü ve bastırılmış gözyaşlarını bir kez daha serbest bırakmadan önce bir topun içine kıvrıldı. Üzüntü dalgaları içinde titrerken onu kendime doğru çekerek vücudunu kendiminkiyle sarmaya çalıştım. Başını ellerimin arasına aldım, kısa saçlarını yatıştırdım ve tenine cesaret verici sözler mırıldanırken kafa derisine küçük şefkatli öpücükler kondurdum.

"Ben buradayım. Bırak içindekileri döksün."

Kaybın acısından öte, kayıp bir hayatla ve babasıyla olan bağıyla uğraştığını biliyordum. Söylenmemiş onca sözün pişmanlığı, hayat araya girdiği için ertelenen karşılaşmaların vicdan azabı. Ve hepsinden önemlisi, aynı sayfada olmamanın ve kızgınlığın, bu farklılıkları bir kenara bırakmış olsalardı birlikte sahip olabilecekleri hayatı çalmasına izin vermenin suçluluğuyla.

Böylesine güçlü bir adamın kollarımda parçalandığını gördükten sonra hala koruyabildiğim sakinliğimi ona aktarmaya çalıştım. Düşüşü çok daha yüksekte olduğu için izlemek bir bakıma çok daha zordu.

Yüzünü, alnını, ağlamaklı gözlerini öptüm ve tüm cephanemle, hayatı boyunca eksikliğini hissettiğinden emin olduğum şefkatle acısını dindirmeye çalıştım. Çok geçmeden dudakları benimkileri bulduğunda sakinleşmeye başladı.

iç açıcı bir öpücük. Jackson beni hiç böyle öpmemişti ya da ben hiç aynı şekilde hissetmemiştim.

Eliyle ensemi tutarak beni kendine yaklaştırırken, dili benimkini uzun, yavaş ve tadını çıkararak öpüyordu, bir duyguyla sıırsıklam olmuştu. Aramızda şehvetten daha fazlası, fiziksel bir bağdan daha fazlası vardı. Bir şekilde dokunuşları, öpüşleri her zamankinden daha derin ve anlamlı görünüyordu.

Jackson ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti, giysilerime ve saçlarıma yapışmış cam parçalarını silkelememe yardım etti. Muhtemelen içkinin verdiği uyuşuklukla birlikte, mantıklı ve net olmanın bir karışımı devreye girdi.

"Geldiğin için teşekkür ederim, güzelim." Beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma karşı mırıldandı. Bu ihtiyaç duygusundan etkilenmişim, bana hissettirmesini istiyordum. Sadece hissettirmesini. Tıpkı bir dakika önce yaptığı gibi. Neredeyse sarhoş olmuşum, şehvetten daha fazlası, fiziksel bir rahatlama aramaktan daha fazlası, başka bir şey arıyordum. Ne olduğunu bilmediğim bir şey.

Bağlantı, belki? olduğunu sanmıyorum.

Yavaşça oturma odasına doğru ilerledik, dudaklarımız vücudumu ürperten, göğsümün neredeyse acı ve samimiyetin garip bir paradoksu içinde çökmesine neden olan en mükemmel ruhani öpücüklerle sürekli birbirine yapıştı. Sanki ilk kez kendimi ona teslim ediyordum. Temsil ettiği her şey için gerçekten o anın içinde olmak.

Tişörtünü çekiştiriyordum, bunu yapmak için doğru zaman olup olmadığından emin değildim ama aynı zamanda doğru zaman olduğuna dair hiçbir pişmanlık ya da şüphe de hissetmiyordum. Tereddütümü hissetti ve tişörtünü başından çekti, benimkini de çıkarmadan önce ellerimi onun pürüzsüz kaslı göğsünde nazikçe dinlenmeye bıraktı.

Öpücükleri boynumdan aşağı ıslak bir yol izledi, göğüslerimin arasından geçerek göbek deliğime kadar indi ve kot pantolonumu çözüp iç çamaşırımla birlikte aşağı çekerken oyalandı. Çıplaktım ve hayatımda ilk kez kendimi savunmasız hissediyordum, avuçlarım giderek büyüyen sınırdan terlemeye başlamıştı. Seks her zaman eğlenceliydi, asla bugün olduğu gibi ciddi değildi.

Jackson kanepeye oturdu, beni kucağına çekip üzerine oturttu, kıyafetlerinin geri kalanını da çıkardıktan sonra, vücutlarımız güçlendirilmiş bir mıknaş gibi birbirine yapıştı, cennet gibi bir yapbozun son parçaları gibi birbirlerine uydular.

Jackson içime gömülürken dudaklarımı serbest bıraktı, alnı benimkine yaslanırken gözleri ruhumun derinliklerine daldı. Yapmam gerektiğini düşündüğümünden daha hızlı hareket etmeye başladım çünkü tüm bunlar beni korkutuyordu. Kalçalarımı kavradı ve beni yerimde tuttu, kontrolü ele alarak tedirginliğimi yatıştırdı. Jackson tamamen içime gömülmüştü, elleri yavaşça belimi küçük, yavaş, kontrollü dalgalar halinde sallıyor, esir bakışlarımı asla bırakmıyordu.

Bakışları, şehvet ve özlemin bu yavaş yanan dansı beni büyülemişti. Jackson'ın ifadesi sakindi, zihnimde kopan fırtınayla büyük bir tezat oluşturan bir huzur.

"Hisset, Alison. Düşünme." Beni tekrar öpmeden önce fısıldadı. Bu öpücükteki aynı tedirgin edici yenilik, önce direncimi derinleştiriyor gibi görünüyordu, ama sonunda rasyonalitenin düğmesini sessize alıyordu.

Kendimi düşüncelerimin kısıtlamalarından kurtardım, garip bir şekilde içime işleyen korkuya rağmen tam teslimiyete, savunmasızlığa, teslimiyete açıldım.

Bu sefer, diğerlerinin aksine, varış noktası amaç değildi. Jackson, birlikte mutluluğun doruklarına yükselirken sessiz bir sevgi duasıyla her parçama tapıyor gibiydi, orgazmdan daha fazlası, serbest kalmaktan daha fazlası.

Sessiz çılgılığımın sonra ona yaslandım, ikimiz de nefes almakta zorlanırken bedenlerimiz hâlâ yakınlık içinde birbirine bağlıydı.

"Seni hak etmek için ne yaptım ben?" Dedi, beni göğsüne sıkıca sararak çıplak tenimde rahatlatıcı daireler çizdi.

Başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için göğsüne doğru gülümsemem. "Böyle zamanlarda sevdiğin kadının yanında olması Dünyadaki tüm farklar." Gözlerim fincan tabağı kadar açılırken, vücudum sert bir tahta kalas gibi gerilirken, akılsızca konuştu.

Birdenbire bana baktı ve sonunda ne dediğini anladı, dilinin gevşekliği ancak dilini dışarı çıkardıktan sonra farkına varmıştı.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Yüzümde küçük, utangaç bir gülümsemeyle başımı sallayarak onayladım. "Kahretsin, özür dilerim. Bir şey söylememem gerekiyordu. Siktiğimin tekilası." Öfkeyle homurdandı. "Her iki şekilde de fark etmez. Olmaması gerekiyordu, oldu işte. Ama bunu düzeltereğim. Birkaç ay uzakta olacağım ve döndüğümde iyileşmiş olacağıma eminim." Gözlerini oturma odasının diğer tarafına dikerek benden uzaklaştı. "Sen lanet olası bir Battaglia'sın. Seninle açık alanda birlikte olmak için en ufak bir şansım bile olmadan öldürülürdüm." Alaycı bir şekilde kıkırdadı.

Ses tonunun arkasında bir delilik belirtisi vardı, sözleri tamamen kontrolsüz ve filtresizdi.

"Jackson..."

"Sorun yok prenses. Bir şey söylemene gerek yok. Senin aynı şekilde hissetmediğini biliyorum, kendim için bile bunun doğru olduğundan emin değilim." Haklıydı, hissetmiyordum.

Jackson ve ben aile geçmişimizin yanı sıra fiziksel olarak da uyumluyduk ve teorik olarak mükemmel bir eşleşmeydik, ancak sahip olduğumuzdan daha fazlasına dair bir kıvılcım yoktu.

Ama az önce yaptığımız şey içimde bir şeyleri aydınlattı. Daha büyük ve daha derin bir şey için yeni bir umut kıvılcımı. Sevgi ve bağ için yeni bir susuzluk. Jackson'ı sevmesem de, ilk aşkımın beni bu olasılığa uyandıran kişi olması uygun görünüyordu.

Jackson yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Senden hoşlanıyorum Alison, ama bunun nedeni daha önce kimsede görmediğim bir ateşle inanılmaz bir kadın olman. Nasıl sevmeyebilirim ki? Belki de seni seviyorum. Beni kim suçlayabilir ki?"

"Özür dilerim Jackson, ben sadece..."

"Özür dilemene gerek yok. Hiçbir şey söylememeliydim. Belki de şu anda içinde bulunduğum bu karanlık yer, senin aksine daha parlak olmanı sağlıyor. Gerçekten bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bunu bana karşı kullanma, tamam mı?" Yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı ve dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. İkimiz de hâlâ orada oturuyor olmamıza rağmen bir şekilde veda ediyormuşuz gibi hissettirdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Son birkaç gündür Francesca'yı hastanede ziyaret ediyor, işten erken çıkıyor ve babamdan aktif olarak uzak duruyordum. Francesca gayet iyiydi ve beklendiği gibi iyileşiyordu.

Onu tekrar görmeye gitmeye hazırlanırken Vincenzo'dan bir telefon aldım. Multipl Skleroz hastalığından kaynaklanan bir komplikasyon nüksetmişti. Yapabilecekleri başka bir şey olmamasına rağmen semptomları kontrol altına almak için onu hastaneye yatırdılar.

Buna tepkisi 'doğa kendi akışına bırakıyor' oldu.

Şimdiye kadar Vincenzo'nun rahat olduğunu, durumuna alıştığını ya da bu duruma isyan edip hepimizin bildiği kayıp dava için savaşamayacak kadar yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Francesca ile aynı hastanedeydi ve oraya vardığımda onu da kontrol edebileceğimi umuyordum.

İş günü üst üste üçüncü gün de bitmeden aceleyle AD'den çıktım, radarın altında uçma planım mükemmel bir şekilde işliyordu. Son birkaç aydır kıcıımı yırtarak çalışıyordum, bu yüzden başıboş bıraktığım yük için üzülüyordum bile. Bir kısmını devrettim ve geri kalanını bilerek unuttum.

Hastaneye gittim ve resepsiyona Vincenzo'yu sordum. Şu anki durumu hakkında gerçek bir bilgi verilmedi, çünkü gizli bilgileri sadece isteyen herkese açıklama yetkileri yoktu, ancak mevcut ziyaretçisi ayrıldıktan sonra onu ziyaret etmeme izin verildi.

Francesca'nın odasına çıktım, onu görmeye geldiğim her gün olduğu gibi Matt buradaydı. Hayatının aşkını kaybetme tehdidinden sonra bir dakika bile onun yanından ayrılmamıştı. Ancak bugün farklıydı.

"İyi akşamlar güzel insanlar." Odaya girdiğimde onları selamladım, "Yeğenlerim bugün nasıllar?" Her birine birer öpücük verirken, kardeşimin yüzündeki gülümsemeye eşdeğer, gurur ve sevgi dolu geniş bir gülümsemeyle sordum.

"Yeğenler mi?" Francesca ince imamı yakalayarak sordu.

"Tabii ki yeğenler. Anneleri gibi prima donna'lar, teyzeleri gibi süper belalı prensesler. İkinizi de şımartacağım ve bu odadaki mafya babalarının hiçbirisi beni durduramayacak." Son kısmı Francesca'nın hâlâ düz olan göbeğine doğru yönlendirerek cevap verdim.

Matt, "Bundan bir an bile kuşum yok," diye karşılık verdi.
Kader.

"Harika gidiyorlar. Her şey yolunda ve büyüyorlar. güçlü." Francesca yüzünü aydınlatan yeni bir ışıltıyla cevap verdi.

"O miniklerin güvende olduğunu duyduğuma sevindim," dedim, çantamı sandalyeye bırakıp otururken birden Matt'in kapıya doğru yöneldiğini fark ettim. "Şimdiden sorumluluklarından kaçmaya mı başladın, ağabey?" Ona takıldım.

"Hayır." Kıkırdadı, "Sadece kahve almaya gidiyorum. Sen ister misin?"

"Hayır, hayır. Böyle iyiyim, teşekkürler."

Matt kapıyı kapatıp gitti ve biz kızlara kaldı. "Tamam, gitti. Şimdi dökülün." Francesca beni hazırlıksız yakalayarak söyledi. "Neyi anlatayım?"

"Hadi ama Alison. Saçmalamayı kes. Bir sorun var. Seni tanıyorum, seni rahatsız eden bir şey var. Ziyarete geldiğin son birkaç gündür kendinde değilsin."

"Önemli bir şey değil. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." İnandırıcı olmasını umarak cevap verdim.

"Hayır. Uh-uh. İkna olmadım."

"Ben iyiyim Fran. Sadece yorgunum." Tekrar denedim.

"Alison, seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum ama benimle konuşman için bu gerekiyorsa seni eşek sudan gelinceye kadar döverim." Şaka yapıyordu ama bu işin peşini bırakmayacağını görebiliyordum ve belki de aklımdan geçen karmaşadan bahsetmek onu şu anda olduğundan daha az canavar haline getirebilirdi.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Sonunda itiraf ettim, başım yenilgiyle ellerimin arasına düştü.

"Başlangıç, başlamak için çok iyi bir yerdir, diyor Fraulein Maria."

İçimi çektim, hâlâ başlangıç olarak neyi tanımlayacağımı bilemiyordum. "Tamam, birinci konu. Ve Fran... Sana söylemek üzere olduğum şeyi tekrarlayamazsın. Liam ve Matt'e söylemeden önce bunu çözmek istiyorum. Bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum. Bugün burada bana söyleyeceğin her şey bu duvarların dışına çıkmayacak."

"Peki, tamam. AD'de ailem arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum ve görünüşe göre babamın başka bir kızı daha varmış."

Francesca'nın alnını kırıştıran yeni kaşlarını görerek, gözlerinde acımaya benzer bir ifadeyle bana bakarken, bu bilginin aklımda yer etmesine izin verdim.

"Kim olduğunu, nerede yaşadığını, hatta kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Ama evet, böyle bir şey oldu. Emin değilim ama annemle babam evliyken de olduğunu hissettim. Aldatan kendisi olduğu halde kardeşlerimi seçimleri yüzünden yargılayan babam ne kadar boktan biri olabilir ki? Siktiğimin ikiyüzlüsü!" Göğsümde bir kez daha gürleyen nefret duygusuna engel olamıyordum. Ve nedense bu nefret babama değil, ona yönelmişti. Onun varlığının temsil ettiği şeye. Temsil ettiği şeye.

"Alison, çok üzgünüm. Bu tek başına taşımak için çok büyük bir yük."

"Henüz kardeşlerime söyleyemem. Önce emin ."

"O zaman babanla yapman gereken zorlu bir konuşma var gibi görünüyor. Hiçbir şeyin onunla aranızı düzeltme fırsatını kaçırmamanıza neden olmasına izin vermeyin. Ona nasıl hissettiğini anlat ve bilmek istediğin her şeyi sor. Umarım sana her şeyi anlatacak kadar dürüst olur ve tüm bu karmaşa içinde huzur bulabilirsin."

Elini tutmak için ona doğru uzandım ve mütevazı bir teselli jesti olarak elini sıktım. Ne de olsa babasını yeni kaybetmişti.

"Biliyorum. Ondan kaçıyordum çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Birbirimize geri döndüğümüzden beri, sanki onu memnun etme ihtiyacı duyuyorum. Mükemmel Bay Dornier'in mükemmel kızı olmaya çalışarak beni sevdiğinden emin olma ihtiyacı. Görünüşe göre elma ağaçtan o kadar da uzağa düşmemiş. Ben de onun gibi ikiyüzlüyüm. Burada sırf bir başkasını memnun etmek için olmadığım bir şey olmaya çalışıyorum." Bunu daha önce hiç söylememiştim.

daha önce yüksek sesle. Üzerimden kalkmış bir yük gibi görünmüyordu, tam tersiydi. Sanki şimdi, konuşulduktan sonra, reddedilemez bir gerçekmiş gibi, evrende olduğu için üzerimde daha da ağırlaştı.

"Sorununuzu tespit ettiniz. O zaman bunu yapmayı bırak. Kendin ol, kendin yap!"

"Deniyorum." İşte Vincenzo ile evlenmek burada devreye girdi. Yeni bir hayat, yeni bir başlangıç, Alison'dan başka bir şey olmamak. "İkinci, üçüncü ve dördüncü sorunlar..."

"Hep birlikte mi?"

"Her seferinde bir tane, ama hepsi aynı konu." Kendimle yaptığım özel şakaya hafifçe güldüm.

Görünmez satır aralarını okumaya çalışarak "" diye cevap verdi.

"Jackson'la ara sıra görüştüğümü biliyorsun, değil mi?" Sessizce başını sallayarak onayladı, düşüncelerimin peşini bırakmadı. "Artık Victor da resmin içinde olabilir."

"Tamam...?! Sorun nerede peki?"

"Sorun şu ki..." Derin bir nefes aldım, bu kendime bile söylemeye hazır olmadığım bir ifşaydı. "Sanırım Max'ten hoşlanıyorum." Gözleri inanamayarak kocaman açıldı, sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu. "Biliyorum, biliyorum! Bu çok boktan! Aklımda başka bir erkek varken burada başka iki erkekle görüşüyorum."

"Max?! Gerçekten mi? Yani, o harika bir adam, ondan bir an bile şüphe etmem ve hayatımı ona gözümü kırpmadan teslim ederim, ama ikinizin arasında hiçbir şey görmedim. Sadece şaşırdım."

"Şaşırdın mı? Şaşırmak yüzyılın en hafif deyi mi Fran! Ben bunun çok ötesindeyim. Bir şeyler oldu ve şimdi onu düşünmeden edemiyorum."

"Bir şeyler mi?" Kaşlarını bana doğru oynattı.

"O şeyler değil! Neredeyse ama hayır. Beni sadece öptü, ama beni öptüğünde hissettiklerime benzer bir şeyi hiç hissetmemiştim. Sanki o benim hava kaynağımdı çünkü bunu nasıl yapacağımı tamamen unutmuştum. Aklımı başımdan aldı." Çaresizlik içinde ofladım.

"Evet... sende kötü bir şey var! Peki bunu ona söylemekten seni alıkoyan ne?"

"Bir kız arkadaşı var, Fran, ve , aynı şekilde hissetmiyor gibi görünüyor, çünkü beni öpmek korkunç bir hataymış gibi hep geri çekiliyor." Çünkü öyleydi.

"Belki de sadece kardeşin yüzündendir? Bence onunla konuşmalısın. İletişim eksikliğinin Matt ve bana ne yaptığına bir bak! İkimiz de sebepsiz yere acı çektik. Bunu yapmayın. Onunla konuş, ne hissettiğini söyle. O zaman o kız arkadaşını yanında tutmak isteyip istemediğine karar verebilir." Bunu söyleme şekli çok basit görünüyordu ama aslında hiç de öyle değildi. Duygularımı ve düşüncelerimi ona açmak, kalbimi onun ayaklarının altına sermek, onunla ne isterse yapmasına izin vermek demekti. Bu beni çok korkutuyordu. "Denemek zorundasın. Eğer denemezsen belki de ömür boyu sürececek bir mutluluk ve aşk fırsatını kaçırmış olacaksın. Belki de o senin kaderin, gerçek aşkıdır." Tereddüt ettiğimi hissederek sözlerini bitirdi.

"Bilmiyorum..."

"Ve risk almaya karar verene kadar asla alamayacaksın." Belki de haklıydı, belki de gerçekten mutlu olmanın tek yolu kendimi bu kısıtlamalardan ve kontrolden kurtarmaktı. Kontrol bana rahatlık veriyordu, kontrol bana güvenlik veriyordu ve bunlardan vazgeçme korkusu ilk seçeneğim olamayacak kadar gerçektir.

"Peki ne söylememi önerirsin? Ya benden aynı şekilde hoşlanmadığını söylerse?" Gergin bir şekilde saçmaladım.

"Alison, dur. Sadece kalbini dinle ve sana ne diyorsa söyle. Bununla yüzleştğinde anlayacaksın. Burada hastanede, muhtemelen Matt'le kahve içiyordur, belki de korkup vazgeçmeden önce bunu şimdi yapmalısın."

"Evet... Şu anda hazır olduğumdan emin değilim."

"Alison Battaglia! Lanet olası kadın! Sen kimsin ve Alison'ıma ne yaptın?"

"Hadi ama Fran. Beni biraz rahat bırak."

"Hayır! Aslında..." Francesca telefonunu eline aldı ve öfkeyle bir numara aradı, ardından cihazı kulağına dayayarak birinin açmasını bekledi. "Max? Merhaba. Alison odamda ve seninle konuşmak istiyor. Onunla burada, koridorda buluşur musun? Teşekkürler." Donna'nın ses tonuyla bağırdı, telefonu çocukça elinden almaya çalıştım, yaraları yüzünden çok fazla çaba sarf etmedim.

"Ne oluyor Francesca?" Az önce bana ihanet etmiş gibi hissederek öfkeyle bağırdım.

"Sana bir iyilik yapıyorum. Şimdi git adamını getir." Topuklarımın üzerinde tepinerek kapıya doğru döndüm ve orta parmağımı kaldırıp gökyüzünü işaret ederek onu küçümsediğimi göstermek için geri döndüm. Cevap olarak sadece dilini çıkardı.

Şimdi koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıyor, Max'in gelmesini beklerken başparmağımı terli avucuma sürtüyordum. Konuşmamı zihinsel olarak prova etmeye çalıştım, ama her denememde boş çıktım, ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"İyi günler, Bayan Battaglia." Bayan Battaglia, dedi, hiç iyiye işaret değil. Bu savaşı çoktan kaybettim. "Benimle konuşmak istemişsiniz?"

"Merhaba. Uh, evet yaptım."

Düşün, Alison! Söyle gitsin, tıpkı yara bandını koparır gibi. Ne kadar çabuk yaparsan o kadar az acır.

"Seninle olanlar hakkında konuşmak istedim... mırıldanmak... bizim hakkımızda." Sonunda ağızımdan kaçırdım, bunu yapar yapmaz gözlerim yere kaydı. Bir şey söylemeyince tekrar yukarı baktım ve daha önce hiç görmediğim kadar soğuk, masmavi gözleriyle karşılaştım. *Hay sikeyim!* Orada sessizce dururken vücudum istenmeyen bir beklentiyle karıncalanırken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu anlamam gerek."

"Biz" mi? Ne bizi, Alison? Biz diye bir şey yok!" Sesi keskin ve soğuktu, sözleri savunmasız bedenimin derinliklerine işliyordu. Sahip olduğumu fark etmediğim tüm umut, inanç ve beklentilerimi bu basit ifadeyle yok ettiği için hem incinmiş hem de öfkeli hissettim.

"O zaman evimde yaptığın gösteri neydi? Bana bir şey olmadığını söyleme. Bunu yutmuyorum." İçimdeki aldatmacayı ve öfkeyi gizleme zahmetine bile girmeden sordum.

"Ama öyleydi. Sen sadece henüz tadını çıkaramadığım seksi küçük bir prensessin." Küçümseyerek yanağımı okşayarak cevap verdi. Hareketlerinden midem bulanarak dokunuşundan uzaklaştım. "Çivilemediğim ateşli bir kış parçasısın. Olay buydu. Sadece tadına bakmadığım amlara duyduğum özlem." Yüzümü başka yöne çevirdim, duyularımı sakatlayan ıstırabı gizlemeye çalıştım. Onun asitli sözlerine inanmayı reddedercesine başımı sallamaya devam ettim. "Yasak meyve faktöründen bahsetmiyorum bile... yani seninle bir ilgisi yok. Pek alakası yok. Kendimle girdiğim basit bir bahis diyelim. Ama şimdi bu eli kaç kişinin oynadığını görüyorum... çok kolay oldu... Fişlerimi saklamayı tercih ederim..." Bakışlarını ayaklarıma indirdi, daha önce hiç görmediğim iğrenmiş bir ifadeyle yavaşça yukarı doğru ilerledi "...temiz. Çok dolu bir eviniz var."

Ben kontrol edemedim bitmişti. Yüzüne sertçe inen elimin çıkardığı ses ayaklarımı tekrar yere indirdi. Tüm bunlar o kadar gerçeküstüydü ki, sanki bu kurgusal sahneyi izleyen bir seyirci gibiydim.

Yukarıda. Bana kendimi yine kirli, küçük ve değersiz hissettirdi, tıpkı daha önce yaptığı gibi ama şimdi sonsuza kadar büyüdü. Az önce bana fahişe demişti ve şimdi parmaklarımın kırmızı şekliyle süslenmiş yüzünü ovuştururken hala gülüyordu. Daha önce reddedilme sorunlarım varsa da şimdi aşırı doz almış gibi .

Başka kadınlarla öpüşen, külotumu yırtan, Vincenzo'yla evlenmemem için neredeyse yalvaran bir kız arkadaşı olan oydu ve burada hala hatalı olan ben miyim? Gerçek yüzü ne kadar da uğursuzdu!

"Siktir git, Max. Umarım yüksek atından düşer ve lanet kılıcının üzerine düşersin. Sen parlak zırhlı bir şövalye değilsin."

Arkama bakmaya cesaret edemeden Francesca'nın odasına doğru hışımla geri döndüm. Matt'in çoktan dönmüş olduğunu görünce gözyaşlarımı yutmaya çalıştım, ama gözyaşlarımın yerini garip bir iğrenme duygusu almıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Aptal olduğum için, kalbimi parçalara ayırması için ona açtığım için kendimden nefret ediyordum. Cidden, ne kadar aptal olabilirdim ki? Beni daha önce itip kakmıştı, neden beni gerçekten önemseyebileceğine en ufak bir fikre kapılmıştım ki?

Gözyaşlarımı gizlemek için başımı öne eğerek odanın ortasına doğru yürüdüm. Bana şaşkınlıkla bakan Francesca'ya bakmadan önce el çantamı ve ceketimi aldım, yüz ifadesi daha sözlerini duymadan ne kadar belli ediyordu.

"MASSIMO İLE EVLENMEYİ KABUL MÜ ETTİN?" diye bağırdı.

"Bu olmayacak, aşkım. Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim." Matt onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Matt, aptal olma. Aramızda bir anlaşma var ve sen hiçbir zaman sözünden dönmedin ve bu kesinlikle ilk olmayacak." Elimden geldiğince sakin konuştum ama kararlılığım her zamanki gibi sarsılmazdı. Evlilik hakkında konuşurken kalbim hayatımda ilk kez milyonlarca parçaya bölündüğünde çılgınca bir kahkaha atma ihtiyacı hissettim. "Ayrıca, hiçbir şeyi kaçırarak değilim. Yani o benim kocam olacak! Aman ne önemli. Belki ondan hoşlanmaya bile başlayabilirim. Aşk bambaşka bir hikâye, asla bulamayacağım bir şey. Benim için ikinizin sahip olduğu şey gibi bir şey yok. Bunu daha erken değil de daha sonra öğrenmenin ıstırabından kendimi kurtarabilirim." Kurtarma işi başarısız oldu. Sefalet beni tüketiyordu, ama bunu yapmaya cesaret edemiyordum ve edemezdim de.

burada parçalanmak. Daha önce alaycı biriysen, şimdi güvenlik halatı olmadan lanet olası çukura itildim.

"Alison!" Francesca azarladı.

"Ne?" Ona tamamen görmezden geldiği bir uyarı bakışı attım. "Neden aşkı asla bulamayacağını ? Bu sadece en duyduğum en saçma şey!"

"Çünkü kendimi tanıyorum. İşte bu yüzden. Bu konuyu kapatalım. Vincenzo'yla evleneceğim ve bu süreçte aileme yardım edeceğim. Bu dünyada işler böyle yürüyor, değil mi?" Öfkemi uzak tutmayı başardım. Tüm bu olanlar şimdi aptal benliğimden bir intikam gibi geliyordu.

"Yanlış! Başkalarının mutluluğu için kendi mutluluğundan vazgeçmemelisin ve burası senin dünyanın değil." Francesca tartışmaya çalıştı ama ben kararımı vermiştim. Aklımda herhangi bir şüphe varsa bile, artık dağılmıştı.

"Artık öyle. Olan oldu. Şimdi izin verirsiniz, müstakbel kocamı ziyaret edeceğim. Hastalığı nüksetti ve iyileşme sürecinin nasıl gittiğini görmek istiyorum. Yarın seni kontrol etmek için evine uğrarım."

Kaderim mühürlenmişti ve zihnim bununla fazlasıyla barıştı. Aşkın canı cehenneme. Duyguların canı cehenneme. Ve özellikle Max'in canı cehenneme.

Buradan defolup gitmek için her şeyi tahmin edebilirim!

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Buonasera, Nessa." İyi akşamlar. Bugün bu kadar iyi bir misafirle karşılaşmayı beklemiyordum," Vincenzo odaya girer girmez yataktan beni selamladı, içeri girmekte tereddüt ediyordu. "Lütfen, içeri gelin." Yatağın üzerinde kendini biraz kaldırmaya çalıştı ve ben de oturmasına yardım etmek için koştum.

"Merhaba." Kendini daha rahat hisseder hissetmez fısıldamayı başardım. Yüzündeki açık acı kalbimi hüzne boğdu. Oturmam için yatağın yanındaki yeri işaret etti, ben de dediğini yaptım. "Nasıl hissediyorsun?" Resepsiyona sormaya çalıştım ama bana bir şey söylemek istemediler."

"Yaptığını biliyorum." Bu ifadeden gurur duyarak gülümsedi. "Daha iyiyim. Ama eve dönüp dinlenmem gerekiyor. Vücudum son birkaç gündür ona çektirdiğim yorucu çileler yüzünden bana kızıyor."

"Sanırım bu akıllıca bir plan." Dudaklarımı hafifçe büken hüzünlü bir gülümsemeyle basitçe ifade ettim. Ona beni de yanında götürmesini söyleme dürtüsüyle savaştım. Bir yıllık özgürlük istediğimi unutmak için. Şu anda ihtiyacım olan tek özgürlük, göğsümde bir delik açan bu yakıcı acıdan kurtulmaktı.

"Sorun ne, *Nessa*?"

"Hiçbir şey, neden? Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Uzun bir gündü." Kendimi bile ikna ettiğimden emin değilim, onu ikna edebileceğimi nasıl düşünebilirdim?

"*Riprova.*" *Tekrar dene.* Ve tahmin ettiğim gibi, yapmadım. "Hâlâ o ismi bekliyorum. Bana kim olduğunu söyle, ben de sana kafasını gümüş bir tepside, taşaklarını da takım olarak hediye edeyim." Bir kez daha doğru tahminine verdiğim şaşkın tepkiyi ölçmek için durakladı. Buna böyle de diyebilir miydim? Nadiren yanılıyor gibiydi ya da ben berrak bir su kadar şeffaftım. "O güzel yeşil gözlerinde dönen acıyı görebiliyorum. Geçen günkünden daha derin. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Artık kendimi tutamıyordum. Burada, görünmez bir orduyla savaşıyordu, ona karşı koyabilecek hiçbir silahı yoktu, lehine hiçbir ihtimal yoktu, sadece inanç ve hayatta kalma isteğiyle koşuyordu ve bana nasıl yardım edebileceğini soruyordu. Gözyaşlarım ve hıçkırıklarım tüm nezaket kurallarını hiçe sayıyor, utanç içinde yüzümü kapatırken patlamak için izin istemiyordu. Benim sorunlarım onun canavarlarının yanında küçük ve önemsiz kalıyordu. Vincenzo beni kendine çekti, başımı göğsüne yasladı, saçlarımı okşarken acımı yatıştırmaya çalıştı. Max'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor, onları her duyduğumda kalbimden bir parça daha kopuyordu. Her seferinde onları yeniden hissediyordum.

Beni kim olarak gördüğünden bahsettiler ve onun için bu olduğum düşüncesi beni daha da kırdı. Beni bu şekilde ezmesinin tek bir yolu vardı. Tek bir açıklaması vardı ve ben bunun doğru olmamasını diledim. Şimdi olmazdı. Onunla değil. Kalbimdeki boşluğu istemeden de olsa doldurmuş ve içten içe patlamasına neden olmuştu. Bir daha asla kontrolümü bu şekilde kaybetmeyecektim. Kendimi bir daha asla o savunmasız zayıf pozisyona sokmayacaktım. *Mutluluğum sadece ve sadece benim ellerimde.*

Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalıştım, yanaklarımdan süzülen acıyı yutkularak bastırdım. Elimin tersiyle yüzümü temizledim, kendimi tekrar toparlamaya çalıştım, bu kadar bencil olduğum için kendimi çok suçlu hissediyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun değil. Kimse her zaman güçlü değildir. Benim yanımda her zaman kendin olabilirsin, *Nessa*. Duvarlar ya da sahte sempati yok." Başımı sallayarak onayladım. Sanki benim mücadelelerimi biliyor gibiydi. Kendimi bulma ve ailemin gölgesinden uzakta, kendim olma ihtiyacımı. "Konuşmak istersen memnuniyetle dinlerim."

"Teşekkür ederim, ama henüz değil. Ben de hâlâ emin değilim." Kontrollü ve daha etkilenmemiş bir tonda söylemeyi başardım. "Ama şu nişan partisi hakkında bilgi edinmek istiyorum." Saptırma. Konuşma bana uymadığında her zaman tercih ettiğim silahım.

"Görüyorum ki hediye alıyorsun."

"Ben yaptım. Bu çok güzel. Teşekkür ." Şimdi daha içten gülümsedim. Kendini hasta hissediyordu ama yine de düşünceleri benim üzerimdeydi.

"İki hafta içinde tamamen iyileşmiş olacağım ve personelim şimdiden suare hazırlıklarıyla ilgileniyor. Akşam için yerine getirilmesini istediğiniz herhangi bir dileğiniz olması durumunda Elenor'un sizinle irtibata geçmesini sağlayacağım. İsterseniz bu şovu siz yönetebilirsiniz." Elimi tutup dudaklarına götürdü ve tenime tatlı bir öpücük kondurdu. "Yakında benim kraliçem olacaksın ve her dileğin benim için emirdir."

Bir kadını nasıl özel hissettireceğini bildiğine hiç şüphe yoktu ama ne kadar mükemmel olursa olsun, içten içe öyle olmasını dileysem de göğsümdeki doğru tellere dokunmadı. Belki bir gün, ama bugün değil.

Anımız kapının çalınmasıyla bölündü. Kim olduğunu görmek için başımı çevirdim, Vincenzo'ya çok yakın oturduğum yerden kalkmaya zahmet etmedim.

"İçeri gel." Daha yüksek sesle söyledi, sesi biraz titrek ve gergin çıkıyordu.

"Affedersiniz," dedi Max kapıyı açarken. Onu gördüğümde gözlerime inanmadım. Kalbime tahta bir kazık saplandığında acı içinde uluyan içimdeki canavarı dizginlemeye çalıştım, parçalanma ve tekrar ağlama dürtüsüyle savaştım. Mükemmel güzellikteki yüzü, keşke buraya gelip özür dileyseydi ve benimle gün batımına doğru yelken açsaydı dedirttiğinde göğsümde sıkışan nefesime engel olamadım. Ne kadar mazoşist olabilirdim ki? "Seninle biraz konuşabilir miyim Alison?"

"Ne istiyorsun Max?" Sinirli bir şekilde sordum, yataktaki yerimden kalktım ve sessizce durup yaklaşmamı beklediği kapıya doğru yürüdüm. Başımı dik tutmaya çalıştım, onun varlığından ya da uzun süren sözlerinden etkilenmemiş gibi davrandım.

"Doktor Francesca'yı az önce taburcu etti ve biz de yola çıkıyoruz. Seni eve bırakmamı ister misin?" Elimde olmadan gözlerimi devirdim, bu hareketin gücüyle kafamın arkasına nasıl takılmadıklarını bile bilmiyorum.

"Ciddi misin?" Kıkırdadım, cevabını bekledim ama omuz silkmenin ötesinde bir şey alamadım. "Hayır. İhtiyacım olursa nişanlımın bunu sağlayabileceğine eminim. Ama ben yetişkin bir kadıyım, refakatçiye ihtiyacım yok." Nasıl oluyor da biraz önce bana o korkunç şeyleri söyleyebiliyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi nazik ve çekici davranabiliyordu? Sanki beni bilerek incitmemiş gibi. Gözlerinden ne olduğunu gayet iyi bildiğini görebiliyordum.

ama o yine de bunu yapmayı seçti. Bana bir çöpmüşüm gibi davranmayı ve duygularımı bastırmayı seçti.

"Tamam, sadece sorayım dedim. Yarın görüşürüz." Gülümseme cüretini bile gösterdi.

Hayır, yapmayacaksın.

Bu düşüncemi tamamlayamadan Max eğildi ve eliyle başımın arkasını tutarken yanağıma uzun bir öpücük kondurdu. Başımı sallayarak kendimi onun elinden kurtardım. Uzaklaştığında şok ve iğrenme arasında gidip geliyordum, tenim tam beni öptüğü yerden yanıyordu. Daha önce bana her dokunduğunda hissettiğim karıncalanma hissinin aynısıydı. *Ne oluyor lan?* Ona baktım, kaşlarım şaşkınlık ve küçümseme içinde çatılmıştı, gözlerinin Vincenzo'ya kilitlenmiş olduğunu gördüm.

Lanet olası pislik. Müstakbel kocamın önünde üzerimde bir tür hakimiyet kuruyordu. Yakınlık numarası yapıyordu. Birkaç dakika önce üzerinde tepindiği ve her yerine işediği kocamın aynısı. Yeni açılmış yarama bir avuç tuz basıyordu. İğrenmişim. Midem bulandı. Gücenmiş hissettim. Onun oyunu neydi?

"Don Massimo," diye selamladı sonunda, sesindeki asidik tonu saklamadan gitmeye yöneldi. Vincenzo'ya dönmeden önce yüzümdeki şaşkın ifadeyi silmeye çalıştım, ama şimdiye kadar bir şeylerin farkına varmış olacağını biliyordum. Bu küçük ziyaretle ilgili her şey tuhaftı, nasıl anlamazdı?

"Ee, Max ha?"

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım.

"Aradığın kişi o, değil mi?" Başımı öne eğdim, beden dilim benim yerime konuşuyordu. "Bu işleri biraz daha zorlaştırıyor."

"Bir de bana sor." Dürüstlük beni ele geçirdi ve Vincenzo ile oynadığım oyunu açmamı sağladı. İnkâr bir faydası yoktu. "Her iki şekilde de, geçmişte kaldı. Gelecek hakkında konuşmayı tercih ederim. Kaliforniya'ya uçuşumu ne zaman ayarlayabilirim?" Cevabını bilmediğim sorulara cevap vermemek için odağı yine kendimden uzaklaştırıyordum.

"Bu konuda konuşmamaya istekli misin?" Gülümsedi ve beni biraz rahat bırakarak pes etti. "Ne zaman istersen jetimi senin için hazır ederim. Nişan partisi Cumartesi gününden iki hafta sonra. Ondan önce ne zaman istersen gelebilirsin."

Yeni evim ve şehir hakkında konuşurken bir süre daha kaldım. Çok geçmeden yorgunluğunu gergin sesinden anlayabildim, ben de

Vedalaştım ve ertesi gün tekrar geleceğime söz vererek oradan ayrıldım.

Bir ipliğe tutunmuştum. Öfke ve acının karışımı beni oradan uzaklaştırıyordu.

Neredeyse ışık hızından daha hızlı bir şekilde eve koştum. Tüm öfkemi hastaneden uzaklaşmak için manik bir sürüşe kanalize ederken ayağım gaz pedalındaydı. İlk kalp kırıklığıma tanıklık eden o duvarlardan uzağa.

Bu kadar aptal olduğum için kendimi sürekli uyarıyordum. Boynumu onun kolayca kırabileceği şekilde açtığım için. Sahip olduğum duygulara karşılık vermediğine dair duyduğum en ufak şüphe bile, söylediklerinin ve söyleme şeklinin yanında çocuk oyuncağıydı.

Statü kartını oynayacak biri değilim ama Matt'ten onu kovmasını isteme dürtüsüyle savaşıyordum. Bitti. Lanet olası av. Keşke bunu bilseydi, muhtemelen sormama bile gerek kalmazdı. Ama onun acısı benimkini azaltmayacaktı ve günün sonunda vicdanı rahat bir şekilde uyuyabilecek olan yine bendim.

Eve varır varmaz kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı kapıya çarparak yere düştüm. Bir zamanlar kırılmaz olan zırhım camdan kalkanlar gibi paramparça olmuştu. Tüm hüsrân şimdi bedenimi acımasız işkence gözyaşları içinde terk ediyordu. Dışarıdan birinin bu kadar hasar vermesine imkân yoktu, bu açıkça içeriden yapılmış bir işti. Max'in içeri girmesine ne zaman ve neden izin verdiğimi tam olarak kestiremiyordum.

Kalbimin içindekileri ilk kez dökmek üzereyken söylediği sözler ve yüzündeki tiksinti dolu ifade beni sert ve alçak bir şekilde vurdu. Kendimi savunmasız bırakıyordum, kalbimi ayaklarının altına seriyordum, olası mutluluğumu onun ellerine bırakıyordum ve onun yaptığı tek şey hala sahip olduğum umut kırıntılarını ezmek oldu. Parçalanmış bir evde büyümenin bazı inançları zayıflatmak için özel bir yolu vardı. Annem gibi güçlü bir kadının acısını ve kederini görmek, tüm bunların anlamını sorgulamama neden oldu.

Evlilik. Ortak konut ve seks yardımları için bir sözleşmeden başka bir şey değil.

Bu dünyada sizi en çok sevmesi gereken kişi tarafından reddedilmek, kırılğan bir gencin gözünden tüm o saçmalıkları gördükten sonra hala ayakta kalan her şeyi zehirler. Sevgili babam bana her ilgi göstermediğinde bu acıyı defalarca hissettim. O yüzden sonsuza dek mutlu sonlara inanmadığım için beni dava edin.

Yine de hayal kurmaya cesaret ettim. Geçmişten gelen şeytanları bırakmaya cesaret ettim ve bakın beni nereye getirdi. Kendi gözyaşlarımın birikintisinde oturuyorum. Neden

O olmak zorunda mıydı? Neden bana iyi ve ilgili davranan Vincenzo için de aynı şeyleri hissedemiyordum?

Ağlamak için acı dolu gözyaşlarım tükendi, bu yüzden kendimi yerden kürekle kaldırdım ve tüm resim malzemelerimi ve boş bir tuvali çıkardım. Yıllardır resim yapmamıştım. Boyaların kurumadığından bile emin değildim ama bir kaçışa ihtiyacım vardı. Hissettiğim her şey için daha sağlıklı bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Üzerime boya lekeli büyük bir tişört ve çorap giydim, saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerimi kapattım ve Jackson'ın geçen gün söylediklerini hatırladım. "*Hisset, düşünme.*"

Siyah, beyaz, gri ve kırmızı. Yeni bir gözyaşı akışı görüşümü bulanıklaştırırken, her biri içimde çılgına dönen duygularla beslenen öfkeli vuruşlar. Jackson haklıydı. Hissetmem gerekiyordu. Her şeyi hissetmeliydim ki bir daha asla böyle hissetmeyeceğimi bileyim. Aptallığım için kendi kendime verdiğim bir ceza gibiydi.

Duygularımla savaştım, elimden geldiğince cesur olmaya çalıştım, zihinsel olarak her şeyi lanet bir film gibi yeniden oynattım. Ben d'Artagnan'dım ve kılıcım elimdeki fırçaydı, bu yeni iblislerle savaşırken ruhumun bir resmini çiziyordum. Onlar artık benim bir parçamdı, kim olduğumun bir parçasıydı. Onun mükemmel beyaz kanatlarını kopardığım gibi koparmak istediğim bir parça.

Olduğum ama olmak istemediğim her şeyi ona verdim, kendimi beni parçalayan zehirli parçalarımın ayırdım. Tüm o duygular o tuvale hapsedildi ve kafeslendi, kendimi ikiye böldüm.

İşte oradaydı, bana bakıyor, ciğerlerimdeki tüm havayı alıyordu. Ben gerçekten bu hale mi gelmişim? Tuvaldeki kendi görüntüm, kırık bir kalbin boşluğunun altında yatan, ona dayatılan bir kaderin teslimiyetiyle gölgelenmişti. Kırılgan ve savunmasızdı, geride bırakmak istediklerimi, kendimden koparmak istediğim parçaları temsil ediyordu.

Saatler sonra nihayet durdum, her şeyden yorulmuştum. Resmin tamamını görmek için bir adım geri attım. Tam olarak ne yarattığımı gördüğümde göğsümde bir acı daha hissettim. Kendimi yerde otururken, kanayan kalbimi tutarken, kanatlarım ayaklarımın dibinde kesilmiş ve kırılmış halde ikiye bölünmüş olarak resmetmişim. Kendimi onun beni gördüğü, bana *un fottuto angelo*, lanet olası bir melek, düşmüş ve kırılmış dediği gibi resmetmişim.

Kanatlarım aslında kırıktı ama onlar olmadan da uçmanın bir yolunu bulacaktım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Uçmaktan nefret ediyorum.

Bir keresinde bir silahın namlusuna bakmıştım, ama her nasılsa bu, devasa bir metal tüpün içinde, yerden otuz küsur bin fit yukarıda, havada süzölmek kadar korkutucu değildi. Belki paniğın süresiydi, belki de sadece o anda tetiğe basılmayacağı düşüncesi. Karşılaştırma aptalca olabilir, ama artık biraz sarhoş olan bulanık zihnimin gittiğı yer orasıydı.

LaGuardia'daki VIP salonunda oturmuş Vincenzo'nun uçağının kalkışa hazır olmasını bekliyordum. Korkunun anlamsız bir cesarete dönüştüğü noktada umutsuzca hislerimi boğmaya çalışıyordum ve bunu bulabileceğim tek bir yer vardı - bir bardak romun dibinde. Sadece rahatlatıcı bir gevşeklik arıyordum ama şimdiden biraz aşırıya kaçmış olabilirim. Kendimi savunmam gerekirse, zihnimdeki düşünceleri batan bir gemiymiş gibi boğuyordum.

Max'in istediğim kişiyle istediğim her şeyi yaptığım için beni bedenimden utandırmasının üzerinden iki hafta geçti. Bu sözleri söyleyen o olduğu için gerçekten acı veriyordu. Birkaç gün boyunca üzüntü ve dehşet içinde debelenmeme izin verdim, günler geçtikçe güçlendim, utanmadan biraz nüksedebildim.

Daha önce hiç gerçek bir kalp kırıklığı yaşamamıştım ve benim için aynı şekilde hissetmeyen birinden gerçekten hoşlandığımı bilmek beni onarılamayacak kadar kırdı. Bundan daha kötüsü, onun sevgisine layık olmadığımı hissetmekti.

benim seçimlerim yüzünden. Ama gerçekte ben ne yaptım ki? Jax ile seks yaptım! Son bir yıldır birlikte olduğum tek kişi o. Bunda utanılacak bir şey göremiyorum. Ve eğer yatıyor olsaydım bile, hangi erkek tam olarak bunu yapmamış ve lanet bir aygır olmakla övünmemiştir? Gözüne kestirdiği her kızı tavlayıp yiyebilecek erkek gibi bir adam olmak. Ben olsaydım neden farklı olsun ki?

Gerçek şu ki, bunu kınayan ilk kişi bendim. Max'in kadın düşmanı sözlerine ilk inanan bendim. Kendimi utanca mahkum eden ilk kişi. Ama bu yanlış. Aynı şey için iki ağırlık ve iki ölçü, ayrımcılık ve çifte standarttan başka bir şeyle sonuçlanmıyordu. Benim için değil.

Victor'dan bir süre istemiştim, Max'in onunla çıkma konusunda bana hissettirdiklerinden dolayı değil, tam bir karmaşa içinde olduğum ve yeni bir ağa dolanmanın kendimi içinde bulduğum duygusal karmaşadan kurtulmama nasıl yardımcı olabileceğini göremediğim için. Bu yüzden sonsuza dek özgürlüğümü sonuna kadar yaşayacak kadar güçlü olmadan önce parçalanmış egomu ve kalbimi onarmak için biraz zaman kazandım.

Ayrıca, Kaliforniya'ya gitmek ya perspektif kazanmama ya da on iki ay bitmeden yeni hayatıma başlamaya karar vermeme yardımcı olabilir.

Günlerce Max'le yaptığım konuşmanın üzerinde durduktan sonra, özellikle de Vincenzo'yla birlikteyken yaptığım o tuhaf ziyaret, yanağıma kondurduğu öpücük ve diğer her şey bana tek bir şey söylüyordu: Max benimle oynuyordu. Sonunda kalbimle değil de aklımla düşünmek bana olayları gerçekte olduğu gibi görebilme berraklığını getirdi.

Matt için çalıştığı üç yıl boyunca ondan bildiğim tek şey, o hastane koğuşunda gördüklerimin ve duyduklarımın tam tersiydi. Gerçekten de görmem gerekenden fazlasını mı görmüştüm? Kendimi aptal olarak görmüyorum. Duygular zihnimi bulandırdı ve kontrolü ele geçirdi, yaptıklarının görüldüğünden daha fazlası olduğunu açıkça algılamama izin vermedi. Ya iki yüzü vardı ya da sadece beni kendinden uzaklaştırıyordu. Ama neden? Bu sorunun cevabı artık beni ilgilendirmiyordu. İşim bitmişti.

İki hafta boyunca onunla göz göze gelmemek, son inançlarıma rağmen hala rasyonellikle bağlantı kuramayan ve asla olmayacak bir şey için kanamayı durduramayan kırık kalbimi onarmaya yardımcı oldu.

Max açıkça beni ondan uzak tutmak istedi ve ben de tam olarak bunu yapacağım. Bunu ben de istedim, değil mi? ...değil *mi*?

"Bir tane daha lütfen," dedim ve barmene utanç verici bir şekilde boşalan bardağımı doldurmasını işaret ettim. Elindeki *Havana Club Máximo* şişesi beni Dea Tacita'da Max'in mafya gölgesinin altındaki gerçek insanı görmeme izin verdiği o geceye geri götürdü. Artık bu içkiyi sonsuza dek ona bağlayacaktım. Bana kötülükten başka bir şey yapmayan lezzetli bir zehirdi, tıpkı onun gibi.

Vincenzo'nun adamları yakınımnda oturmuş, her hareketimi izliyor, etrafımızdaki her şeye dikkat ediyorlardı. Müstakbel kocamın beni güvende tutmaları için onlara sıkı sıkıya talimat verdiğini hayal edebiliyordum. Beni evden aldıklarında kendilerini tanıttılar. Fabio ve Fabrizio. Bunu asla doğru yapamayacaktım!

İkisi de siyah takım elbise, siyah kravat ve beyaz düğmeli gömlek giymişlerdi. Görünürde hiç kırıksıklık yoktu. Fabio uzun boylu ve bronz tenliydi. Koyu renk gözler, koyu renk saçlar, muhtemelen çok karanlık bir ruh. Yoksa Fabrizio muydu? Diğeri çok daha iri ve hantal olmasına rağmen daha yumuşak görünüyordu. Kollarını her kavuşturduğunda takım elbisesi neredeyse kocaman pazularını yırtıyordu. Güneş gözlükleriyle birlikte sanki "Siyah Giyen Adamlar" filminden fırlamış gibiydiler. Beni nöralize edebilirler mi? Bunun için para verirdim. Kötü anılardan kurtulur ve onların yerine sadece açıklanamayan mutluluk hissini koyarlardı. Olmazsa, konuşan pug'ı alırım.

Cebimdeki telefonum çaldı ve içkimin kalanını yudumlarken onu çıkarmak için el yordamıyla uğraştım. Arayanın kimliğinde Francesca'nın numarasını gördüm ve aceleyle cevap verdim.

"Hey, Franny!" Telefona neredeyse şarkı söyleyerek cevap verdim, şu anda hissettiğim hafif vızıltıyı gizlemek için çok fazla uğraşmadım.

"Selam, bebeğim. Nasılsın?" Kendimi toparladıktan sonra evlerine ziyarete gitmiş ve ona olanları ana hatlarıyla anlatmıştım. Ama hissettiğim gerçek acıyı paylaşacak kadar kendimi iyi bulamıyordum.

"Güzel... uçaklardan kesinlikle *nefret* ettiğimi düşünürsek. Ve bu çok küçük. Oraya arabayla gidemez miyim?" Kendimi öfke geçiren küçük bir çocuk gibi hissediyordum. O sadece güldü ve dinledi. "Beni lanet olası büyük bir uçağa bindir! Güçlü adamların küçük uçaklarla ne alıp veremediği var? Sanırım Vincenzo hiçbir şeyi telafi etmek zorunda hissetmiyor."

"Her şey yoluna girecek. Panik yapma." Kıkırdadı, hafifçe erimemle eğlendiği belliydi. "Sadece bu küçük kaçışın tadını çıkarmaya çalışın. Bir mimoza iç

ve rahatla. D n senin için ayarlad ğım randevuya gittin mi?"

"Yaptım ve geri döndüğümde seni  ld rmemi hatırlat. Bu bok çok acıttı!" Fısıltıyla bağırdım. Francesca yas tutma sürecimin bir parçası olarak kendime bakmamın önemli olduğunu düşündü ve bana tam bir tadilat ayarladı. Dürüst olmak gerekirse, yaklaşan etkinlik için en azından düzgün görünmesi gerekiyordu. Sonunda, *'Beni Cali'deki bikini sezonuna hazırla'* diyerek talep ettiği tam bir Brezilyalı oldu.

şöyle söyleyeyim, hiç eğlenceli değildi. Her bir ağda şeridinin yırtılmasıyla yaşadığım acı ve ıstırabı hayal ederken, sıranın diğer tarafında yüksek sesle gülmeye başlamıştı bile.

"Gülmeyi kes, hiç komik değil. Hayatım boyunca travma yaşayacağım!" Ben onu azarladık a o daha çok gülüyordu ve ben de kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Hayır, cidden! Bacaklarımı a arsam nezle olacağımdan korkuyorum sanki! Dalai Lama'nın kaşlarını yukarı kaldırdığını düşün."

Bir kahkaha patlattı ve ben de kıkırdamamı tutamadım.

"Alison, dur!" Dışarı çıkmayı başardı.

"Hayır, durumun ciddiyetini anladığınızı sanmıyorum... bu bir sfenks, hani şu alerjisi olanlar için olan kel amcıklar var ya?"

"Alison, konuşmayı kes!" Yüksek sesli kontrolsüz kıkırdamalar arasında mırıldandı.

"BEN KEL KILIT'IM!" Bunu fark ettiğimde ben de kahkahalarımı tutamadım. Sonunda, beni gülümseten mutlu ve kaygısız bir an.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, Kahretsin! Merhaba Matt." Kahkahalarımı bastırmaya ve ciddi bir ton takınmaya çalıştım ama muhtemelen içkinin de etkisiyle son kıkırdama patlaması ağzımdan istemsizce döküldü. "Beni hoparlörde olduğun konusunda uyayabilirdin, seni hain."

"Anlamaya çalışmak bile istemiyorum." Ciddi ağabeyim kahkahaların yavaş yavaş azalmasını sağlayarak konuştu. "Ona henüz söylemedin mi?" Francesca'ya sorduğunu duydum.

"Ona ne söyledin?" şimdi merakla sordum.

"Korunmadan gitmene izin veremezdim-"

"Matt, ben yetişkin bir kadınımdır. Kuşlar ve arılar hakkında konuşmanın zamanı çoktan geçti." Sözünü kestim. Diğer taraftaki göz yuvarlamasını neredeyse görebiliyordum, o yüksek sesli i  çekişle renklenmişti.

"Dediğim gibi, Max ve Jimmy güvende olduğunuzdan emin olmak için sizinle birlikte gelecekler."

"NE? HAYATTA OLMAZ." Telefona bağırdım. O lanet cümleyi duyduğumda içimde kalan tüm eğlence kırıntıları yok oldu. Neredeyse ayılacaktım.

"Ne? Neden olmasın?" Kahretsin! Tabii ya. Matt'in hiçbir şeyden haberi yoktu.

En azından tepkisinden Francesca'nın sırrımı sakladığını anladım.

"Ben çocuk değilim Matt. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Senin bebek bakıcılarının peşimde dolaşmasına ihtiyacım yok." Sebeplerimi gizlemeye, bağımsızlık numarası yapmaya çalıştım. Belki işe yarardı.

"Ne dediğin umurumda değil. Ya seninle gelirler ya da o lanet uçak yerden kalkmaz. Şimdi telefonu onlara ver."

"Onlar bile -"

"Bayan Battaglia," diye tanıdık bir hayaletin kulağıma fısıldadığını duydum. O hipnotik ses tellerinin adımı söylemesi karşısında irkilmekten kendimi alamadım.

Fısıltısını tenimin altında hissedebiliyordum, kemiklerimi tutuşturuyor, duyularıma çarpıyor ve beni tepeden tırnağa titretiyordu. Nefesi kulağıma okşuyordu ve sıcak bedeninin benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu hissedebiliyordum.

Aniden arkamı döndüm ve gözlerimin gördüğü ilk şey, delici mavi gözlerine bakmadan önce bir sırtışa dönüşen mükemmel dolgun dudaklarıydı. Hızla bir adım geri çekildim ve telefonu onun uzattığı eline bıraktım, zihnimin beni sürüklediği karanlık tavşan deliğinden çıkarken kendime bir içki daha almak için doğruca bara gittim. Uçmak muhtemelen sorunlarımın en küçüğü olacağından şimdi bir dublöre ihtiyacım olacaktı.

Bu yolculukta benimle birlikte olması felaketten başka bir anlama gelmiyordu. Bana yaptığı gibi onu da kendimden uzaklaştırmalıydım. Daha önce olduğu kadar yakınlaşmasına izin veremezdim. Kendimi yok eden kırılmalığa geri dönmeyi reddettim. Çünkü bir kez daha onu görmek, onu bu kadar yakın hissetmek, tam da istediğim şeydi. Beni istemesini istiyordum ama ihtiyacım olan şey kesinlikle bu değildi. Huzura ve iyileşmeye ihtiyacım vardı ve Max etrafımdayken bunun nasıl mümkün olabileceğini bile göremiyordum.

Max'in kardeşimden son emirlerini almasını izledim, VIP salonunda yavaşça volta atarken, sırtım tezgâha yaslanmış bir şekilde bar taburesine otururken yüzüm her geçen saniye daha da soluyordu. Artık ona karşı garip bir öfke ve nefret beslediğimi fark ettim, anahtar kelime - garip.

Çünkü aynı zamanda, onun kendini beğenmiş yüzüne her baktığımda midemdeki aptal çırpınışa engel olamıyordum. İkisi arasındaki çizgi çok ince ve bulanıktı. Telefonda konuşurken bana her baktığında gururla sırtıyordu. Gözyaşlarımı tutamadım.

Doğrudan bana baktığında bile bakışlarını ondan kaçırdım. Onun peşime takılmasından duyduğum hoşnutsuzluğu görmesini istiyordum. Yakıcı ve alaycı bakışlarımın yüzündeki kıkırdamayı yok etmesini umuyordum.

Kıçımın prensi.

Max arkasını dönüp göz kırptı ve nefesimi tamamen kesen muhteşem bir bana baktı. Lanet olsun; eğer bunun olacağını bilseydim, sırf birazdan yaşayacağım işkenceden kurtulmak için uçağı, silahı ve balmumunu *birlikte* memnuniyetle kabul ederdim. Şimdi çıkamam, Vincenzo beni bekliyordu, daha da batmaktan başka çarem yok.

"Bana bir tane daha doldur!" Barmene neredeyse havlayacaktım. Gözümü bile kırpmadan bütün içkiyi içtim, boğazımdaki yanma hissi alevli bir ateşe benzin dökmek gibi içime ateş katıyordu. Max kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüdü, neredeyse kötü gizlenmiş bir zafer dansıyla sallanıyordu.

Bundan zevk alıyor.

"İşte telefonunuz, Bayan Battaglia." Sesi sabitti ve garip bir şekilde yüzünde daha önce gördüğüm eğlenen ifadeden eser yoktu.

"İkiniz de gemiye hoş geldiniz. Dr. Jekyll, Bay Hyde. Bugün hanginiz baskın olacak?" Yardım edemedim ama sergilediği bipolar davranışa işaret ettim.

Alkolün verdiği hafiflikle birlikte tam ve mutlak bir dürüstlük geldi. İstesem de düşüncelerimi zapt edemiyordum. Sanki ağzım zihnimle doğrudan, serbest akışlı bir bağlantıya sahipti. Durmak yoktu. Bu yüzden ona sırtımı döndüm, bir cevap beklemedim, bu konuşmayı sürdürmeyi reddettim. En iyisi bundan tamamen kaçınmaktı.

"Alison, ben sadece yardım etmek için buradayım." Dedi ve benim ona dönmemi sağladı, yüzüm yanaklarımdan süzülen öfke kızarıklığını saklamıyordu.

"Uzak durarak çok daha fazla *yardımcı* olabilirdin," diye itiraf ettim, ayağa kalkıp Fabio ve Fabrizio'nun arasına oturmaya gittim. Belki bedenimi olduğu kadar kalbimi de koruyabilirlerdi.

Nihayet uçağa binme vakti gelmişti ve *Havana Club Maximo Rom* sayesinde artık yaprak gibi titremiyordum. Rahatlamıştım ve duygularımla tam bir uyum içindeydim. Hatta fazlasıyla.

Fabio olduğundan emin olmadığım Fab'lardan birinin yanına oturdum, diğeri ise karşıma oturdu. Max ve Jimmy koridorun diğer tarafında oturuyorlardı ve aradaki mesafe için şükrediyordum.

Jet tıpkı bizimki gibi abartılıydı ama bulunduğum yerden bakınca, saf altın ve elmaştan yapılmış olsa bile yine de ondan nefret ederdim.

Fab'lardan birinin koluna yaslandım ve kalkışa geçtiğimiz için biraz gergin bir şekilde gevezelik etmeye devam ettim. Çok geçmeden, ağzım fren, kısıtlama ya da suskunluk olmadan konuşmaya devam ederken son kadeh Rum'un etkilerini hissedebiliyordum.

Mahremiyet ve sınırlar benim sarhoş ve belagatli benliğim için yok hükmündeydi. Arada bir Max'e bir bakış atıyordum ve onun sakin yüzünü, yüzeyde hüküm süren kontrolünü görüyordum, ancak yumrukları hayal kırıklığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

"... Yani çok acıtıyor, biliyor musun? Siz erkekler bunu neden gerekli görüyorsunuz anlamıyorum! Bu tam bir işkence. Oh kahretsin! Biliyorum, belki de bunu bilgi almak birine yapmalısın. Sadece balmumunu yay ve sen daha kel-kazan diyemeden onlar ispiyonlayacaktır!"

Kendi acınası şakama tek başıma gülmeye başladım ama Fabrizio'nun ağzından beklenmedik bir şekilde çıkan kıkırdamayı gördüm.

"Ve halılar ve perdeler hakkında ne derler bilirsin... şey, flaş haber... Onlar-" Max aniden beni kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı. "Hey, bu da ne?" Fabio'nun -yani daha büyük olanın- ayağa kalktığını ve beni Max'in elinden kurtarmak için hamle yapmaya çalıştığını gördüm.

"Signore-"

"Tek kelime etme." Max'in homurdanarak bir uyarıda bulunduğunu duydum, devasa İtalyan dağına bir tehdit olarak tehditkâr bir adım attı. "Otur. Aşağı." Emredici ses tonu omurgamdan aşağı heyecan verici bir ürperti gönderdi, tam bacaklarımın arasına yerleşen bir elektrik akımı. Bunun en azından yumruk yumruğa bir kavga başlatmak için yeterli olacağını düşünmüştüm ama şaşkınlığıma rağmen Fabio söyleneni yaptı ve başıyla onayladıktan sonra yerine oturdu.

Sanırım Battaglias'ın gökyüzünün bu tarafında hâlâ yetkisi var.

Max uçağın sonuna doğru ilerledi, bir odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bembeyaz çarşafı rahat yatağı gördüm ve bulanık zihnim neredeyse berraklaştı.

Başımdan aşağı buz gibi su dökülürken nefesimin ciğerlerimden kesildiğini hissetmeden hemen önce nihayet beni ayağa kaldırdı.

"Ben-sen-sen a-a-şağılık herif." Felç edici titremeler arasında ağzımdan kaçırdım.

Hâlâ nefes almaya ve bana berraklık getiren ama kaba samimiyetimi koruyan Sibiryâ sıcaklığına alışmaya çalışıyordum. Max tam karşımda durmuş, beni duşta tutuyor ve lanet olası tertemiz Tom Ford'un kollarını ıslatıyordu. Ona baktım ve kalbim her zamankinden daha derin acıdı, tabii bu mümkünse.

"Senden nefret ediyorum." Kekelememek için elimden geleni yaptım ama sözlerim karşısında irkilmedi bile.

Buz gibi su gözeneklerimden sızdı ve bana biz Battaglia'ların meşhur soğukkanlılığını verdi. Sanırım şimdiye kadar bunu kullanmam gerekmemişti. Ama bu ölüm kalım meselesiydi: benim hayatım! Kendimi daha az hissetmeme izin verilmeyecekti! Beni tekrar ezmeyecekti ama eziyordu ve kendimi korumam gerekiyordu.

"Uzun uzun bak çünkü bu beni son kez bu kadar yakından görüşün, seni sadist orospu çocuğu."

Max suyu kapattı ve üzerime sarmak için bir havlu aldı. Neredeyse uyuşmuş olan kollarımı ovdu ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yanağımı okşadı.

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi davranıyordu. Sanki hiçbir şey yapmamış gibi. Öfke, içimde yükselen duyguyu tarif etmeye yetmezdi. Ona karşı, belki de daha çok beni etkilemesine izin verdiğim için kendime karşı.

"Kapının arkasında bir bornoz var. Kurulan ve onu giy. Yolun geri kalanında uyuyabilirsin." Basitçe emretti. Emredici ses tonunu algıladığımda içimden yine aynı ürperti geçti.

Beni kendi halime bıraktı ve çok geçmeden ısınmak için sıcak bir duş aldıktan sonra banyodan çıkıyordum.

Tenim suyun sıcaklığından lekelenmiş olsa da ruhum hâlâ donmuştu. Max yatakta oturuyordu ve ben kapıyı açınca hızla ayağa kalktı. Yumuşak şiltenin üzerine uzandım, gerindim ve ipucunu alıp gitmesini bekledim ama gözünü bile kırpmadan yatağın ayak ucunda dikildi.

Eğer ipucu çok inceyse, belki de kendimi daha açık hale getirmeli ve içimdeki Battaglia'nın bir kez ve herkes için ortaya çıkmasına izin vermeliydim.

Dört ayak üzerine dönüp ona doğru sürünürken bakışlarımın onunkilere kilitlenmesine ve asla bırakmamasına izin verdim. Sonunda, Adem elmasının az önce yuttuğu kuru yudumdan dolayı zorla hareket ettiğini gördüğümde, onun sözünü yakaladım. I

Ona ulaştığımda gözlerim hala onu inceliyordu ve kararlılığım neredeyse sarsılıyordu.

Ama yapamazdım, onun kadar sert olmalıydım. Dizlerimin üzerinde durdum ve bir elimi göğsüne koydum, diğer elim ise baştan çıkarıcı bir şekilde belinin etrafında dolandı. Şimdi gözlerinde açıkça parlayan yeni şehvet ateşini gördüm.

O daha ne olduğunu anlamadan silahını çıkardım ve taşaklarına doğrulttum, namluyu hissedebilmesi için bastırđıđımdan emin oldum. Ama bir şekilde bunun geldiğini gördü ve diğer silahını karnıma dayadığını hissettim. Sadece heyecan ve adrenalinin şovumu yönettiğini söyleyebilirim çünkü dürüstlükten kaçınmak için hala biraz şaşırmıştım. Bu heyecan verici kafa, ne yapmam gerektiğini bir kez daha düşünmeme neden oluyordu.

"Defol git bu odadan. Seni buraya davet etmediğimi bilecek kadar ayığım." Meydan okuyan duruşumu koruyarak dişlerimi sıktım.

Max ayağa kalktı ve silahını kılıfına geri koyarken sessiz bir kıkırdamayla bir adım geri çekilerek emrettiğim gibi gitmeye hazırlandı.

"Eğer gerçekten istediğiniz buysa, Bayan Battaglia."

"Hyde!" O gitmeden önce söyledim.

"Ne?"

"Belli ki bugün dışarıda olan zalim olan." Elimde Max'in silahı olduğu halde kendimi yatağa bıraktım ve onun yavaşça kapıya doğru ilerleyişini dinledim. "Bu hayatla işim bitti, yoluma devam etmeye hazırım." Max odadan çıkarken iç çekerek mırıldandım ve yüzümü bulutlu yastıklara gömdüm.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Benim gibi adamlar için kurtuluş yoktu.

Hiçbir güvenlik halatı yanmadan cehennemin bu kadar dibine ulaşamazdı. Üstelik ben bu hayatın içine doğmuştum ve daha da kötüsü yemin de etmiştim.

Lanet olası kan yemini.

Dışarı çıkmanın tek yolu, uzunluğumla birlikte tahta bir kutunun içinde, altı lanet ayağın altına doğru gitmekti.

"Jenny, bana bir bardak burbon getirir misin?" Kokpite yakın küçük bara ulaşır ulaşmaz uçuş görevlisine sordum. Az önce o odada olanlardan sonra bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Elbette, efendim."

"Aslında..." Onu geri çağırdım. "Gemide hangi romlar var?" "En iyi raflardan. Don Massimo hazırlıklı olmayı sever." *Ukala*

Piç kurusu.

"Biliyorum. Bana bir *Havana Club Máximo* getir."

"Çok uygun bir seçim." Düşündü.

"Temiz, buz yok." Basitçe sordum, sözlerini bir cevapla onurlandırmadım.

Arkama dönüp baktığımda aptal ve salağın koltuklarına düzgünce yerleştiğini, Jimmy'nin ise koridorun karşı tarafında kucağında bilgisayarıyla oturduğunu ve her ne yapıyorsa memnuniyetle büyülendiğini gördüm.

"Bu yepyeni bir şişe. Bu şerefe nail olmak ister misin?" Kristal sürahiyi bana uzatarak sordu "Ölülerin ruhları için yere biraz dökmelisin."

"Ölüler dinleniyor olmalı, içmiyor. Ayrıca, şimdi onları sarsmanın zamanı değil. Bırakın cehennemde yansınlar." Ölülerim yaşarken beni hiç umursamadılar, neden güzelim romu onlar için harcadayım ki?

Bu küçük ritüel hakkında her şeyi biliyordum ama bunun yerine, yeni şişenin ilk porsiyonundan kendime bir bardak doldurdum, bir tane daha servis etmeden önce onu boğdum.

"Nel sangue sono nato e nel sangue muoio." *Kanla doğdum ve kanla öleceğim.* Zengin rom boğazımı yakıp geçmeden önce kendime küçük alaycı bir kadeh kaldırdım.

Mirasım, seçimlerim, eylemlerim, hepsi beni kıcımdan ısıyor ve beni bu üzgün hayat bahanesinde istediğim tek şeyden uzak tutuyor.

Jenny hâlâ orada duruyordu, bana geyik gözleriyle bakıyordu, eli aniden koluma dayanmıştı.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim, Max? Oh, sıırılsıklam olmuşsun." Alison'ı soğuk suyun altında tutmaktan kollarım dirseklerime kadar sıırılsıklam olmuştu. Önce onun yerleşmesine izin verecek, sonra da içeri girip üstünü değiştirecektim. Öfkemi kontrol altına almak için ağzı biraz fazla gevşekti, bu yüzden en iyisi uzak durmaktı.

"Yirmi dakika bekleyin ve odaya bir şişe su ve iki aspirin getirin. Şimdilik başka bir şey yok, teşekkürler." Sattığı şeyin bu olmadığını biliyordum ama yemiordum.

Bardaktan uzun bir yudum daha aldım, burnum romun hafif odunsu kokusuyla doldu, zihnim karşılayamayacağım keşkelerin düşünceleriyle dolup taşı.

Bu boktan yolculuk kafamı karıştırıyordu.

Alison'ı doğrudan aslanların teslim etmek benim için iyi geçirilmiş bir tatil değildi. Ama bensiz gelmesine izin veremezdim, onlar dişlerini ona geçirmeden önce çıkarıldığından emin olmalıydım.

Ama ben de kendimi bir avcı gibi hissediyordum.

Öfkesi derimin altına işliyor, üçüncü kadeh *Máximo* ile karışan zehir gibi sızıyordu. Vurması uzun sürmeyecekti.

Kemiklerimi sızlattı ve vicdanımı mantıksal düşünme ve içgüdüsel tepkiler karmaşasına sürükledi. Hem alkol hem de onun bana olan yeni nefreti.

"Senden nefret ediyorum." Sesi kararlı ve neredeyse ikna ediciydi, eğer bu kelimelerin onun içinden nereden geldiğini bilmiyorsam.

Yaptığım onca şeyden sonra onları duymayı hak etmiştim. Yine de daha az acıtmadı.

Hastanede ona söylediğim sözlerin zehri hâlâ boğazımda düğümleniyordu. Ama zaten batmış olduğundan daha derine batmasına izin veremezdim.

Bunları söylemek onu kaybetmeye bir adım daha yaklaşmak demekti ve olması gereken de buydu. Yaklaşan bir patlamadan güvenli bir şekilde uzak durmak yapılacak en akıllıca şeydi, ancak o bilmiyordu ve bilemezdi, bu yüzden bunu onun yerine ben yapmak zorundaydım.

Ama onu kaybetme düşüncesi bana derin bir mide bulantısı ve uyku kaçırır kâbuslar veriyordu. Kendi ihtiyaçlarıma, onu ele geçirme ve adımlarını dudaklarına ve tenine kalıcı olarak damgalama arzuma karşı savaşıyordum.

Kırık kalbimle başa çıkabilirdim, sorun olan onunkiydi ve bunun üzerine kumar oynamak akıllıca bir hareket değildi.

Ayrıca, ona söz verilmişti. Bu kaybedilmiş bir savaştı ve girmemeliydim.

Elimde çantamla odaya geri döndüm, gömleğimi ve takım elbisemi değiştirmek için banyoya yöneldim.

Alison huzur içinde uyuyordu ve ben onun melek gibi yüz hatlarına bakarak bir süre oyalanmaktan kendimi alamadım, kalbim kadar kasıklarım da ağrıyordu.

Üzerimi değiştirirken aklım ondaydı, düşüncelerim dışında her şeyden habersizdim.

Sanki saklambaç oynuyormuşuz gibiydi. Alison beni ararken ben saklanıyor, kaçıyor ve uzak duruyordum. Ama içten içe yakalanmak için yanıp tutuşuyordum. Bu oyunu daha önce hiç kaybetmek istemediğim kadar kaybetmek istiyordum. Ama sonuçların suçluluk duygusuyla başa çıkamıyordum. Diğer oyuncular, gölgelerde saklanmış olsalar bile hareket halindeydiler.

"Sana gözümün önünden uzak durmanı söylediğimi sanıyordum. Yine ne yapıyorsun bu odada?" Tam pantolonumu bağlamak üzereyken banyo kapısından gelen öfkeyle karışık tatlı sesini duydum.

Çerçeveye yaslanmıştı, üzerinde sadece kısa bir bornoz vardı.

Onu.

"Senin uyuyor olman gerekiyordu." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde fermuarımı ve kemerimi bağladım, gözleri tüm bu süre boyunca ellerimdeydi ve cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Flaş haber... Ben ."

"Yapmalısın çünkü ağzın hala likörle dolu ve sabrım tükeniyor." Sadece sabrım değil, kontrolüm de tükenmişti. O kadar uzun süre tutmuştum ki gücüm tükeniyordu.

"Yani sen bana istediğini söyleyebilirsin, ama ben sen bana fahişe dedikten sonra bile dilimi ısırarak ve iyi bir kız olmak zorundayım." Bana meydan okudu ve dimdik durarak yüzüme baktı. "İşte buna söyleyeceğim şey. Siktir git, Max."

"Küfür etme, Alison." Onu uyardım, sesim bir cesaret şarkısı gibi çıkıyordu. "Yoksa ne olur? Bana bir kutup duşu daha mı vereceksin?"

Kapının çalınması küçük tartışmamızı böldü ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce açmak için banyodan çıktım. Elimi çenemin üzerinde gezdirdim, yüzümdeki kızgınlığı silmeye çalıştım, lanet şeyi açmadan önce elimden geldiğince sakinleştim.

"İşte istediğiniz aspirin ve su." Sarışın uçuş görevlisi, sesi biraz titreyerek ve parmağını elimin üzerinde gezdirerek hapları elime yerleştirdi. "İhtiyacınız olan başka bir şey olursa beni arayın. Tamam mı Max?"

"Teşekkür ederim, Jenny. Edeceğim." Kapıyı arkamdan kapattım ve su şişesi ile hapları komodinin üzerine koydum.

"Şimdiden ilk isim bazında mı? Vay canına, hızlı çalışıyorsun Maxy Max." Alaycı kıkırdaması, onun omzunda olduğunu zaten bildiğim çipi bana gösterdi.

"İniş için pisti düzelten ben değildim Alison. Bu yolculuk için hazırlanırken oldukça meşguldün. Umalım da onun zevklerine uygun olsun." Gözlerinde pek çok şey gördüm, kana susamışlık da bunlardan biriydi. İntikam almak istiyordu.

"Bunu bir erkek için yapmadım. Kendim için yaptım. Ama yine de... ya yapsaydım? Bir kız hazırlıklı olmalı, değil mi?" Şimdi etrafımda dönüyordu, yırtıcı dansı büyük av için yaklaşıyordu, tuzağını etrafımda dolaştırırken parmağı gövde mi takip . "Bununla başa çıkamayacaksan evde kalmalıydın. Geri dönmek için hâlâ vaktin var. Maxy Max, odanın dışında oturup her şeyi duyacak mısın?"

En başından beri yapmam gerektiği gibi onu itmeliydim ama şimdi çok sert itildiğinden endişeleniyordum. O

Derimin altına girmek için her şeyi yapmaya çalışıyordu ve bunu kasıtlı olarak yaptığını bilsem de yine de çok acıtıyordu.

"Alison..." Tekrar uyardım, başka bir cüret, başka bir söz söyle ve sana bunu yedireceğim.

"Bana verdiği her inilti, her derin itiş, her orgazm?" Sesi cehennemin en karanlık derinliklerine inmişti ve gözlerimde yanan ateşin ötesini göremiyordum, son sözleri dünyamı karanlığa sürükledi. "Yapacak mısın Max? Hepsini dinleyecek misin?"

Çenesinden tuttum ve onu duvara doğru ittim, gözlerindeki parıltı zafer ve zaferin ışıltısından başka bir şey göstermiyordu. Kapana kısılmıştı, gidecek hiçbir yeri yoktu, doğrudan bana bakmaktan başka hiçbir yere bakamıyordu ama taşakları sıkıca tutulmuş olan bendim.

"İstedğin bu mu? Onu becermek ve benim dinlememi mi?" Dudaklarım her yeni kelimedede onunkileri sıyrırıyordu. "Boşaldığında hangi ismi?"

Sözlerim sıkılmış dişlerimin arasından çıkarken kanım öfkeyle kaynadı. Onun bir başkasının altındaki görüntüleri, vicdanımdaki nefret deliklerini yakıyor, iddiamı sürdürmek için ham ve ilkel bir ihtiyaçtan başka bir şey bırakmıyordu. Onu benimle öylesine derinden damgalamıştım ki, kendinden geçtiği o beyaz sisin içinde gördüğü tek yüz ben olacaktım.

"Bu lanet bir soru Alison. Küçük oyunumuz hâlâ devam ediyor, değil mi? O yüzden cevap ver. Kimin adı?" Kükredim. İyi Max bir metrelik zehirli şehvet ve kıskançlık içinde boğuluyordu, hayatta kalan tek kişi gerçek bendim. Karanlık, sapkın, azgın ben.

"Kimin adı Alison?" Yumruğumu duvara vurarak çenesindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

"Senin" diye inledi neredeyse. Nefes verirkenki itirafı, lanet bir bülbülün şarkısı kadar melodikti. Onu kırmak üzereydim ama kendimi durduramadım.

"Arkanı dön." Onu döndürdüm, tekrar duvara çarptım, yüzü soğuk beyaz yüzeye dönüktü, yana döndü, gözleri hala benimkilerle birleşiyordu. Ne dokunuşumda bir yumuşaklık vardı, ne de gözlerinde bir yalvarış. "Hadi prova yapalım, olur mu?"

"Max... Sen ne-" Elimin amına doğru inmesiyle kelimeleri dilinden döküldü.

"Adımı dudaklarına damgalıyorum, Angelo." *Angel*. Parmaklarımı ipeksi külotunun kemerinin altına daldırırken fısıldadım, dudaklarım ezildi

beni duyabilsin diye kulağına dayadım. Kelimeler, homurtular ve sesli arzular.

"Yapma." Tekrar inledi, bu sefer daha yüksek sesle. Kelimeleri uyuşmuyordu

Sırtını kamburlaştırmasından, kıçını taş gibi sert sikime yaslamasından aldığım zevk.

Klitorisine ulaştım ve üzerinde sert daireler çizdim, pürüzsüz ıslak bir kedi ile karşılaştım. "Şimdiden damlıyor mu, bebeğim?"

"Siktir." Parmaklarımın her hareketiyle senkronize bir şekilde ağladı.

"Durmamı ister misin?" Klitorisinden aşağıya, girişine doğru kayarken alay ettim, içinde sadece en ufak bir inç araştırdım.

"Tanrım hayır."

"Aferin kızıma." Dürüstlüğünü övdüm ve onu tam bir parmağımın içeri kaymasıyla ödüllendirdim. Keskin bir nefes, eroin arzulayan bir sikici gibi beni körükledi. Adımı onun zevkiyle birlikte duymak istiyordum ve istediğimi almaya niyetliydim. "Amını parmağımla sikmem hoşuna gitti mi?"

Bir tane daha içeri çektim, inlemeleri her saniye daha yüksek sesle çıkıyordu.

Ne yapıyordum ben?

"Evet... durma. Ben... ah." Sisli havada kelimelerini bulamadı.

sis.

Onu klitorisimi kavuran avuç içimle yanan avuç içim arasında sıkıştırıyordum.

ereksiyon, iki parmak onun derinliklerini hissediyor.

Bu cenneti kirleten bir günahı ve kendimi bunu sonsuza kadar yaparken görebiliyordum. Karanlığım tarafından tüketilmişti, parmaklarımın her pompalanışında daha fazlasını arzuluyordu.

"Bu nasıl benim hayatım oluyor Alison? Nasıl oluyor da burada sana verebileceğin her şeyi tüketiyorum?"

"Neden... sen... daha önce, Tanrım Max." Sözleri gevşekti, tıpkı dizlerinin gevşemeye başlaması gibi. Zayıf, gevşek ve çöküyordu.

Her zamanki gibi geri çekilmem ihtimaline karşı tırnaklarını ön kolumun derinliklerine geçirmiş, elimi tutuyordu ama geri çekilemeyecek kadar ileri gitmiştim. Onun zevk şarkısını duymaya ihtiyacım vardı. İnlemelerinin ve pantolonunun her biri, o görkemli serbest bırakma sırtına kadar ivme kazanıyor.

"Siktir, Max... Ben... sıçtım..."

Boştaki elimle ağzını kapattım ve sikişimin ondan çıkardığı kontrolsüz inlemeleri bastırmaya çalıştım.

"Parmaklarıma boşal, *Angelo*. O kör edici ışığa adımı söyle." Amını acımasızca sikerken sikimi kıçına dayadım ve sonunda onu mutluluğun karanlık çukuruna attım.

Düşmeye başladığında gözlerini kapattı, ama buna izin veremezdim, onu tüm ihtişamıyla görmem gerekiyordu.

"Bana bak, Alison. Seni boşaltırken gözlerini bana kilitle."

"Tanrım, Max." Elime doğru inledi, ılığı duyduğum en güzel şarkı gibiydi, Davut'un Tanrı'yı memnun etmek için aldığı gizli akor gibiydi. Onu dağlamak istedim ama onun yerine kendimi yaktım. Bu ağlamaklı zevk şarkısını yaşadığım sürece duyacaktım. O kadar uzun sürmeyebilir.

Sert ve güzel bir şekilde boşalırken amcığı parmaklarımı sıktı. Bunun için cehenneme gidecektim. Bugünden sonra tüm gücüyle benden nefret edecekti.

"Çok güzel." Tekrar övdüm. Parmaklarımı çekip onu serbest bıraktım. Elimi dilime götürdüm ve onun içinde olma ayrıcalığına sahip olan her şanslı parmağımı yaladım.

Pantolonumun içinde patlamak üzereydim, ama zaten bir adım fazla ileri gitmiştim ve şimdi onu kör ve sonsuz bir nefrete sürüklemenin tam zamanıydı. Onu kıracaktım ama onunla birlikte ben de kırılmadan olmazdı.

Kapıya ulaşmak için gerekli olan iki adımı attım, sözlerimin getirdiğı katliamı görmeye cesaretim yoktu.

"Başkası seni boşalttığında adımı dudaklarından silme konusunda sana iyi şanslar."

Curt, kaba ve kurnaz. Onu, sonsuza dek kaybettiğim benle birlikte kendi parçalarını toplaması için bıraktım. Belki, sadece belki benimkileri kendi parçalarıyla birlikte tutabilirdi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Güzel ve güneşli Kaliforniya, az önce cehennemle tezat oluşturunuyordu.

O lanet olası uçaktan iner inmez altın renkli öğleden sonra güneşinin tenimi yıkamasına izin verdim. Gördüğüm en kötü kabustan sonra ayılmak için uyudum.

Olayların bu kadar hızlı gelişmesi ve benim bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdiğim beni hâlâ şaşırtıyordu. Zihnim sürekli aynı döngüler içinde sıkışıp kalmıştı.

Ama bunu ben istemiştim, değil mi? Bir kıvılcım çakacağını bildiğim yeri ittim ve canımın çok yandığını görene kadar daha fazla dürtmekten vazgeçmedim.

Gerçek mi? Amım hâlâ sızlıyordu, parmakları büyüleyiciydi ama istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyden çok uzaktı. Başka bir gerçek? Bir daha bana parmağını bile sürmeyecekti.

Şeytanlarım huzursuz uykumda beni takip etti ve yine rüyalarım musallat oldu. Rüyamda Max'in bedeninin sıcak yakınlığının aksine o soğuk duşu, öfkesini ve talepkâr parmaklarını gördüm. Haklıydı, beni damgalamıştı ama beni daha kırmıştı. Çelişkiler içindeydim, incinmişim ve öfkeliydim. Benim için savaşacak gücü kendinde bulamayan birine aşık olmuştum. Bunun yerine, beni hiç kullanmadığı kullanılmış bir kupa gibi teslim ediyordu.

Max büyük bir pislikti ama yine de onu çölde su arar gibi arzuluyordum. Tabii ki, sahip olamadığım şeyi istemek bana kalmıştı. Jackson vardı, Victor vardı, Vincenzo vardı ve benim tek düşünebildiğim Max'i becermekti. Kelimenin tam anlamıyla Max'i sikmek.

Ben ve dört kişilik grubum, havaalanından kasıla kasıla çıktık. Jimmy ve Fabs yakın takipteydi, Max ise kulağı telefonunda, arkada oyalanıyordu. Umarım kardeşimden yerine birini bulmasını istiyordur. Onunla cennette bir hafta geçirmek çabucak cehenneme dönüşebilirdi. Zaten öyle oldu.

Vincenzo kocaman siyah bir cipe yaslanmış, koyu gri takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymiş ve elinde bastonuyla bizi bekliyordu. Görüş alanımıza girer girmez gülümsemesi genişledi ve bu gülümsemeyi daha önce onlarca kez gördüğümü hissetmekten kendimi alamadım. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu ve ben de onu tekrar gördüğüme memnun olmuştum.

"Buonasera, *Nessa*." Derin ve sakın bir sesle söyledi. "Evine hoş geldin."

"Buonasera, Vincenzo." Ben de gülümsedim. Çok daha iyi görünüyordu, tamamen iyileşti.

"Umarım uçuş iyi geçmiştir?" Vincenzo doğrudan Fab'lara bakarak sordu, onlar da hep bir ağızdan "Si, Signore" diye cevap verdiler. Bana dönüp bakmadan önce.

"Elinden geldiğince." Küçük bir gülümseme taklidi yaptım.

"Güzel. Gidelim mi?" Vincenzo bir elini sırtıma koyarak beni arabaya doğru yönlendirdi.

"Bizimle gelecek, yolu gösterebilirsin, Don... Massimo." Max arkamdan neredeyse homurdanıyordu, sözleri tamamen küçümsemeye doluydu.

"Max, burada kararları sen vermiyorsun. Ben karar veririm. Hatırladın mı? Ama bunu müstakbel eşimin değerlendirmesine bırakacağım. O kendi seçimlerini yapabilir. Yakın geçmişi bana akıllıca seçim yaptığını söylüyor." Vincenzo seçimlerimden bahsederken yüzündeki bok yiyici sırıtışı gizlemeye bile çalışmadı. Onunla evlenmek için yaptığım seçim.

Sadece kendi bölgesi üzerindeki hâkimiyetini mi gösteriyordu yoksa Max'in elinden kurtulmama gerçekten yardım mı ediyordu? İkisi de bana baktı, kararımı bekliyorlardı. Bu bir şekilde basit bir araba yolculuğundan çok daha fazlasına karar veriyormuşum gibi görünüyordu. Sanki yaşam tercihim belirtiyoordum.

"Ben de seninle geliyorum. Söylemeye gerek yok." Elimi Vincenzo'nun göğsüne koyup yanağına bir öpücük ve arabaya binmeden önce Max'e ters ters baktım. Peşimden gelmesi biraz zaman aldı ama çok geçmeden geldi ve kaldırımdan uzaklaşmaya başladık.

"Umarım arka taraftaki küçük müdahaleme kızmamışsınızdır ama hastaneden sonra biraz uzaklaşmak hoşunuza gider diye düşündüm." Sözlerine gülümsedim ve düşünceliliğine teşekkür ettim. Aslında ihtiyacım olan tek şey mesafeydi. Ama yine de kendi başımın çaresine bakabilirdim.

"Teşekkür ederim. Minnettarım ama Max ile nasıl başa çıkacağımı biliyorum. O bana güvenlik sağlamak için burada, başka bir şey için değil." Ona ya da belki sadece kendime güvence verdim. O da bana gülümsedi ama cevap vermedi.

"Kraliçem sonunda krallığına ulaştı." İçini çekti, pencereden dışarı baktı, yüzünde memnun bir ifade vardı.

Omurgamda beliren ürkütücü duyguya engel olamıyordum. Her şey çok... kalıcıydı. "Kardeşin benim malikânemde değil de bir otelde kalman konusunda çok kararlıydı. Bu basit bir istek, kabul etmekte bir sorun görmüyorum. Laguna Plajı'nın hemen yukarısındaki en iyi otellerimden birinde büyük bir süit ayırttım." Vincenzo devam etti, şimdi doğrudan bana bakıyor ve yüz ifademi inceliyordu. Bunun böyle olacağına dair şüphelerim zaten vardı.

Ben gelmeden önce Matt bana kendi deyimiyle *karanlık bir mafya babasıyla nasıl başa çıkılacağı* konusunda hızlandırılmış bir kurs vermişti. Vincenzo'ya güvenmiyordu ve beni bu duruma sokmasının onu ne kadar üzdüğünü görebiliyordum. Ama yine de olmam gereken yerde olduğumu hissediyordum. "Belki biraz dinlenmek istersin, ben de seni alması için bir soför ayarlarım ve birlikte geç bir akşam yemeği yeriz?"

"Evet, kulağa mükemmel geliyor."

Lüks Resort ve Casino'ya vardığımızda Vincenzo beni muazzam fuayeden resepsiyona kadar geçirdiğinde hayretler içinde kaldım. Egzotik ama son derece şıktı. Zenginlik ve coşku her tabloya, her vintage halıya, konfor ve hoşgörünün mükemmel bir ambiyansını oluşturan her bir mobilya parçasına işlenmişti.

"Bu senin mi demiştin?" Yüzüme yapışan büyülenmiş ifadeyi gizlemeden sordum.

"Öyle. Yakında senin de olacak. Beğenmediğin her şeyi değiştirebilirsin, *Nessa*."

Gülümsedim ve bu büyülü yerin aşırı zenginliğini ve güzelliğini içime çekerken dalgınca başımı salladım. "Ben... Ben her şeyi seviyorum."

"Şansınızı denemek isterseniz diğer tarafta bir kumarhane var. Biraz eğlenmek istersen ev sana yüz bin dolar verecek." O fahiş miktardaki paradan sanki bozuk paradan başka bir şey değilmiş gibi bahsetmesine kıkırdadım. Ben paradan geldim, ayrıcalıktan

olabilir. Para bizim için hiçbir zaman sorun olmamıştı ama Vincenzo için sadece kağıt paraydı ve dağıtması gereken çok şey vardı.

Bankoya ulaşır ulaşmaz resepsiyon görevlisi Vincenzo'ya benim ve diğer üç odanın anahtar kartını uzattı. Max ve Jimmy tetikteydi, tüm girişleri, kaçış yollarını ve kör noktaları incelerken sırtları bana dönüktü. Tatbikatı biliyordum, Matt'le birlikteyken yaptıklarını görmüştüm.

"Bu senin, *Nessa*. En üst kattaki ana süit. Neye ihtiyacınız olursa olsun, telefonun yanında özel oda servisi numaranızı çevirmeniz yeterli." Vincenzo bana bir anahtar uzatarak açıkladı. "Max, bu ikisi sen ve Capo arkadaşın için. Ve bu sonuncusu da Alison'ın anahtarının bir kopyası. Koruma benim otelimde bir sorun değil ama üzölmektense güvende olmayı tercih ederim. Eğer bu anahtar kullanılırsa, adamlarım derhal alarma geçecektir." Max anahtarları ondan aldı ve cebine koydu. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım. Şoförüm dokuz gibi burada olacak." Alnıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Kısa süre sonra yumuşak bir bulut gibi hissettiren devasa bir kral yatağın üzerine yayılmıştım. Onu zihnimden silmeye çalışarak rahatlardım. Yeni bir başlangıç için bir şansım vardı, belki de onun kadar acıtmazdı.

Müstakbel kocamla akşam yemeğı için hazırlanmadan önce hala zamanım varken, zihnimi yavaşça boşluğa dalmaya zorladım, rahatlamaya ve gerginliğı atmaya çalıştım.

Birkaç saat sonra, bu yıl bittikten sonra nerede yaşayacağımı görmek için odamdan çıkıyordum. Yanından geçip doğruca asansöre doğru yürürken Max kapımın hemen dışında duruyordu.

Onu görmezden gelmek için çok çabalıyordum ama beni gördüğünde attığı bakışı görmezden gelmek zordu. Bugün sade ama yine de şık ve özellikle seksi olmak için ekstra çaba sarf etmişim. Uyluk hizasında yırtmacı olan bol dökümlü uzun bir etek, ince bantlı yüksek topuklu ayakkabılar ve omuzlarımı ve formumu ortaya çıkaran sade, dar bir üstle eşleştiğinde birkaç kişinin başını döndürecekti. Yüz ifadesinden bunu başardığımı anladım. Silikti ve aniden kayboldu ama kesinlikle görmüştüm.

"Bayan Battaglia." Asansör kapılarının önünde bana yetişirken selam verdi. Sessizlik hiç bu kadar sağır edici olmamıştı, biz beklerken, metal kapıları tüm o ani sahte ihtişamıyla dikkatle izlerken. O asansörde beklemek tam bir işkenceydi.

Nefesimi tuttum ve daha hızlı pompalanan kalp atışlarımı sabitlemeye çalıştım, sonunda asansör geldiğinde nefesimi verdim.

Benim hatam.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz Max acil durum düğmesine basarak bizi içeride hapsetti.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona doğru dönerek tersledim.

"Seninle konuşmam gerek."

"Oh, ve bizi asansörde hapsetmek bunu yapmanın en iyi yolu mu?"

"Rahatsız edilmek istemiyorum." Ona şaşkınlıkla baktım. Benimle bu kadar acil ne konuşabilirdi ki?

"Peki o zaman... konuş," dedim kollarımı kavuşturarak ve duvara yaslanarak. O konuşmadan önce birkaç sessiz ve ağır saniye geçti. Kalbimi okşayan alçak tonlu bir melodi.

"Özür dilerim." Başını utançla öne eğerek ağzından kaçırdı ve buz gibi duvarımda bir çatlak açmış oldu. "Senin incineceğini dayanamıyorum. Lütfen ona güvenmeyeceğine dair bana söz ver. Lütfen bana her zaman temkinli ve son derece dikkatli olacağına söz ver." Bana bir adım daha yaklaşarak yalvardı.

Beni köşeye sıkıştırdığında kollarımı açmış ve metal çubuğa tutunmak için uzanmıştım, sanki çarpışmaya hazırlanır gibiydim. Bir adımdan daha az bir mesafe kala eteğim uçuşarak tüm bacağımı ortaya çıkardı ve dikkatini çekti. "Siktir, Alison. Daha gizli bir şey seçemez miydin?" Şimdi o da barı tutarak homurdandı. Elleri benimkilerin hemen yanında.

Cevap veremedim, sadece gözlerinin kırmızı dudaklarıma dik dik bakmadan önce yavaşça her santimetrekaresi incelemesini izledim. Hipnotik mavi gözlerine bakmamak için yüzümü çevirmeden önce bilinçsizce alttakini ısırđım, söylediği her şeyi, hissettiğim tüm acıyı hatırlamaya çalıştım, etin bu zayıf anında.

"Bana söz ver." Dedi, fısıltıyı zor aşan bir sesle.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Soğukkanlılıkla söyledim, çekim gücünden kurtulmak için tüm gücümü topladım.

Kafesinden çıkıp durdurma düğmesine tekrar basarak asansörü yeniden hayata döndürdüm.

Max'e sırtımı dönerek kapıya yakın durdum. Ona bakamazdım, tereddüt edemezdim. Pislik gibi davrandığı zamanlara kıyasla şimdi çok daha samimi ve dürüst görünüyordu. Ama zihnim ve kalbim buna inanmamı istiyordu, acı gerçeği ortaya çıkarmak için çabucak parçalanacak mükemmel yanılısamalarla beni kör ediyordu.

Arabaya, hatta Vincenzo'nun evine nasıl gittiğimi bile hatırlamıyorum. Max benimle aynı arabadaydı, yanımda oturuyordu, Jimmy ise başka bir arabada bizi yakından takip ediyordu. Bir eliyle koltuğun derisini, diğer eliyle de silahını ne kadar sıkı kavradığını görebiliyordum, bu da bana ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu. Tüm bu süre boyunca pencereden dışarı baktı, sadece bilerek açıkta bıraktığım kalçama bir iki bakış attı. *Ateşle oynuyorsun Alison*. Ama garip bir şekilde biz geldikten sonra arabadan hiç ayrılmadı.

Jimmy benim için kapıyı açtı ve Vincenzo'nun zaten beklediği büyük modern evin içine kadar beni takip etti.

"Evine hoş geldin, *Nessa*." Beni yanağımdan öpmeden önce mırıldandı. "Enfes görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, sen de yakışıklı görünüyorsun." Gülümsedim ve hafifçe kızardım.

Vincenzo beni masanın bizim için yemek odasına götürdü, yemekler servis edilmeye başlandığında yavaş bir müzik ortamı yumuşatıyordu. Max'in yavaşça karşı duvara doğru yürümeden önce odanın köşesinde Jimmy'ye katıldığını gördüm. Gözleri hep benim üzerimdeydi.

Vincenzo ile sohbet etmek her zamanki gibi kolaydı. Varlığıma ihtiyaç duyduğu görevlerden, Kaliforniya'daki hayatımın nasıl olacağından ve geçiş sürecinin nasıl olacağından bahsettik. İlk başta hepsi ikinci dereceden ve yüzeyseldi. Kişisel konuları tatlıya bıraktı. Benim için daha sulu, daha tatlı ya da belki sadece kuru ve ekşi.

"Max sana nasıl davranıyor?"

"Ne?" Neredeyse limonlu turtamda boğuluyordum.

"Ona olan hislerinin maskesi düştü, *Nessa*. Ve eğer bir şüphem varsa, kızarmış yanakların ve utanç perdelerin bunu ele verdi."

"Gerçekten bir şey değil. Sadece silmek için uğraştığım karşılıksız bir aşk."

"Alison, şimdiye kadar senin içini görebildiğimi bilmen gerekirdi. Belki de duygularını nasıl daha iyi maskeleyebileceğini öğrenmelisin." Sözleri karşısında yutkundum. Umarım bunu görebilen tek kişi o olmuştur. Dünyanın bilmesine gerek yoktu. "Ve görüyorum ki sana karşı hisleri var."

"Hayır, yok." Alaycı bir şekilde kıkırdadım. Durumdaki eğlenceyi göremiyordum ama yine de gülmekten kendimi alamadım. Sözlerimdeki acı gerçeği yutmaya çalışarak şarabımdan kocaman bir yudum aldım.

"Yine kiminle konuştuğunu unutuyorsun canım. Sana karşı bir şeyler hissediyor ve bu gün gibi ortada. Bu tehlikeli bir oyun."

Burada oynamak. İnsanlar yaralanabilir."

"Bu sefer ne kadar yanıldığını hayal bile edemezsin. Sanırım sen bile tahminlerinde yanılıyorsun." Bu konuda yanılmadığımı bilerek kendimden emin bir şekilde göz kırptım.

"Kanıt mı istiyorsunuz? Sana vereceğim ama insanların sana söylediği yalanları gözden geçirmeye ve sonunda gerçeği olduğu gibi görebilmek için zihnini açmaya istekli olmalısın."

"Bana nasıl kanıt sunabilirsin?"

Vincenzo ayağa kalktı ve elini tutmam için bana uzattı. Elimini onun elinin içine koyup ayağa kalkmadan önce elimden geldiğince sabitledim. Kolunu açtı ve beni yavaş bir dans için kendine çekti, elini sırtımın küçük kısmına ve dudaklarını kulağıma yerleştirdi.

"Gözlerini açık tut *Nessa* ve kontrolsüz tepkilerin dürtüsünü zihnin onu kavrayıp daraltmadan önce gör. Kendi gözlerinle görebilmen için seni döndüreğim."

Biz dans ederken Vincenzo dudaklarını kulak mememe yapıştırmış, fısıltıları arasında hafifçe öpüyordu. Yavaşça bizi döndürdü, böylece şimdi Max'e bakıyordum ve dans ederken onun sakın yüzünü izliyordum. Hiçbir tepki vermedi. Boş bir poker suratından başka bir şey yoktu. "Gözlerini aç, *Nessa*!"

Vincenzo kulağımdan çekildi ve dudaklarıma kalıcı bir öpücük kondurarak beni tamamen şaşırttı. Sadece beni değil, Max'i de. Kendini kontrol edemedi, sanki bana doğru geliyormuş gibi öne doğru atıldığını, gözlerinin açıldığını ve burnunun öfkeyle parladığını gördüm. Birden duygularına hakim oldu, yüzünü yana çevirdi, onun onuruna gösteriyi izlemedi. Gerginliğini hissedebiliyordum. İçinde yanan cehennem ateşini. Kollarındaki damarlar, akan kanın hantal mavi şeritlerine doğru çıkıntı yapıyordu.

Çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişleri acıyor olmalıydı. İşte oradaydı. Bana söylediği yalanların ardındaki gerçek. Hayır. Hiç söylemedi. Benim kendime söylediğim yalanlar, onun beni inandırdığı yalanlar. Gerçekten tehlikeli bir oyun. Ve kimin zarar göreceğini çok iyi biliyordum!

Benden Vincenzo'ya güvenmememi, gardımı almamı istedi ama günün sonunda dürüst olmayan oydu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

O gitmişti. Vincenzo beni etrafında döndürürken Max buhar olup uçmuştu. Göğsüm garip bir acıyla gerilmişti. Dehşet duygusu artık tüm benliğimi ele geçirmişti. Bunun görüldüğü gibi olmadığından emindim. Max'in bana karşı şehvet ve yeni keşfettiğim tiksinti dışında hiçbir şey hissetmediğinden emindim.

"Don Massimo" diye seslendi Fab'lardan biri, Vincenzo içeri girmesi için başıyla işaret etmeden önce kapıdan varlığını duyurdu. "Senyor Diego sizinle konuşmak için burada. Acil bir mesele olduğunu söylüyor."

Vincenzo öfkeyle ofladı, sonra bana döndü ve yüzündeki sert ifadeyi nazik bir gülümsemeyle değiştirdi. "Bununla ilgilenmek zorundayım, *Nessa*. Şoförüm seni otele geri götürecektir ve Fabio da güvenli bir yere kadar sana eşlik edecek. Gecemizi kısa kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"değil. gereken işler var."

"Otelin tüm olanaklarından faydalanmak için yarın günü kendinize ayırın. Sıcak taş masajı cennete yakın. Cumartesi günkü nişan partisi için şımartılmış ve rahatlamış olmanı istiyorum."

"Geleceğim. Yemek için teşekkürler."

"Gerçekten benim için bir zevkti." Küçük bir zafer parıltısı gördüm. Bunu bilerek yapmıştı. Üzerimdeki hâkimiyetini ve sahipliğini göstermek için beni ve şüphelerimi kullandı. Zaten sahip olduğum korku duygusu daha da derinleşti ve buradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladım.

Jimmy arabayı hazırlamıştı ve ben Vincenzo'nun adamlarını beklemedim. Bu nezaket gösterisinden hiç hoşlanmamıştım. Düşünmeye, yalnız kalmaya ve analiz edilecek ne kadar bulanık çizgi varsa hepsini okumaya ihtiyacım vardı.

"Max'in nerede olduğunu biliyor musun?" Çatı katındaki süitin asansöründen çıkmadan hemen önce Jimmy'ye sordum.

", Bayan Battaglia."

"Eğer onu görürsen lütfen onunla konuşmam gerektiğini söyler misin?" Başıyla onayladı ve ben de odaya geri döndüm.

Yemyeşil ahşap zeminlere saçılmış pahalı paçavraların izini bırakırken, serin su sonsuzluk havuzunun beni batmaya çağırdığı terasa doğru yöneldim. Mayo giyme zahmetine bile girmedim. Tatlı su ve klor belki bu çürümüş düşünceleri temizleyebilirdi. Suyun altına girer girmez, karanlığın derinliklerinin getirdiği sessizlik beni yuttu ve tüm dünya bir anda . Tekrar dibe dalmadan önce hava almak için yukarı çıktım ve havuzun dibine oturdum.

Sessizlik

.

Barış.

Serenity.

Gözlerimi kapattım ve duyuların ayrıcalığının iptal edilmesine izin verdim. Karanlıktan başka bir şey yok. Berraklıktan başka bir şey yoktu. Zaman algım yoktu. Bir şey beni yukarı çekene kadar ne kadar zamandır altında olduğumu bilmiyordum. İlk derin nefesi alır almaz ciğerlerim alev almış gibi yandı. Bir şey beni sıkıca tutuyordu. Birine.

"Ne yapıyorsun lan sen? Bir çeşit ölüm mu var?" Max beni havuzdan çıkarmaya başladığında kulağıma doğru azarlayıcı bir hırıltı yükseldi.

"Ya yaparsam?" Kendimi onun güçlü tutuşundan kurtarmak için mücadele ederken küçümseyerek homurdandım. Sonunda bıraktı ve ona dönüp yüzünü görmeme izin verdi. Alnında öfkeli bir kıvrıklık, her an patlayabilecek kadar belirgin bir stres damarı vardı. "Ellerini yıka. Benim pisliğimle kendini kirletmeni istemem." Çimdikleyici sözlerime tepki olarak hafifçe irkilmesinin ardından gözleri bir anlığına yumuşadı. Ama kısa bir süre sonra çelik zırhı geri geldi. Elllerinde kan olması normal bir gündü ama nedense ben çok fazlaydım.

"Başının belada olduğunu sanıyordum Alison!" Kör edici bir öfkeyle bağırdı.

"Yani Alison'a geri döndüm!" Kızgın bir ironiyle kıkırdadım. "Senin gözetiminde ölmemi istemezsin. Bana ne olacağı umurunda bile değil, yeter ki görevinin sonunda nabzım atсын!"

"Bu doğru değil." Kekeleyerek bana baktı, sesi kesin ve kararlıydı.

Max kendini boş yere sallarken, onun ayak seslerinin zeminde bir nehri sürükleyişini güverteden izledim. "Lanet olsun!" Ayakkabılarını ve sıırıslıklam olmuş ceketini çıkardıktan sonra öfkeyle mırıldandı ve sırtından çıkardı. Bunlar artık su tabancasından başka bir şey değildi. İki düğmesini çözdükten sonra artık şeffaf olan beyaz gömleğini başının üzerine çekiyordu. Onu ilk kez tüm ihtişamıyla görüyordum. Parmaklarım daha önce göğsünde gezinmişti ama gözlerim bu zevki hiç tatmamıştı. Gördüğüm manzara karşısında ürperdim. Şehvetin sıcaklığı bacaklarımın arasına yerleşti.

Siktir, gerçekten.

İlahiyat nasıl böyle bir kötülüğe sahip olabilir? Onun kötülüğü benim duygularımı nasıl etkilemez?

Üzerimde tanga, sütyen ve su damlacıklarından başka bir şey olmadan orada durdum, gecenin esintisi beni biraz fazla serinletirken vücuduma sarıldım. Bir ürperti daha.

Max'in gözleri sonunda bana dikilmişti. Tüm kaslarım gerginleşerek sert bir beklenti yumağı haline geldi. Açıkta kalan tenimi tarayan bakışlarının yakıcılığını hissettim, adem elması zorla yutkunurken sallanıyordu.

"Çok kirli hatırladın mı? Gözler yukarı, Max."

Bana sırtını döndü ve çatı katına doğru yürüdü, içine düştüğümüz sessizliği benim nefesim doldurdu. Sırtının tamamında iki melek kanadı dövmesi vardı. Kollarını açtığında kanatları açılıyordu. Onun bir ışık meleği mi yoksa karanlığın efendisi mi olduğuna henüz karar verememiştim. Belinde aşağıya doğru sarkan bir havlu ve elinde sırtıma örttüğü başka bir havluyla geri geldi.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Nereye gittiniz?" Aynı anda sorduk ama hiçbirimiz cevap vermeye cesaret edemedik. Hâlâ çok yakın durduğunu fark etti ve belirgin bir adım geri çekilerek kabarık beyaz havluyla kendimi örtmemi izledi.

"Kendime zarar vermeye çalışmıyordum. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Sıkıştırılmış çenesi biraz gevşedi, belki de daha yakından bana bakıcılık yapmak zorunda kalmayacağı için bir tür rahatlama.

Küçük bir sessizlik anı öfkemizi yatıştırdı. Acı çekmenin bir anlamı yoktu. Mesafeyi korumak izlenecek en iyi yoldu.

"Kendini gerçekten burada bir hayat sahibi olarak görüyor musun?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Benim seçimlerime boyun mu eğiyordu?

"Bir soruyu paraya mı çeviriyorsun?"

"Artık oynamak istemeyeceğini düşünmüştüm."

Umursamıyormuş gibi omuz silktim ve yükselen aptalca karıncalanma hissini bastırdım. Hissetmemeye çalışıyordum. Ne öfke, ne ıstırap, şehvet, sadece... hiçbir şey. Boşluk bana uyan tek şeydi ama içimde bir boşluk bulamıyordum.

"O zaman evet, bir soruyu nakde çeviriyorum." "Belki de. En azından mutluluk için bir şans."

"Mutluluğunuz güvenliğinizi tehdit etmemeli. Mafyada sonsuza dek mutlu olanlara yer yoktur."

"Sonsuza kadar aramıyorum." *Ne aradığımı bilmiyorum.*

Sadece farklı bir şey. Kolay ve acı verme ihtimali düşük bir şey. "O zaman yanlış yapıyorsun."

"Gerçekten mi? Beni bilgeliğinle yıka, o zaman ne yapmalıyım?" Sözlerimin ucundaki asidi gizleyemiyordum, ellerim kalçalarımda onun cevabını bekliyordum.

"Gerçekten aşık olmak, tuzağa düşmek değil." Sanki sözlerim içinde hassas bir sinire dokunmuş gibi öfkeyle bağırdı.

"Bunu ben de yaptım! Benim için nasıl sonuçlandı?" Ne söylediğimi anladığında yüz ifadesi yumuşadı. Önümde volta atmaya başlarken başını hayır anlamında tekrar tekrar salladığını gördüm. Belki inkâr, belki de sitem. Şimdiye kadar anlayamamıştım.

"Eğer bu doğruysa, o zaman ondan uzaklaşacaksın."

"Ne için, Max? Beni istemiyorsun. Bunu açıkça belirttin."

"Küfür etme!"

"Siktir." Kızgınlıkla tısladım. Az önce söylediklerimin dışında odaklandığı şey *buydu*. "Bunu yapamam." Yanından geçip doğruca odaya doğru yürüdüm.

"Benden ne istiyorsun Alison?" Arkamdan bağırdığını duydum.

"Dürüstlük istiyorum ama belli ki bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun. Yalnız kalmaya razıyım. İyileşmeme izin ver. Unutmama izin ver. Bırak unutayım... seni." Ona dönmeden önce durakladım, gözlerim neredeyse taşacaktı. Kederli acımı içine çekti, aramızdaki boşluğu hızla kapattı ve elim çıplak göğsüne indiğinde durdu. Ona baktım ve gözyaşlarım sonunda düştü. Başparmağı gözyaşlarımı silmeye çalışırken gözleri ona ihanet etti, acımı bana yansıttı.

"Lütfen?" Zayıf bir fısıltıyla yalvarıyorum.

Gözlerini sıkıca kapattı, sonunda ve ilk kez istediğimi yapmadan önce yüzünü bir öfke ve acı parıltısı kapladı. Beni yalnız bıraktı.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin gölgeleri kötülerini ışıktan gizler. Tüm canavarlar, durumlarının karanlığı ve coşkusuyla rahatça gizlenerek dışarı çıkar ve gerçeklerini görmeye yeterince hazır olanlara parlatır. Ağaçlar için ormanı görüyordum, ama şimdi her bir yaprağına yakından bakıyordum.

Benimkini görebiliyordum, kırılğan bir ihtişam örtüsünün ve beyaz parıltılı bir *Philipp Plein*'in altında saklanıyordu. Vincenzo'nun New York'ta hastaneye kaldırıldığı gece bana hediye ettiği elbisenin aynısıydı. Ruhum ve kalbim yara bere içindeydi ama sönmekte olan bir yıldız kadar ışıltılıydım.

Beş inçlik *Manolo ayakkabılarımın* üstünden uzun ve görkemli duruyordum. Tüm bunlar kendi seçimim için biraz fazla olsa da kendimi muhteşem hissediyordum.

Elbise başlı başına bir ifadeydi. Kar kadar beyaz, baştan aşağı değerli küçük taşlarla süslenmişti. Saflığı, ensemde şık bir topuzla bağladığım kuzguni saçlarımla tezat oluşturunuyordu. Kırmızı dudaklar ve neredeyse pornografik miktarda et göstermesinin bir sonucu olarak bana doğal bir kızarıklık veren uyluk yüksekliğinde bir yırtmaç.

Aynanın bana aitmiş gibi gösterdiği yansımaya bir kez daha baktım ve geleceğimle yüzleşmek için cesaretimi içime .

Alison Massimo. İşte bu o.

Jimmy'nin bana arabaya kadar eşlik etmesiyle çatı katından çıktım, Fab'lar zaten bekliyordu. Fark etmemek için kendimi zor tuttum ama Max ortalıkta görünmüyordu.

Ona olan hislerimi ağzımdan kaçırmıştım, acı ve öfkeyle sıırıslıklam olmuş kelimelerle bile olsa, bu yine de içten bir itiraftı. Daha önce hiç yapmadığım ama içimi dökmem gereken bir şeydi.

Ondan hiçbir şey beklemiyordum. Ne bir yanıt, ne de kendi yankısının bana geri dönmesini. Ama öylece ortadan kaybolmasını da beklemiyordum. Ondan beni yalnız bırakmasını istemiştım, evet, bunu yapacağını hiç düşünmemiş olsam da.

Dürüst olmak gerekirse, beni görmesini umuyordum. Kıskanmasını umuyordum. Ondan bir tepki beklemek bencilceydi. Kalbim acı içindeydi ve onu etkilemek bana netlik ve bir umut ipi verdi. Uzun vadede hiçbir anlamı yoktu ama kalbim mantığı bilmiyordu.

Çok geçmeden, hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, yakında evim olacak devasa malikâne görünmeye başladı. Uzun granit sütunlar ve egzotik palmiye ağaçları aşağıdan aydınlatılıyor, bakmaya cesaret eden herkese bir ihtişam ve sınırsız zenginlik havası veriyordu. Merdivenlerin başında Vincenzo beni bekliyordu, koluna girdiğimde beni gülümseyerek karşıladı.

"Enfes görünüyorsun, *Nessa*." Yanağıma bir öpücük kondurarak beni selamladı. Bir şey hatırlayarak olduğu yerde durdu. Elinde siyah kadife bir kutuyla bana döndü. Kutuyu açarak, üzerinde kan kırmızısı kocaman bir yakut bulunan abartılı yüzüğü aldı ve parmağıma taktı. "Gerçek bir kraliçe, benim yanımda hüküm sürmeye uygun. Umarım beğenirsin."

Ne taçtı ama!

Siyah smokini ve bembeyaz gömleğiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Ama her nasılsa bugün, eskisinden daha karanlık olduğunu hissettim. Kendi canavarı, tercih ettiği ortamda gizlenmek için mücadele ediyordu.

Dürüstlüğü ve zarafeti de aynı oranda kötülüğü ve ölümcül günahları da barındırıyordu. Tüm bunlar, gerçeğini gizlemek için güzelliğini parlatan ısmarlama bir Zegna'nın altındaydı.

Hiçbir zaman kör değildim ya da en azından olmamalıydım çünkü doğduğumdan beri bir Mafya prensesiydim. Ölüm, ceza ve sansürsüz suç, ailem masumiyetimi korumak için bunları gizlemeye çalışsa da etrafımdaydı.

Kör ya da aptal değilim. Ama bazen sadece görmek istediklerimi, ihtiyaçlarıma uyan ve geceleri rahat uyumamı sağlayan şeyleri görüyordum. Bunu Vincenzo için de yapmıştım, onun mutluluğa giden tek yönlü biletim olmasını dilemişim.

Ormanın ötesinde, ağaçların ötesinde.

"Kalabalığa anons edilmek mi istersiniz, yoksa onlarla tek tek tanışmak mı?" Tiyatro ve spot ışıkları bana göre değildi ve Matt'in sözleri büyük bir gelgit dalgası gibi zihnime hücum etti.

'Duygularınızı kontrol altında tutun, büyük kalabalıklardan kaçınin ve kendiniz hakkında gerekenden fazlasını ifşa etmeyin. Bize karşı kin besleyen herkes dişlerini size geçirmek isteyecektir.'

"Bireysel olarak gayet iyi çalışıyor."

Vincenzo beni herkesle tanıştırmaya başlamadan önce gözlerim odayı taradı, tüm konukları bir kerede aldı, talimat verildiği gibi zemini inceledi, yaklaşan her yeni çiftle birkaç dakika konuştuk.

Dons, Capos, Consiglieres ve ortakları, şıklıkları, gösterişli mücevherleri ve pahalı elbiseleriyle eşleri. Hepsi işindeydi, hiçbiri özel hayatında değildi. Ailesini ve gerçek Massimo soyundan kimse kalıp kalmadığını ya da en azından yakın bir arkadaşı olup olmadığını merak ettim.

Misafirler de aynı şeyi düşünebilirdi, ne de olsa ailem ülkenin öbür ucundaydı. Bu benim seçimim ve zorunlu koşullardı. Evet, bu benim nişan partimdi ama süslü kıyafetler içinde bir sözleşme imzalama töreni de olabilirdi.

Havyar, şampanya ve gösterişli küçük parmak yiyecekleri, saygı kokan ya da belki de korkunun sınırlarında dolaşan bir atmosferde tanımadıkları yüzlerden oluşan kalabalığın içinde dans ediyordu.

Kendimi tetikte tuttum, sadece bakmaktan fazlasını gördüm, zarafet ve ihtişam maskelerinin ötesini görmek için tüm duyularımı kullandım.

"Buenas noches, Don Massimo!" Vincenzo aniden dönüp kendinden emin adımlarla bize doğru yürüyen adama baktı, arkasında da iki fedaisi yürüyordu. Etrafıma bakındım ve odanın, birbirlerine eşit mesafelerde stratejik olarak konumlanmış, karanlık niyetli bu adamlarla dolduğunu fark ettim.

Kalabalık yarı Tanrı'nın geçmesi için serbest bir pist açarken dikkatimi tekrar adama çevirdim. Neredeyse Musa'nın kızıl denizi yarması gibiydi.

Bakışlarımı Jimmy'ye çevirip ona uyarıcı bir bakış attım, Max'in nereye bir kez daha merak ettim, onu bulmak için hızla odayı aradım ama bulamadım.

Bu yabancının sanki buranın ve herkesin sahibiymiş gibi duruşunu fark etmeden edemedim. Uzun boylu ve genişti. Kaslıydı.

Fiziği, üzerine erkek iç çamaşırı gibi oturan ikinci bir deri olan kaygan ve ince siyah takım elbisesinin katmanları altında kaybolmamıştı.

Müstehcen derecede yakışıklıydı, dudakları kabartılmış kuş tüyü yastıklar kadar dolgundu. Koyu renk sakalları mükemmel bir şekilde kesilmişti ve tenini karanlık tonlarda gölgeliyordu.

Hem beni silahsızlandıran hem de beynimdeki tüm kırmızı bayrakları, alarmları ve duman sinyallerini harekete geçiren, beni gizlenen tehlikeye ve kan kokusuna karşı uyarıcı bir bakışla beni inceledi. Kendisine gümüş tepside sunulmadığı takdirde istediğini alan adam olduğu gün gibi ortadaydı. Umarım menüdeki kişi ben değildim.

Mafyanın iç çemberi -ya da dış çemberi- hakkında çok az şey biliyordum ama bir şekilde bu adamın farklı olduğunu hissedebiliyordum. Bizden biri değildi. Yapılmış bir adam değildi, onurlu bir adam değildi. O farklıydı. Daha ölümcüldü.

"Burada ne halt ediyorsun Diego?" Her zaman sakini olan müstakbel kocam, adam duyabileceği kadar yaklaştığında tısladı ve soğukkanlı adam rahatça bir şampanya kadehi kaparken bana çelik zırhındaki kocaman çatlağı gösterdi. Bu, geçen akşam yemeğimizi bölen adamla aynıydı. Ziyareti Vincenzo'nun tahmin etmediği bir şeydi - bu kesinlikle bir ilkti.

"Görünüşe göre davetiyem postada kaybolmuş, ne kadar klişe. Eşinizi nişan partinize davet etmediğinize inanmayı reddediyorum. Buraya birlikteliğinizi kutlamaya ve size mutlu bir evlilik hayatı dilemeye geldim. Nişanlınızı tanıştırmaya şerefine nail olmak ister misiniz?" Duman sinyalleri daha da koyulaştı, burada beyaz bir anlaşma dumanı yok.

"Ağzım var, kendimi tanıtabilirim." Daha uzun durdum ve tokalaşmak için elimi uzattım. "Alison Dornier, ya siz?"

Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü, tenime bir öpücük kondurdu, sahte zarafeti gerçek benliğini maskeliyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Battaglia kartımı saklayarak gerçek soyadımı kullandığımda Vincenzo'nun bana nasıl baktığını gördüm. Ve görünüşe göre ikimiz de aynı oyunu oynuyorduk çünkü bu Diego denen adam bana bir cevap verme lütfunda bulunmadı.

"Ne güzel bir koz Vincenzo. Senin züppe ayaklarını yere bastırmanın yollarını bulmayı ne kadar sevdiğimi anlatamam." Bana gülümsedi, hepsi Araf'ın en karanlık çukurlarında üretilmiş beyaz düz dişleri ve ilahi sırtışıyla neredeyse beni kör ediyordu.

Gözleri, soğuk teninin ve ağırbaşlı tavrının altında alevlenen cehennemi ele veriyordu ve ruhunun uzun zamandır şeytana satılmış olduğunu görebiliyordum.

Bunun için özür dilemek yok. Tehdit ortaya kondu, şekerleme veya çift anlam yok.

Max'in sözleri zihnimden hızla geçerken, delici mavi gözleri sadece bu seferlik dinlemem için yalvarıyordu.

Ormanın ötesinde, ağaçların ötesinde.

"Eminim onu dansa götürmemin bir sakıncası yoktur, değil mi?" Elini uzatıp tutmamı beklerken soru şeklindeki cüretini hissettim, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı.

"Bu senin için sorun olur mu, *Nessa*?" Başımı salladım ve elimi Diego'nun elinin içine koyarak onu dans pistine kadar takip ettim.

Sert göğsüne doğru sendelememe neden olan bir güçle beni kendine çekti. Elimi sıkıca kavradı ve daha sıkı bir şekilde vücuduma doladı.

"Yani, Alison Dornier... Güzel. Çok güzel. Şeker babacığım?"

"İlk görüşte aşk!" Beni daha da içine çekip, elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırarak, grubun sesinin aksine beni yavaşça sallarken esprili bir şekilde cevap verdim. Derin kıkırdaması kulaklarımda yankılanıyor, hem tehditkâr hem de çekici geliyordu.

"Touché! Sana taktığı lakap çok hoş, *Nessa*... dişi aslanın kısaltması. Avın senin olmadığını biliyorsun, değil mi? Sana verdiği yanılsamaya rağmen sen bir avsın."

"Ve beni aydınlatacak kişi sen mi olacaksın?"

"Bunu sadece zaman gösterecek. Müstakbel kocanın ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Onun otelleri ve kumarhaneleri var." Aptalı oynadım. Ona mafyadaki rolünü bildiğimi söylemek, boynumu kırması için açığa çıkarmak demekti.

"Oh, evet. Çamaşırhanelerim." Ona kuşkuyla baktım, ne dediğini anladığımda yüzümdeki ifadenin kaybolmasına izin vermedim.

"Onun ortağı olduğunu söylemiştin. Ne iş yapıyorsun?" Elimde tuttuğum telefonum çalmaya başladı ve bizi böldü. Dans etmeye devam ederken elimi onunkinden çekip boynuna uzandım ve arayanın kimliğine baktım.

Max! Her zamanki gibi harika zamanlama. Reddettim ve bir saniye bile geçmeden tekrar çalmaya başladı. Kapattım ve elimi tekrar Diego'nunkine koydum.

"Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır, sadece annem. Nerede kalmıştık? Oh, şu anki iş durumunuz." Öfkemi meraka dönüştürerek gülümsedim.

"İthalat, ihracat."

"Doğru. Ne tür mallar?"

"Sarf malzemeleri. Peki ya sen?" Daha yumuşak bir suçlu için yumuşak bir cevap.

"Bir mimarlık firmasında sekreter olarak sıkışıp kaldım." Yarı yalan, yarı gerçek. "Burada bana adını bile söylemeyen bir adamla bir şeyler paylaşıyorum." Diego'nun arkasında keskin bir hareket gördüm, adamları öncekinden daha tetikteydi. "Koridorun etrafındaki bu tehlikeli görünümlü adamlar da kim? Onları daha önce görmedim." Şaşkınlık ve biraz da korku taklidi yaparak parmaklarımı elinin etrafında sıktım ve daha da içine girdim. "Onlar... Korumalar mı?"

"*Sicarios, querida.* Güvenliğimi sağlayan ve kurallarımı uygulayan adamlar." Hay sikeyim! Bir kartel lideriydi. Bunu anladım, ama hala isim yok.

Ben daha fazla zorlayamadan, Vincenzo dans partnerime sertçe bakarak araya girdi, Diego ise kurnaz bir zafer sırtışıdan başka bir şey göstermedi.

"Alcaráz. Diego Alcaráz." Ayrılmadan önce bakışları Vincenzo'nun üzerinde sessiz bir uyarı gibi duruyordu.

"Çok biriydi." Sözlerim ironiye bulanmış bir şekilde ağzımdan kaçtı. Gözler için iyi, ruh için kötü, işte Diego Alcaráz buydu.

Ne, kim ve nerede olduğunu biliyordum. Sanki gerçek hayatta bir ipucu oyunu oynuyordum ama bu sefer hata Coronel Mustard'da değildi.

Ne; aklanan uyuşturucu parası, nerede; Vincenzo'nun otelinde ve kumarhanelerinde, kim; lanet olası bir uyuşturucu karteli ve sanırım Diego Alcaráz onların Don'a eşdeğeri. Sadece nedenini çözemedim. Vincenzo bunu neden yapsın ki? Bir şekilde kapana kısılmış ve köşeye sıkışmış gibiydi.

Odaklan Alison! Ormanın ötesinde, ağaçların ötesinde.

"Uzun hikaye."

"Gece daha yeni başlıyor, arabam balkabağına dönüşmeden önce hâlâ zamanım var." Kabul edeceğini umarak gülümsedim.

Gözleri biraz yumuşadı, durumdan ve tabii ki sorumdan duyduğu rahatsızlığı belli eden önceki ince çizginin yerini küçük bir gülümseme aldı.

"Ailelerimiz arasında bir süredir oldukça kötü bir kan bağı var." Bana boynundan aşağıya doğru uzanan bir yara izini göstererek söyledi. Parmaklarımın izini sürmesine engel olamadım.

"Bu nasıl oldu?"

"Diego'nun babası beni öldürmeye çalıştı. Neredeyse başarıyordu da. Ama kardeşim onu üzerimden çekmeyi başardı ve bıçaklayarak öldürdü. Bu bir evladın hafife alabileceği bir şey değil."

"Sadece hayal edebiliyorum. Yani kardeşin..."

"O artık burada değil." Sözümü kesti, normalde sakın olan sesinde bir miktar öfke vardı. Sözlerinin içime işlemesine izin verdim, ona şefkat ve anlayış dolu bir bakış attım ve öylece bıraktım.

Diego dışında gece sorunsuz ve coşkusuz geçmiş, gerçek bir kutlamanın olması gerekenin biraz altında kalmıştı. Kendimi kalabalığa sergilenen bir ödül gibi hissediyordum, ama tam da öyleydim. Al gülüm ver gülüm savaşında onun kazancı.

Otele geri döndüğümde kendimi kumarhaneye doğru yönelmiş buldum. Kirli para kokusu burnuma dolduğunda, parıldayan lüks ve solduğunu görebiliyordum. Tüm ışıltı ve zenginlik, yapışkan kan ve şaibeli onur birikintileri içinde eriyordu.

Uyuşturucu parası. Benim için en kötülerinden biri. Mafyanın işleri her zaman kirliydi ama asla bu kadar yozlaşmamıştı. Bizim bile standartlarımız vardı.

Artık ormanı, ağaçları ve yaprakları görüyordum. Daha derine bakmam ve dallara ulaşmam gerekiyordu.

Kazanmak ya da kaybetmek umurumda olmadan rulette bir el oynadım. Kediye öldürmemesini umduğum bir meraktan başka bir şey değildi.

"Alison!" Arkamdan Max'in sesini duydum ama dönüp bakmaya bile tenezzül etmedim. "İyi misin sen? Neden lanet telefonuna cevap vermedin?"

"Bu kabalık olurdu."

"Kaba mı? Kaba mı?" İnançsızlıkla tekrarladı. "Herhangi bir fikrin var mı -"

Sandalyemden kalkıp odama doğru ilerledikten sonra ona bir çip fırlattım ve gelmesi gerektiği gibi gelmeyi umursamayan birinden ders almaya ihtiyacı olmadığını söyleyerek sözünü kestim.

"Temiz olduğunu garanti edemem." Soğuk ve alçak bir homurtu, hastane koridorunda bana söyledikleriyle eşleşiyordu. Neyse ki bu onun susması için yeterliydi.

Bu gecenin gölgeleri kötülerini ışığıma getirdi. Vincenzo... omzunda bir çip vardı ve bunu öğrenmem gerekiyordu.
Neden?

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kıskançlık.

Bu güçlü ve kötü algılanan bir duygu ve hayatımın tam da bu anında hissettiğim şeydi. "Umarım yüzüstü düşer ve sefil olursun" türünden bir kıskançlık değil, daha iyi bir kıskançlık. "Aynı mutluluğu kendi hayatımda da istiyorum" türünden. *Bu çok mu yanlış? Bence değil.*

Etrafımda insanlar sonunda mutlu sonlarına kavuşuyorlardı. Kendimi galaksilerce uzakta hissetmekten alıkoyamıyordum.

Onlar için seviniyordum. Onlar bu dünyada en çok sevdiğim insanlardı. Ama ne kadar bencilce görünse de, onların parlak güneş ışınları altında sönük ışığımın körleştiğini hissettim.

New York'a geri dönmüştüm, kardeşimin düğününde onur konukları masasında, omzumda en iğrenç beyaz çiçekle güzel bir mint elbise içinde oturuyordum. Eş nedimem Francesca ile aynı takımdaydık.

Liam ve Jamie birbirini tamamlayan iki zıt kutuptu. Hayatın belirsiz koşullarda bir araya getirdiği iki ruh eşi ve bu onların birbirlerine verdikleri mutluluk sözüydü. Onlar da bunu hak ediyordu.

Bu gerçek aşk kutlaması ile Kaliforniya'da yaptığım nişan partisinin ödül şovu arasındaki tezat beni hiç şaşırtmadı. Buradaki insanların sevgisini hissettim. Aile. Arkadaşlar. Herkes gerçekten

mutlu çift ve geçmiş işkencelerin ardından gelen peri masalı. İkisi de cehennemden geçmiş ve el ele tutuşarak geri dönmüşlerdi.

Buradaki her şey çok güzeldi. Annem yine kendini aşmıştı. Her şeyde onun lüks zevkini görebiliyordum. Her ayrıntı mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı. Büyük kristal avizeler, örtüsüz masaların aynalı camlarına yansıyor. Zarif altın kenarlı beyaz tabaklar, kusursuz bir şekilde temiz ve parlak altın kaplarla çevrelenmişti. Beyaz, açık pembe ve nane çiçekleri, zarif salonun loş ışıklarıyla bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünen özel ve romantik bir manzara çiziyordu. Mirasımız, konuklara geceyi nerede geçireceklerini belirtmek için İtalyan şehirlerini mekana serpiştirerek, tertemiz bir şekilde yerleştirilmiş her masadaki el yazısıyla yazılmış her oturma kartında mevcuttu. Elbette, Liam ve Jamie aşk şehri Venedik'te düşünceli bir şekildeydiler.

Bembeyaz, çok katlı pasta, gerçekleriyle uyumlu renklerde mükemmel şeker çiçekleriyle süslenmişti. Tabii ki kendi kıyametimle olan paralellik sürekli aklımın bir köşesinde duruyordu. Grand benim seçimim olmazdı ama şimdi bir Don'la evleniyordum. Bundan daha büyük bir şey olamazdı. Seçimimi yapmıştım ve şimdi lanet pastayı yemek zorundaydım... çikolatalı olduğu sürece.

Cömertlik hafif kalırdı ve Jamie'nin ne ve kim olduğuyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Ama Teresa Battaglia ile kavga etmemesi gerektiğini biliyordu. Herkes biliyordu. Bütün gece kaçtığım kişi hariç herkes. Babam hariç.

Eve gider gitmez Victor'u aradım. Ona bir açıklama borçluydum. Francesca'nın kaçırılmasından sonra onu neredeyse yüzüstü bırakmıştım ve en azından bu kadarını hak ediyordu. İyi ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ona ne kadarını anlatmam gerektiği konusunda tartıştım ve sonunda her şeyi anlatmayı tercih ettim.

Ona her şeyi anlattım. Vincenzo'yu, evliliğimi ve uzun vadeli bir şey için müsait olmadığımı ve kısa vadede herhangi bir şey için duyduğum özlemi etkileyen Max'i. Bir kez daha inanılmazdı ve bana tüm bunları ortadan kaldıracılmayı ne kadar çok istediğini ama eğer istersem yanımda olmaya razı olacağını söyledi. O ısrar ettikten sonra kabul edecek kadar bencildim.

Bugün o benim artı birimdi. Teknik olarak zaten davetliydi ama arkadaş olarak birlikte gitmeye karar verdik. geldiğinde moralimi düzeltmeye çalıştı, ancak *onu* gördükten sonra mutlu poker suratım doğrudan oluklara gitti.

Bir hafta önce jetin inişinden sonra Max'i ilk kez görüyordum. Biz uçaktan inerken o geride kaldı ve Jimmy de bana eve kadar eşlik etti. Sözlerimi ciddiye aldı ve ruhumda açtığı derin yarayı iyileştirmem için bana zaman tanıdı. Ama dürüst olmak gerekirse, mesafe umduğum gibi gitmiyordu. Ama dürüstlüğü göze alamazdım, bu yüzden kendimi toparlamak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğu sahte fikrine sarıldım. Kendim için seçtiğim gerçek buydu.

Yine de, duygularımın üzerinde metaforik bir göz bağı varken, umutsuzca gelip beni bulmasını istiyordum. En azından sadece nasıl olduğumu öğrenmek için, küçük bir baş sallama, zoraki bir merhaba, herhangi bir şey. Bana değer verdiğini gösteren herhangi bir sevgi gösterisi arıyordum.

Berbat, biliyorum.

Onu kilisede görmemiştim ama yemeğimizi bitirir bitirmez ve insanlar mutlu bir şekilde kaynaşıp dostluk kurmaya başlar başlamaz gözüme ilişti ve gözlerim ister istemez onun üzerinde gezindi. Üzerinde siyah bir smokin, beyaz bir gömlek ve ince siyah bir kravat vardı; tam bir centilmen kıyafetiydi, çekici ve baştan çıkarıcıydı. Ama tüm bunların altında tek gördüğüm kanatlarıydı, parmaklarım her bir tüyün üzerinde geziniyor, o silahların keskin kenarlarından kesik ve kanlı çıkıyordu.

Siyah tüyler. Kalbim gibi siyah.

Bir günah meleğine benziyordu. Bana cenneti gösterme gücüne sahip ama beni doğrudan cehenneme götüren karanlık bir lord. Ateş ve kükürtle, işkence gören ruhlarla ve karanlığın melekleriyle başa çıkabilirdim. Ama yalnızdım, görünürde hiçbir sebep yokken yanıyordum.

Onun da benim kadar mutsuz olmasını istedim. Mesafeden ve özellikle de sessizlikten dolayı harap olmasını istedim. Acı çekmesini istedim... benim için.

Ne zaman bu kadar bencil oldun Alison?

Hareketlerini takip ettim, sanki biriymiş gibi kardeşlerimle sohbet edip gülüşmesini izledim. Belki de gözlerimin ona doğru eğildiğini, onu istila ettiğini, ona seslendiğimi hissederek arkasını döndü. Beni bakarken yakaladı ve buz gibi bakışlarıyla beni yaktı. Önümdeki oturma kartıyla oynayarak bakışlarımı başka yöne çevirdim ama beni bakarken gördüğünü biliyordum. Karta ilk kez baktım ve kaderi gördüm.

Verona, ne kadar uygun!

Aşkın ölmeye gittiği şehir. Romeo ve Juliet'in tartışılmaz bir hayranıyım, trajedinin kendi bedenimi yaktığını hissettiğim için artık o kadar da değil.

"Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır, Ve zaferlerinde ölürlər, ateş ve toz gibi, Öpüşürken tüketirler"

Bu başlık aklıma geldiğinde, sonunda anladım. Max ve ben birbirimizin tam zıttıydık. Belki birbirlerini tamamlama gücüne sahip zıtlar değil ama birbirlerinin ışığını söndüren zıtlar. Benimkinin tükendiğini, günlerin sonundaki bir ateş böceği gibi söndüğünü görmüştüm.

Ona doğru tekrar bakma riskini göze aldım ama gözleri hâlâ bana takılıp kalmıştı. Sanki meraklı gözlerim ona ihtiyacı olan daveti vermiş gibi bana doğru yürümeye başladı. Ona sırtımı döndüm, gözlerimi kapattım ve kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye çalıştım.

Kabus içinde lanet bir rüya.

Onun yakınlığını hem arzuluyor hem de itiyordum. Onu tekrar görmek durumuma açıklık getirdi - iyileşmiyordum ya da iyileşmeye yakın bir yerde değildim.

Yanımdaki güçlü varlık atmosferi ağır bir gerginlikle doldurdu. Bana bakıyor, dönmemi bekliyordu. Sadece o olabileceğini hissettim. Ama döndüğümde, o değildi. Babamdı.

İçimi önce rahatlatma mı yoksa korku mu kapladı emin değildim. Daha fazla kırılmaya dayanamazdım ve bu şimdi ve burada yapmak istediğim bir şey değildi.

"Baba-kız dansı." Dans pistine doğru ilerlerken Jamie'nin babası Enzo Amato ile birlikte hafif müzik eşliğinde sallandığını gördüm. "Ben de benimkiyle dans edebileceğimi sanıyordum?" Diğer birkaç çiftin de aynı şeyi yaptığını fark ettim ve arkamı döndüğümde babam elini uzatmış, tutmamı bekliyordu. Yakında beni de evlendireceğini biliyordu.

Zoraki bir gülümsemeyle elini tuttum ve dans pistine kadar onu takip ettim. "Benden kaçıyordun, Ali. Seni haftalardır görmedim."

Ağzımdan dökülmek isteyen kelimeleri, serbest bırakma dürtüsü hissettiğim gözyaşlarıyla birlikte yuttum. Ona baktım ve başımı salladım, ona bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım, dudaklarımda küçük bir gülümseme daha vardı ama tek kelime etmedim. Şimdi konuşmak barajı açacaktı, ya bir gözyaşı seli ya da bir gerçekler salgını.

"Benimle konuşabilirsin."

"Bir şey yok. Bugün olmaz." Derin bir nefes aldım, umarım bu işi oluruna bırakırdı.

Git.

"Şirketin yönetimini kardeşine devrettiğim için mi?" O tekrar ısrar etti ve benim ona inanamayarak bakmama neden oldu.

"Hayır." Oraya gitmek istemiyordum. Bunun ne yeri, ne zamanı, ne de ruh haliydi. Şu anda, bu hikâyenin onun tarafını duymak ve anlamaya çalışmak için ona şüpheyi yaklaşılamazdım. Eğer varsa tabii.

"Her zaman üçünüze ait olacak."

"kastetmiyor musun?" Ben araya girdim. Sadece kilitli tutamıyordum. Zihnim doğrudan ağızıma bağlıydı, ara vermek yok, sapmak yok.

"Ne?"

"Biliyorum! Seni ve annemi duydum."

Tutsak nefesini bırakmadan önce bir süre acı dolu yüzümü inceledi.

"Demek sebebi buymuş."

"Biraz, evet." Biraz daha alaycı olursam adımı Acid olarak değiştireceğim.

"Kardeşlerine söyledin mi?"

"Hayır. Bu onuru sana borçluyum."

"Yakında geleceğim. AD'de çalışmaya gelecek."

"NE?" Dans etmeyi bıraktım ve kendimi onun elinden kurtardım. Liam ve Jamie'ye duyduğum sevgi ve saygıdan dolayı sesimi sabitlemek ve olabildiğince sakinleşmek için cehennemde güç buldum.

"O benim kızım Alison. Ona bakmak benim sorumluluğum." Kulaklarıma inanamadım. Sanki kalbimin geri kalanını sıkıp kurutmuştu.

"Ebeveynlik sorumluluğunun ne olduğunu bildiğini hiç düşünmediysem beni affet. *Ben* on dört yaşındayken senin bu versiyonun neredeydi? Ben de senin kızındım."

Bu, yüzündeki rengi boşaltmaya yetmişti. Suçluluk duygusu muydu? Pişmanlık mı? Nedense onun ne hissettiği umurumda bile değildi. Kendimi yine o küçük kız gibi hissediyordum, benden daha önemli bir şey geldiği için geride bırakılmıştım.

Sırtımın ortasında sıcak bir el hissettim ama yanan bakışlarım hâlâ babamın üzerindeydi.

"Bay Dornier, araya girebilir miyim?" Max'in parmaklarıyla tenimde küçük daireler çizdiğini duydum. "Belki de en iyisi - "

"Benimle gel." Victor beni nazikçe elimden tutup çekerek Max'in söyleyeceklerini kesti. Ben de peşinden gittim, ancak yoldan geçen bir garsona uğrayıp iki kadeh şampanya içtim ve iki kadeh daha aldım. Victor benimle bahçeye kadar yürüdü, takım elbisesinin ceketini omuzlarıma koyarak taştan bir banka oturduk, diğer iki kadeh şampanyayı içerken sessizliğin ve içkinin gürültülü düşüncelerimi bastırmasına izin verdim.

"İyi misin?" Victor sonunda sessizliğı bozdu ve bakışlarım boşluğa kaydı. Bir ipliğe tutunmuştum.

"Sadece şeftali!" Sesim sinir bozucu bir çığlığa dönüşerek cevap verdim. Victor boş bardakları elimden aldı ve oturduğu bankın üzerine koydu. Beni ayağa kaldırdı, güçlü koluyla belimi sarmadan önce rahatlatıcı ceketini omuzlarımdan kaydırđı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye onu uyardım ve o da başını sallayarak kabul etti.

"Gel. Benimle dans et. Seni biraz sakınleştireyim ve şampanyadan uzak tutayım?" Tarlaları denerken gülümsedi, uzaktaki melodinin sesiyle yavaşça sallanmaya başladı. İlk başta karşı koydum ama zayıf bir tutkal ya da sıkı bir kucaklama bile olsa beni bütün tutacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Victor bana sıkıca sarıldı, sanki kırılabilir ve hasar görmüş bir oyuncak bebekmişim gibi beni nazıkçe salladı ve öfkeli çılgınlığımdan beni sakınleştirdi. Karanlık bahçe ve gecenin gölgeleri kederimi ve gömleğini lekelemeye başlayan gözyaşlarımı gizlemeye yardımcı oldu. Ona doğru eğildim, başımı göğsüne yasladım, o da bana daha sıkı sarıldı. Yine o küçük kızdım, sanki yeterli değilmişim, dağılan ailemin suçlusu benmişim gibi hissediyordum. Eğer uslu dursaydım, şımarınsaydım, daha iyi olsaydım belki de gitmezdi.

Victor, göğsünde yankılanan alçak tonlu bir sesle kulağıma karşı tatlı romantik şarkının sözlerini sakın bir şekilde söyledi ve lekelenmiş kalbimi yatıştırmaya çalıştı.

İşe yaramaya başlamıştı, sanki onun nazık ninnisi geçmişten gelen sıkıntılarımla hafifletiyordu.

"Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle." Fısıldadı.

"Bu... sadece bu." Tutuşunun daha da sıkılaştığını hissettim, huzurundan yararlanırken neredeyse bizi birbirimize kaynaştırıyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ya da belki de sadece yirmi dakika boyunca bahçelerde dans ettik. Takip edemeyecek kadar dalmıştım. Victor bizi tekrar döndürdü ve gözlerim Max'e takıldı. Cam kapılardan bize doğru yürüyordu, beni Victor'un kucağında görünce olduğu yerde durdu. İrkildiğini ve hatta belki de sakın yüz ifadesinden bir acı parıltısının geçtiğini fark ettim. Küçük, zoraki bir gülümseme dudaklarını zorlukla araladı.

Bakışlarının ardında, buz gibi irislerinin ardında koşuşturan düşünceleri görebiliyordum. Bir tanesine karar vermiş gibiydi. Bana doğru kuru ve kısa bir baş sallama hareketi yaptı. Kabul mü? İzin mi? Hayır. İstifa... Sadece bir an için

gereğinden uzun bir süre sonra yavaşça dönüp gitti, başı öne eğikti.

Onun gidişini izledim, adımlarının ağırlığının ağrıyan kalbimin her şiddetli atışıyla eşleştiğini hissettim. Gözlerim onun uzaklaşmasını takip ederken acım daha da derinleşti. Benden vazgeçiyormuş gibi mi hissediyordum yoksa bir hafta önce acı dolu yakarışımдан vazgeçip beni özgür bıraktığı için ilk kez bana olan ilgisini mi hissediyordum emin değildim.

Bard haklıydı. *"Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır"* ve ben... ben tamamen tükenmişim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Siktir! Anahtarlar, neredesiniz?" Sanki mucizevi bir şekilde cevap vereceklermiş ve Victor'la olmayan randevuma on beş dakika geç kalmamamı sağlayacaklarmış gibi, yavaş yavaş dönüştüğümünden emin olduğum deli gibi boş odaya sormaktan kendimi alamadım.

Bu bir randevu değildi.

Biletimi kendim ödüyordum, öğleden sonra Village'da, son sıradaki koltukların bile cazip olmadığı, duvar dibi bir sinema salonunda eski filmleri izlemek için buluşacaktık. Bu kesinlikle PG, bacaklarımı en son tıraş ettiğim beş gün önceki randevuydu. Randevu değil!

"Her neyse! Kapıcıdan içeri girmeme izin vermesini isteyeceğim." Aramaktan vazgeçtim ve ön kapının yanındaki aynadaki görüntümü değerlendirirken hafifçe yıpranmış yansımama söyledim. Çıplak dudaklarımdan istifa etmiş bir iç çekiş kaçtı. Yeşil gözleri tanıyordum ama son bir haftadır gecede beş saatten fazla uyumadığım için altlarındaki mor renk bana hiç iyi gelmiyordu. Randevusuzluğa sadık kalarak tek bir makyaj bile yapmamıştım, saçlarım başımın üstünde bir kuş yuvasına saygı duruşu gibi dağınık bir topuz halindeydi.

Merdivenleri hızla inerken kendimi ellerimi kalçalarımın sürterken buldum, inerken neredeyse zavallı yaşlı bir komşuyu eziyordum. Dün gece mesajla buluşmak için plan yaptığımızda tamamen masumdu, ama sanırım bütün öğleden sonra karanlıkta İspanyol bir yakışıklının yanında oturma düşüncesi beni itiraf etmek istediğimden daha gergin yapıyordu.

Endişelenmek için gerçekten bir nedenim yoktu. Victor aslında geçen hafta boyunca çoğu kötü duyguya karşı panzehir olmuştu. Düğünden beri bana bakıcılık yapmayı kendine görev edinmişti. Düğünden itibaren.

Nazik İspanyol devi, dördüncü, beşinci ve altıncı kadeh şampanyanın, alkol, kalp ağrısı ya da ikisinin bir kombinasyonunun beni büyüdü bir şekilde aydınlatılmış terasta bir çalının arkasına lanet kurabiyelerimi fırlattığında yapabilecekleri utanca neden olmamasının sebebiydi. Ben lanet olası bir prenses değildim.

Beni sağ salım eve götürdü, iki aspirin içtiğimden emin olduktan sonra beni elbisemle yatağa yatırdı, kendisi ise takım elbisesiyle yerde uyudu. Ona beni birkaç kat merdivenden nasıl çıkardığını sorduğumda bana göz kırptı ve gerçek bir centilmenin sırlarını açıklamadığını söyledi. Hatırlayamadığım için mutluydum.

Ertesi günkü kahvaltıdan, akşamdan kalmalığımı atlatmama yardımcı olmak için o öğleden sonra parkta yaptığımız gezintiye kadar, haftanın geri kalanında düşüncelerimi meşgul etti. Onunla konuşmak kolaydı, kafamdaki düşüncelerle ya da göğsümün içinde kalbimden arta kalan ne varsa onu boğduğunu hissettiğim el ile uğraşmaktan çok daha kolaydı.

Bir baş sallama. Onay olarak aldığım tek şey bir baş sallamaydı. Cinlerin en zalimi dileğimi yerine getirerek beni yalnız bıraktı.

Victor benim tüm gerçeğimi bilen tek kişiydi. Kalbimin durumunu biliyordu ve onu gerçekten koymak istediğim yerde değil, en azından ellerimde tutmama yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu. Toprağa. Altı ayak altına.

Dürtmek ve burnunu sokmaktan daha iyisini de biliyordu, sadece benim için oradaydı, olacağını söylediği gibi. Hayatımdaki diğer otoriter, hak sahibi erkeklerin aksine, bana ne giyeceğimi, kiminle konuşacağımı söylemiyor, sır saklamıyor ve lanet olası oyunlar oynamıyordu. Eğer sekizde elinde bir bardak karamelli macadamia dondurmasıyla geleceğini söylediyse, gelirdi. Onunla birlikte olmak kolaydı, o yanımdayken artık kâbuslarda bakışları kırmızıya dönen ve geceleri dinlenmeme engel olan mavi gözlü canavardan kurtulmak daha kolaydı.

Victor benim için ne kadar çok şey yaparsa, ben de o kadar geriliyordum. Bana tek istediğinin yanımda olmak olduğunu söylediğinde ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Paylaştığımız o eski çapkın enerjiden eser kalmamıştı, mükemmel bir beyefendi olmuştu. Ona inanmalıydım ama ailemin işinde nezaket genellikle sadece nezaketi doğurmazdı. Onu sürekli

Kendimde gizli bir neden arıyor ve kendimi bu kadar kırılmış olmama izin verdiğim için zavallı ve üzgün buluyordum.

Gerçekten de bir insanın sadece iyi olduğuna güvenemeyecek kadar bıkkın mıydım? Ya da daha kötüsü, gerçekten de birinin benimle birlikte olmak istemesinin tek nedeninin elde edecekleri olduğunu mu düşünüyordum?

Bu düşünceler ve diğerleri fırsatçı küçük arılar gibi kafamın içinde dolanıyor, vızıldıyor, sağduyumu gölgeliyor ve midemi mesken edinmiş saçma kelebeklerle rekabet ediyordu.

Harika Alison. Hudson'ın bu tarafındaki en zahmetsiz yakışıklı adamlardan biriyle buluşacaksın ve gelmeden önce çamaşır yığınının içine atlamış gibi görünmekle kalmıyorsun, aynı zamanda böceklerle sürünüyorsun!

Onu kaldırımın genişliğinde volta atarken yakaladım, yakalamamak zordu, o koca omuzlarıyla kaldırımın yarısını kaplıyordu. Formuna sadık kalarak, çünkü neden egom düştüğünde onu tekmelemeyeyim, lanet bir model gibi görünüyordu. Hayır, aslında ortalama bir mankeni ikiye bölebilecek gibi görünüyordu. Bu, belli bir şekilde görünmekle ilgilenen zayıf bir adam değildi. Victor her zaman tam olarak kendisi gibi görünmeyi başarırdı ki bu tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu.

Ona bakmak için kendime izin verdim. Belki hırpalanmış kalbim şu anda onu tam olarak göremiyordu ama gözlerim kesinlikle görebiliyordu. Savaş botları, dar, acı verecek kadar dar koyu renk kot pantolon ve devasa gövdesine bol gelen basit bir gri tişört. Bu adamın Thor'un daha havalı İspanyol kuzeni gibi görünmesi için gereken tek şey buydu. Güneş gözlüğüyle oynuyor, şakağının ucunu dudaklarına götürüyordu. Etrafına bakınıyordu... bana.

Dudağımı ısırdım, ciddi anlamda büyük kazağıma ve keten taytıma baktım. İlk içgüdüm umursamazlığımdan pişmanlık duymaktı ama beni güzel bir elbisenin içinde kusarken görmüştü ve yine de bir Cumartesi günü Meg Ryan'ın iki filmlik matinesi için buradaydı.

Kendi kendime gülümsedim, ona bakınca daha çok bir Sylvester Stallone hayranı olduğunu düşünürdünüz.

Siktir et. Başarana kadar numara yap.

Dik durdum, omuzlarımı dikleştirdim ve onu karşılamak için yürüdüm. Victor beni görür görmez renkli gözlüklerini katladı ve gömleğinin yakasına astı. Hiçbir şey söylemedi, sadece içten bakışlarıyla beni kör etti.

Beyaz bir gülümsemeyle arka cebinden iki bilet çıkardı ve ben yaklaşırken onları bana doğru salladı.

"Anlaşmamız böyle değildi," diyerek ona Hollanda'ya gitme anlaşmamızı hatırlattım. "Bir dahaki sefere senin için önemli olan bir şey olduğunda zamanında gel, *guapa*."

Çok güzel.

"Ah," diye yüzümü buruşturdum, "Üzgünüm geciktim. Bu çok önemli, yemin ederim. Dairem beni rehin tutuyordu." Yakışıklı yüzünü şaşkın bir gülümseme süsledi.

"Bunun çeviride kaybolmuş bir senaryo olmadığından eminim, sadece hiçbir anlam ifade etmiyorsunuz."

"Anahtarlarımı hiçbir yerde bulamadım." "Peki neredeydiler?"

"Beni şaşırtıyor," diye itiraf ettim. Eski moda tiyatro salonuna girerken Victor başını eğerek beni inceledi. Tek kelime etmeden sağ elini daireler çizerek hareket ettirdi. Bana ek bilgiye ihtiyacı olduğunu söyleme şekliydi bu. "Az önce çıktım. Anahtar yok. İyi bahşiş veririm, döndüğümde kapıcı beni içeri alır."

Çıkmadığım adam, göğsünün devasa genişliğinde daha da derinden yankılanan gök gürültülü bir kahkaha patlattı. "En azından buraya gelmeyi ne kadar çok istediğini kanıtlıyor, *gata*."

"Gördün mü, geç geldim ama kanıtımla geldim!" Ben de gülüyordum, belki de haftalardır olmasa bile günlerdir ilk kez gerçekten gülüyordum. Victor'un en parlak tarafımı ortaya çıkarma gibi özel bir yeteneği vardı, sanki son birkaç aydır geçmişteki işkenceler peşimi bırakmamış gibi. Bu Alison'ı sevmişim. Keşke onu elimde tutmanın bir yolunu bulabilseydim. Kesinlikle ruhuma iyi geliyordu.

İmtiyaz standına ulaştık ve bacaklarım onunkinden oldukça kısa olmasına rağmen onu durdurmayı başardım. "Hayır *bayım*, siz biletleri aldınız, ben de atıştırmalıkları alıyorum."

"Artık İspanyolca mı konuşuyorsun?"

"İtalyanca biliyorum, temel şeyleri anlayabilirim," diye göz kırptım ona siparişimizi Önümüzdeki dört saat boyunca burada olacaktık, bu süre boyunca bize yetecek kadar erzağa ihtiyacımız vardı. İki büyük porsiyon patlamış mısır, iki büyük peynirli nachos, paylaşmak için dev bir paket cips, iki büyük içecek ve tatlı olarak büyük bir paket fıstıklı M&M. Hepsini içeri taşımak için iki tepsiye ihtiyacımız vardı.

"Hepsini yemene imkan yok Alison."

"Ha! Ben iki erkek kardeşle büyüdüm! Yemek yemek benim evimde bir spordu." "Birlikte fiziksel aktiviteler yaptığımızda, ben her zaman üstte."

"Benim için her iki şekilde de işe yarar, üstte ya da altta," diye bir arkadaşım, Fran ya da Jamie ile konuşur gibi konuştum, ancak bu, kısa bir süre önce kıcımlı okşayan ve dilini ağzıma sokan bir arkadaştı. Neyse ki karanlık odaya ulaşmıştık, Victor kendi dilime takıldığında yanaklarımı rengi kaçırdı.

Odayı sessiz bulunca şaşırdım. "Yarım saat gecikmedik mi?" Ona kısık sesle sordum.

"Öyleyiz ama aynı zamanda burada sadece biz varız. Aslında filme başlamak için bizi bekliyorlar." Victor normal sesiyle cevap verdi, özel bir gösterimdeyken fısıldamaya gerek yoktu.

"Sanırım eski bir Amerikan sevgilisinin oynadığı eski filmler o kadar popüler değil?" Son sıralardan birinin ortasındaki koltuklarımıza otururken merak ettim.

"Sanırım değil. Hangi filmleri izliyoruz ki, guapa?"

"Emin değilim. Bu sinema rastgele bir oyuncu seçiyor ve ayda bir Cumartesi günü eski filmlerinden ikisini oynuyor. Aslında hangileri olduğuna bakmadım." Omuzlarımı silkdim.

"Gerçekten de oyununun zirvesindeymişsin," diye sırtarak benimle alay etti. Cevap olarak sadece homurdandım. Hiçbir oyunun zirvesinde değildim. Oynamaya çalışmıştım ve oyun beni yutmuştu. Okuyabilmem için bilet koçanlarını bana vermesini işaret ettim. Cep telefonumun ekranının loş ışığı altında ilk başlığı seçebildim.

Tesadüf o kadar acımasızdı ki telefonumu düşürmeme neden oldu.

Onu almak, yüzümü birkaç saniyeliğine kucağıma saklamak ve kendimi toparlamak için ihtiyacım olan bahaneyi verdi.

Kahrolası Melekler Şehri.

Destiny'nin kesinlikle çarpık bir mizah anlayışı vardı. Yüzüme gülecekti. Bana aşkı gösterecekti. Sonsuz aşk, uğruna her şeyi riske atmaya değer aşk.

Film oynamaya başladı, ekranda ve duygularıyla oynuyordu. İzledim, oyuncularını izledim, sahneden sahneye aşık olurken ve zarafetten düşerken izledim ve kendimi buna karşı hissiz bulduğuma şaşırdım. Belki de son deneyimlerim beni aşılamıştı.

Film doruk noktasına yaklaşırken, solumdaki kol dayama yerinde duran patlamış mısıra uzandım. Victor da aynısını yaptı, parmaklarımız kısa süreliğine birbirine değdiğinde elimin taşıdığı ekstra ağırlığın farkına vardım.

Ekranın zıplayan ışıltısında karanlık siluetini gördüm. Benimle alay ediyordu. Parmağımdaki yüzük bir söz değildi, benim için bir hatırlatma, başkaları için de bir uyarıydı. Bir yakut, saf aşkı simgeleyen beyaz bir elmas değil, kırmızı bir mücevherdi, kan renginde.

Gıcırdayan frenlerin korkunç sesleri beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkardı ve filmin nerede olduğunu söyledi. Kafamı kaldırdım ve her şey bitmişti. Kız gitmişti. Onun için sonsuza kadar kaybolmuştu.

Sessizce izledik, sadece atıştırmalıklarımızın çıtırtısı neredeyse boş alanın üzerine yerleşmiş olan kalın duygu katmanını kesti. Üzerimden akıp gitmelerine izin verdim ama kendime bir söz verdim - ağlamayacaktım.

Kederle işim bitmiş ve öfkeye kapılmıştım.

Tüm melekleri, ışık meleklerini ve karanlık meleklerini lanetledim. Uçamadıktan sonra kanatların ne faydası vardı? Sonu hep ölüm ve kalp kırıklığı olacaksa fedakârlığın ne anlamı vardı?

Böyle bir aşk gerçekten var mıydı? Biri tarafından gün doğumunda müziksiz bir şekilde dünyayı dolaşmaya razı olacak kadar seilmek ve bunu en azından sizi sevdiği için mutlu bir şekilde yapmak?

Ben buna saçmalık dedim. En azından bugün öyle yaptım. Yapmak zorundaydım.

Jenerik akmaya başladı ve eski ışıklar, hayata geri dönen neonların karakteristik sesiyle yeniden yandı. Yüz hatlarımı düzelttim ve ölümsüz aşkın dilimde bıraktığı acı tadı yuttum. Limon kabuğunu yutmak gibi.

"Sanırım arada bir mola vereceğiz?" Victor'un sorduğunu duydum. Filmleri kastediyordu ama onu anlamam gerekenden bir saniye daha uzun sürdü. Koyu kahverengi gözlerinde daha önce olmayan bir nezaket vardı. Az önce tanık olduklarımızın ağırlığı, tüm çabalarımaya rağmen muhtemelen yüzümde hâlâ belirgindi.

Tek söyleyebildiğim "Evet, sanırım" oldu. "Sıradaki ne?" Konu değişikliğine ihtiyacım vardı.

"Harry Sally ile tanıştığında?"

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Bunu bilmiyorum, *Gata*. Az önce yaptığımız küçük gezintiye benziyorsa, sodadan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olabilir." Beni gülümsetti.

"Endişelenmeyin, bu bir romantik komedi. Eski bir tane ama iyi bir tane. Bir adam ve bir kadın birlikte uzun bir yolculuğa çıkarlar. Birbirlerinden pek hoşlanmazlar." Konuyu hatırlayarak ağzıma bir cips attım. "Kadınlarla erkeklerin arkadaş olması konusunda anlaşıyorlar. Harry bunun imkânsız olduğunu çünkü seksin her zaman araya gireceğini savunuyor," diye açıkladım erzaklarımın çöl kısmına geçerken.

Victor boğazını temizledi. "Peki sonunda ne olacak?" Ciddi tonu beni biraz hazırlıksız yakaladı.

Parmaklarımdaki çikolata kalıntılarını yalarken ona bakarak, "Seks yapıyorlar, bu da araya giriyor," dedim.

"İlginç. Peki, bu önemli konuda ne düşünüyorsunuz? Bir erkek ve bir kadın arkadaş olabilir mi?" Donuk kalbim, beynimin henüz algılayamadığı bir şeyi algılamış gibiydi, olduğundan çok daha hızlı atmaya başladı.

"Hiç başaramadım," dedim ona dürüstçe. Etrafımızdaki havada bir şeyler değişti, kadrın kollarımda tüylerimi diken diken eden farklı bir frekansa geçti. Hemen yanımda oturan delicesine çekici adamın farkına varmamı sağlayan bir frekansa.

"Peki bu ne o zaman?" Eli ritmik bir şekilde göğsümüzü işaret etti, sesi aniden alçaldı. Daha sessiz değil. Daha derinden. Bir parça eğildi ve ben de karşılık olarak öne doğru hareket ettim. Düşünmüyordum, ben bir pervaneydim, o ise açık bir alev.

Elinin bedenlerimizin arasına daldığını gördüm, parmaklarını kalçamda hissetmeyi bekliyordum. Dokunuşunu bekleyerek gözlerimi kapattım ve üzerime patlamış mısır yağdığını hissederek şok oldum. Gözlerimi açtığımda Victor'un kahkahalar atarak başını arkaya attığını ve karnını tuttuğunu gördüm.

"Seni göt!" Kendi patlamış mısırımı avuçladım ve ona doğru fırlattım.

"Bu bir savaş!" Diğer kovayı kaptı ve beni ustalıkla patlamış mısır yağmuruna tutmaya başladı. Tam tüm kovayı ona fırlatacaktım ki projektör odasındaki küçük pencere açıldı ve yüzümüze bir el feneri tutuldu.

Saldırıyı durdurduk, yakalanmıştık ama kahkahalarımız daha da arttı. Gözlerimde gerçek yaşlar oluştu ama bunları memnuniyetle karşıladım. Aramızda sadece kıkırdamaların paylaşıldığı birkaç dakikanın ardından ışıklar bir kez daha söndü ve tuvalin üzerinde görüntüler oynamaya başladı.

Victor bana göz kırptı, tüm bunları bir gülümseme için ve ben de ona minnettardım. Beni mutluluk gözyaşlarına boğdu, ironi gözümden kaçmadı.

Açılış şarkısı bizi Farrah Fawcett patlamaları ve İspanyol paça pantolonlar dönemine geri götürürken, yanımdaki adama bakma riskini göze aldım.

Sally haklı mıydı? Erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir miydi, yoksa seks kısmı araya girer miydi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Ve tüm bildiğim bu."

"Siktir. Benim. Hayatım." Matt homurdanarak deri koltuğuna geri düştü, yerçekimi ve tekerlekler onu birkaç santim geriye götürdü. "O Massimo orospu çocuğunu öldüreceğim. *Sicarios* dediğine emin misin?"

"Evet, aynen böyle söyledi. Sanki Vincenzo kuyruğunu kıstırmış da kurtulamıyormuş gibi hissettim. Onu her zaman kendinden emin ve sakin görmüşümdür."

"Kendini bir sanıyor, işte bu o! Bu adamın adı ne demiştin?"

"Ben yapmadım." Kardeşime şüpheyile bakarak durakladım. Sanki zaten bildiği bir şeyin onaylanmasını bekliyormuş gibiydi. Herkese oyun oynayabilirdi ama ben onu çok iyi tanıyordum. Sahte sakin görüntüsünün ardındaki hevesi gördüm. "Diego Alcaraz."

"Vincenzo, Diego Alcaraz'ın kim ve ne olduğunu bildiğinin farkında mı? nedir?"

"Bu konuda açıkça konuşmadık ama beni bir kadınla dans ederken gördü. adamım, sanırım -"

"SENI NE GÖRDÜ?" Matt kükreyerek ayağa kalktı ve avuçlarını masaya vurarak dikkatle bana baktı. Orada öylece durdum, sessizliğin benim adıma konuşmasına izin verdim, sözlerimde yanlış bir şey bulamadım.

Telefonunu çıkardı, masanın üstündeki hoparlöre yerleştirdi ve birinin bekledi. Telefon çaldığında ofise doğru yürüdüm,

Dea Tacita'nın dans pistini gören büyük pencereden dışarı bakıyordu. Kulüp, günün sessizliğinde terli bedenler olmadan çok farklı görünüyordu, çorak ve kayıp, ruhsuz bir beden gibi. Bu aynı diğer yüzüydü, yakın çevreye ait olma ayrıcalığına sahip olanlar dışında neredeyse hiç kimsenin görmediği gizli bir yüz.

Arkamdan Matt'in telefona bağırarak öfkeli sesini duydum. "Max! Ofisime, !" Omurgamdan aşağı inen ve içimde huzursuz bir gerginlik yaratan ürpertiye engel olamadım.

Max'in adı geçince Matt'e döndüm ve bilmeden imzaladığımı hissettiğim ölüm fermanını kurtarmaya çalıştım "Az önce insanlarla dolu bir odada dans ettik!"

"Aklında size zarar vermek olan bir Kartel Patronu'nun karşısına *bu* insanların hiçbirisi çıkmaz."

"Doğru ya, Max ister diye mi?" Telefonunu göstererek sordum.

"Kesinlikle öyle."

"Oh oh oh, bundan hiç şüphem yok!" Alaycı bir şekilde güldüm, kalbimin doğru olduğunu bildiği kelimeler ağzımdan kaçtı. "Bekle, Kartel Patronu dedin. Ben asla öyle bir şey demedim." Sert bir sesle suçladım, kollarımı önümde meydan okurcasına kavuşturdum. Söylediğinden daha fazlasını bildiğinden emindim.

"Tahmin ediyorum."

"Doğru..."

"Babamın adını kullanmana ne sebep oldu?" Konuyu değiştirmeye çalıştığımı anladım ama boyumdan büyük bir işe kalkışmışım, o yüzden görmezden geldim.

"Vincenzo ve verdiği tepki. Normal baskın tavrındaki o çatlağı görmek beni biraz şaşırttı."

"Öyle de olmalı." Masanın etrafında bir tur attıktan sonra sanki beni sarsıp gerçeğe döndürüyormuş gibi omuzlarımdan sıkıca tuttu, sözleri beni takip etmeye çağırdığı yol haritası gibiydi. "Karteller tehlikeli şeylerdir Alison. Sadakatleri kendi aralarında bile değildir. Ölüm vicdanlarını bile sızlazmaz ve istediklerini elde etmek için her şeyi göze alırlar. Beni anlıyor musun?" Gözlerindeki uyarıyı gördüm, suçluluk duygusu ve beni bu işe bulaştırdığı için duyduğu acı da oradaydı.

"Evet, biliyorum. Ama -"

"Aması yok, Alison. Bununla ben ilgileneneğim. Bu arada lütfen ortalıkta görünme ve bana söylemeden hiçbir yere gitme. Hâlâ Jax'le görüşüyor musun?" Ona kaşımını kaldırdım. "Sanırım bu hayır demek. Yazık, etrafımızda bir polisin olmasının bize bir olabilirdi. Sadece olduğun yerde kal, tamam mı?" O

söylediklerinden hoşlanmadığımı biliyordum. Tutsak olmak ya da her istediğimi yapmak için izin istemek zorunda olduğum bir konuma geri dönmek, kendim için seçeceğim türden bir yaşam değildi. Matt gri köpek yavrusu gözleriyle direncimi karşıladı ve bakışlarıyla direncimi eritti. "Lütfen mi?"

"Ugh... tamam." İstifa ederek cevap verdim. "Başka seçeneğim var mıydı ki?" "Hayır. Ama en azından bu şekilde sanki kabul etmiş gibi oluyorsun." Derin kıkırdaması omuzlarını salladı ve dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Ya bu ya da bir atanmış bebek bakıcısı."

"Evet, teşekkürler ama hayır. Ben böyle iyiyim. Kayıtlara geçsin, her zamanki gibi AD'de çok fazla zaman geçireceğim, sadece yemek yemek, uyumak, yıkanmak ve tekrarlamak için eve döneceğim." Sanki oda kayıt cihazlarıyla dinleniyormuş gibi daha yüksek sesle konuşarak alay ettim. Belki de öyleydi. Matt için bu o kadar da şaşırtıcı olmazdı.

Gitmek için dönmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. "Yanlış bir şey yapmadı," dedim kapı tokmağını çevirmeden önce. Birden Max'in başının muhtemelen belada olduğu düşüncesiyle huzursuz oldum.

"Bununla ilgileneceğimi söyledim." Matt'in sesindeki o karanlık ton benim için fazlasıyla açıktı, bu odada, şu anda masanın arkasında duran kişinin Don Battaglia olduğu fazlasıyla açıktı.

Max geldiğinde eşiği geçtim, kenara çekilip geçmeme izin verirken gözlerim onun sakın yüzündeydi.

"Bayan Battaglia." Kaba ve soğuk bir baş hareketiyle selam verdi, karşılığında küçük bir sahte gülümseme aldı ve 'şimdi ölürsen üzgünüm' bakışıyla birlikte, kapıyı arkasından kapatarak odasına girmeden önce.

Son iki haftadır yokluğunu fark etmemek için çok uğraşmıştım. Kardeşimin düğününde Victor'un kollarına sarıldığım sırada gecenin karanlığında kaybolduğundan beri onu görmemiştim. Sanki beni kendi halime bırakmak için kendisiyle anlaşmış ve dönmeyeceğine söz vermiş gibiydi. Mafyatik erkeklerin söz verme konusunda nasıl olduklarını bilirim. Bu lanet bir din gibi. Verdiği sözden dönmek, hiçbir Meryem Ana duasının düzeltmeyeceği kadar büyük bir saygısızlıktır. Buna onur derlerdi. Bazen ben buna korkaklık derdim.

Tek olduğu için, benimle aynı şekilde hissettiğini kendine, kardeşime ve tüm dünyaya itiraf etmediği için ona karşı duyduğum hayal kırıklığını beslemeyi başarmıştım. İçten içe bana karşı bir şeyler hissettiğinden emindim ve uğruna savaşılabilecek kadar değerli olmadığım için içim içimi yiyordu. Bu kızgınlık tam anlamıyla öfkeye, karşılıksız aşktan beslenen sınırdan bir nefrete dönüştü. Aradaki çizgi çok inceydi, hatta hiç yoktu. Bu öfkenin bir yerden geldiğini biliyordum.

Aşkı, sadece geri dönüşe izin vermeyen kontrol noktasını ne zaman geçeceğini merak ediyordum.

Buna ihtiyacım vardı ama yine de korkuyordum. Şimdilik, kırılgan bir normallik serabıyla yetinmek zorundaydım, çünkü yarın AD'deki rutinlerime devam edecek ve şeytanlarımdan biriyle daha yüzleşecektim. Gücüm azalıyordu ama kendime verdiğim değerden daha fazlasına sahip olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Lanet olası Carpe Diem, Alison. Hayat devam ediyor.

Masamda oturup kendimi olabildiğince işe gömüyordum, Matt'in talimatlarına uyarak ve tekneyi sallamayıp umutsuzca geri kalan her şeyi uyuşturmaya çalışıyordum. Dört gözle beklediğim tek şey Victor'la geçireceğim dikkat dağıtıcı akşamlardı. Bugün için Providence'a bir gezi planlamıştık, ama verdiğim sözden sonra ev hapsinden çıkana kadar erteledim, bu yüzden hızlı bir öğle yemeğiyle yetindik. Hâlâ Matt'in aşırı tepki gösterdiğini düşünüyordum ama onun savunmasını, bilmek istediğimi düşündüğüm şeyi aramaya gitmemek için bir bahane olarak kullandım.

Gerçek şu ki, öğrendiğim kadarıyla Adrienne'in geldiği yer Providence'tı. Aileye kimi kabul ettiğimizi bilmek istediğimi sanıyordum ama bu engel, korkumu itiraf etmemem için neredeyse mükemmel bir engel olarak karşıma çıktı. Neyden korkuyordun? Hiçbir fikrim yoktu. Belki de onun da en az benim kadar masum olduğunu öğrenmekten. Bundan sonra kimi suçlayacaktım? Sevildiğini en çok hissetmek istediğim kişiyi mi? Şu anda bunu riske atabileceğimden emin değildim.

Etrafıma bakındım, çoğu insanın öğle yemeği için ayrılmasını izledim, bir kez daha neredeyse hiç olmayan bir yerin garip sessizliğinin tadını çıkardım.

Gözlerimi kapattım ve huzurun içine dalmak istedim. Bunun yerine, ilkel bir altıncı his bu huzurun arkasında dolaşan yakın bir tehlike vaadini fısıldarken, tüm küçük foliküllerim havadaydı. Tıpkı son bir geri çekilme olarak tedirgin edici bir sakinliğin hüküm sürdüğü bir fırtına öncesi gibi. Kükreyen gök gürültüsünden önceki parıltıya tanık olmak için gözlerimi tam zamanında açtığımda, kafamın içinde sağır edici bir gök gürültüsüyle çarpan kalbimi duyabiliyordum ve sonra...

Hiçbir şey.

Bilinçsiz bir arafta ağırlıksız karanlık.

Bir tanesine bakmaya çalıştığımda vücudumun göz kapaklarım kadar ağırlaştığını hissettim. Havayı kaplayan yoğun, siyah duman, parçalanmış masalar ve zemini kaplayan kırık camlar.

Az önce ne oldu?

Başımın arkasında keskin bir ağrı vardı, kafatasıma masaj yaparken elim kana bulandı. Benzer ama daha şiddetli bir başka ağrı da bacağımdan geliyordu, hareket etmeye çalıştıkça ağrı şiddetleniyordu. Hareket edemiyordum. Ne bir adım, ne de bir santim.

Nefesimi kontrol edemiyordum, öksürüyor ve içime çekiyordum, zehirli duman bulutları her nefes alışımında ciğerlerimi kirletiyordu. Bu yanan cehennemde olduğum yerde donup kalmıştım.

Bugün ölme sırası bende olmalı. Bomba mıydı o?

Bunları daha fazla anlayamadan tekrar dibe battım, ciğerlerim hiçbir yerde bulunmayan saf ve temiz hava için çığlık atıyordu. Sonsuzluk, bundan nasıl kurtulacağımı anlamaya çalışırken geçen zamana kıyasla kısa bir süreydi. Cevap hep aynıydı. Kaçamayacaktım. Bunu içimde biliyordum, zonklayan kafamda hissediyordum, ferrit dilimde sonunu tadıyordum.

Merhametli karanlık beni aşağı indirdi, beni acıdan, düşüncelerden ve korkudan korudu.

"ALISON!" Birinin bana seslendiğini duyduğumu sandım, o kadar uzaktaydım ki gerçek miydi yoksa beynim mi beni kandırıyordu bilmiyordum. "ALISON!" yine aynı bağırış, aynı ses.

Bir meleğin sesi.

Bağırarak karşılık vermeye çalıştım ama sesim çıkmıyordu, boğazım tıpkı etrafımdaki alevler gibi kurumuş ve alev almıştı. Ama cevap vermem, daha çok çabalamam, sahip olduğumu bildiğim gücün ötesinde bir güç bulmam gerekiyordu. Belki biri beni bulabilir ve bu kâbustan kurtarabilirdi. *O melek.* "ALISON!" Öksürdüm, ciğerlerimi temizlemeye çalıştım, karşı koymaya çalıştım, kurtarıcıma işaret etmeye çalıştım. Tekrar öksürdüm. "Siktir, Alison. Kahretsin! Seni buradan ." Onu görmeye çalıştım ama ne odaklanabildim ne de gözlerimi açık tutabildim.

Yüksek sesli bir inilti ve özgürlük hissiyle birlikte, bilincimi tekrar çalan istilacı bir acı geldi. Meleğim beni yere mıhlayan enkazdan kurtarmıştı ama bu acı çektirmeden olmamıştı.

"Alison!" Beni tekrar gerçekliğe geri çekti. Sesi düzensiz ve ağırdı, etrafımızdaki yıkımın sesini bastıran yumuşak bir haykırıştı. "Bana olabildiğince sıkı tutun."

Ama yapamadım. Ayakta duramıyordum, tutamıyordum, nefes alamıyordum. Acıyan gözlerimin arasından, konuşmaya devam ederken dudaklarının bir anlık gördüm, kulaklarım hiçbirini kaydetmiyordu. Parlıyor gibiydi, parlak bir ışık.

Etrafını huzur ve kurtuluş havası sarmıştı, figürü parlak ışığın aksine karanlığa gömülmüştü. Beni kaldırmak için diz çöktüğünde başımı boynunun kıvrımına yaslamaya çalıştım ve kısa süre sonra hem onun kollarında hem de karanlık bilinçsizliğin derinliklerinin kenarında havalanıyordum.

"Uyanık kal, Alison. Beni duyuyor musun? SİKTİR!" Tepki vermemi sağlamaya çalışırken sesindeki umutsuzluğu hissetmemi sağlayacak şekilde bağırdı ama kendimden uzaklaştığımı hissedebiliyordum. "Savaş onunla, lanet olsun! Seni güvenli bir yere götüreceğim. Sadece benimle kal." Bunlar duyduğum son sözler oldu, derin sesi göğsünde gümbürdüyordu, karanlığa teslim olurken başım geriye düşmeden önce titreşimleri hissetmemi sağladı.

Meleğim beni kurtarmak için cehenneme geldi.

Kurtarıcı bir meleğin kolları dışında nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Beni kurtarmak için bilinçli olarak alev alev yanan bir binaya koşan biri. Bir bombanın etkisiyle yıkılan bir bina. *Lanet bir bomba*. Uygun görünüyordu. Hayatım mecazi anlamda çöküyordu ve şimdi de gerçek anlamda patlıyordu. İroni!

Gözlerimi tekrar açmaya, yüzüne bakmaya, belki de benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attığı için ona teşekkür etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Görüşümü bulanıklaştıran puslu havanın ardını zorlukla görebiliyordum. Kimdi o?

"Alison! Gözlerini aç!" Koşmayı bırakmış, beni yere yatırmıştı. "Alison! Beni duyabiliyor musun?" Dudaklarıma bir şey bastırırken bilincim gidip geliyordu. "Devam etmeden önce bunu iç. Lütfen dayan, iyi olacaksın. Neredeyse dibe geldik." Çatlamış dudaklarıma küçük su damlacıkları düşerken o kadar da kesin olmayan bir sesle bana güven verdi. Yavaşça yaladım, gözlerimi açamıyordum ama tekrar aşağıya indim. Gecedен daha derin bir karanlık, mutluluktan daha saf bir sessizlik.

Hala yanımda kim vardı? Liam, Jaime, babam? Çıkabildiler mi? Kaderim gibi görünen şeyin sonluluğuyla yüzleşemiyordum ve her seferinde Bilinçsiz bir uykuya daldım, zihnim bunun dayanabileceğimden daha fazlası olduğunu biliyordu, bana daha önce bulunduğum yerlerde tanıdık mutluluk ve kahkaha yüzleri getirdi. Hepsini gördüm, bana gülümsüyorlardı ve bırakmam için bana izin veriyorlardı. Adımı söyleyip duran ve beni acımasız gerçekliğe geri çağıran o amansız ses hariç herkesi.

Bununla yüzleşemedim ve tekrar gözlerimi kapattım. Geri döndüm ve bana huzur veren tek şeyi yaptım. Hatırladım.

TEŞEKKÜRLER

İlk kitabımı kendi kendime yayınladığım bu muhteşem yolculukta bana yardımcı olan herkese, beni affedin. Hepinize sonsuza dek minnettarım ve siz olmasaydınız bunu başaramazdım, bu kesin.

Ama bu anneme gidiyor. Bir Anka

kuşu kadar güçlüsün, yükseleceksin.

Siz uçacak gücü bulamazken biz kanatlarınız olacağız, ama ateşinizin sönmesine de izin vermeyeceğiz.

Senin sayende ben benim.

Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

BEN MI? YAZAR MI? HAYAL GÖRÜYORSUN.

Merhaba.

Ben Stephanie, büyük hayalperest ve kendini kazara yazar olarak itiraf eden biriyim. İnternetin bu köşesi büyük hayallerimin ve "kazalarımın" bulunduğu yer.

Hoş geldiniz!

2020 sonbaharı. Gidecek hiçbir yer ve yapacak çok az şey vardı. Çıldırmak üzereydim, bu yüzden hayal gücümü kullanmaya ve kendimi erkeklerin kendinden emin, tehlikeli, güçlü -ve evet, muhteşem- ve kadınların güçlü, vahşi, cesur ve güzel olduğu bir dünyaya götürmeye karar verdim.

Sınırlarımı zorlamanın ve kendimi meşgul etmenin bir yolu olarak başlayan şey, üzerinde "yayınla" yazan bir düğmeye tıkladığımda hiç beklemediğim bir şeye dönüştü.

Bir yıl sonra elimde üç kitap var: *Beyond Temptation*, *Beyond Deception* ve *Beyond Redemption*.

Ötesi Serisi.

Ne bekleyebilirsiniz? Hızlı tempolu ve ilgi çekici hikayeler, yoğun, tutkulu ve cesur bir aşk. Peki ya seks? Ateşli. Ateşli. Sıcak. (Soğuk duş ihtiyacı nedeniyle yüksek su faturaları için suçlandım.)

Uğradığınız ve bu yeni hayalime katıldığınız için teşekkür ederim. Umarım sizin de hayal kurmanızı sağlar.

Beyond Redemption Duet'in ikinci bölümü için ön sipariş vermeyi unutmayın.

[İŞIK MELEĞİ](#) Ön

Sipariş.

Beni sosyal medyada takip edin, pek paylaşım yapmıyorum ama sizi takip edeceğime söz verebilirim.

[Yazar sayfası](#)
[Facebook okuyucu grubu](#)
[Amazon](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Goodreads](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.